virtual-project.eu

HARLAN

COBEN

ȘASE ANI

HARLAN COBEN

ȘASE ANI

Original: *Six Years* (2013)

Traducere din limba engleză de:
DAN BĂLĂNESCU

virtual-project.eu

2019

Capitolul 1

Stăteam pe ultimul rând și urmăream căsătoria cu un alt bărbat a singurei femei pe care aș fi putut-o iubi vreodată.

Natalie purta alb, desigur, și arăta splendid, mai necruțătoare ca niciodată. Întotdeauna frumusețea ei avusese o anumită fragilitate și o forță tăcută, și așa cum stătea acolo, Natalie părea eterică, aproape din altă lume.

Își mușcă buza de jos. Îmi veniră deodată în minte diminețile acelea lenețe în care făceam dragoste, iar ea își trăgea repede pe ea cămașa mea albastră și mergeam la parter. Stăteam la masa din colț și citeam ziarul și, la un moment dat, își scotea blocnotesul și începea să schițeze. Când mă desena pe mine, obișnuia să-și muște buza de jos exact așa.

Două mâini mi-au pătruns în piept, mi-au prins inima fragilă din ambele părți și mi-au rupt-o în două.

Ce-am ajuns?

Credeți în dragostea la prima vedere? Nici eu. Cred totuși în atracția primordială, mai mult decât fizică, la prima vedere. Cred că uneori – o dată, poate de două ori în viață – ești atras de cineva atât de profund, atât de instinctiv, atât de fulgerător – o atracție mai mult decât magnetică. Așa s-a întâmplat în cazul lui Natalie. Uneori e doar atât. Uneori crește și se încinge și se transformă într-un infern grandios despre care știi că e real și pentru totdeauna.

Iar uneori te înșeli și confunzi prima situație cu a doua.

Îmi închipuisem cu naivitate că vom fi împreună pentru totdeauna. Eu, care nu am crezut niciodată în fidelitate și am făcut tot posibilul să scap de această încătușare, am știut imediat – în fine, într-o săptămână – că ea este femeia alături de care

aveam să mă trezesc în fiecare zi. Ea este femeia pe care aș fi protejat-o cu prețul vieții. Ea este femeia – da, știu cât de siropos sună – fără de care nu aș fi putut face nimic, care ar fi transformat și cel mai banal lucru în ceva măreț.

Să-ți vină să verși, nu?

Un preot cu o țeastă proaspăt rasă vorbea, dar vuietul sângelui din urechi mă împiedica să-i înțeleg cuvintele. Mă holbam la Natalie. Voiam să fie fericită. Nu erau doar vorbe goale, minciunile pe care ni le spunem adesea pentru că, în realitate, dacă iubita nu ne dorește, vrem să fie nefericită, nu-i așa? În cazul meu, chiar eram sincer. Dacă aș crede cu adevărat că Natalie ar fi mai fericită fără mine, atunci i-aș da drumul, oricât de dureros ar fi. Dar nu credeam că va fi mai fericită, în ciuda a tot ce spusese și făcuse. Sau poate e doar o altă autojustificare, o altă minciună pe care ne-o spunem.

Natalie nu mi-a aruncat nici măcar o privire, dar am văzut o încordare în jurul gurii ei. Știa că sunt în încăpere. Era cu ochii la viitorul ei soț. Numele lui, am aflat recent, era Todd. Urăsc numele Todd. Todd. Probabil i se spunea Toddy, Todd-Man sau Toddster.

Todd avea părul prea lung și își etala barba aceea țepoasă, nerasă de patru zile, pe care unii o găsesc șic, iar alții, ca mine, cred că cere un pumn. Ochii lui se plimbau lin și infatuat peste oaspeți până când s-au agățat de mine. Au poposit asupra mea o secundă, cântărindu-mă, după care au decis că nu meritam efortul.

De ce s-a întors Natalie la el?

Sora lui Natalie, Julie, era domnișoară de onoare. Stătea pe podium cu un buchet în fiecare mână zâmbind inert, mecanic. Nu ne întâlniserăm niciodată, dar am văzut poze și le-am auzit vorbind la telefon. Și Julie părea uluită de această evoluție. Am încercat să-i întâlnesc ochii, dar arbora

privirea aceea ațintită în gol a soldatului de pe front.

M-am uitat din nou la fața lui Natalie și am simțit că mici bombe îmi explodează în piept. Dintr-odată, bum, bum, bum. Fir-ar să fie, n-a fost o idee bună. Când cavalerul de onoare a adus verighetele, plămânii mei au început să cedeze. Nu mai puteam să respir.

Destul.

Am venit aici să văd cu ochii mei, presupun. Învățasem din experiență că am nevoie de așa ceva. Acum cinci luni, îmi pierdusem tatăl în urma unui atac de cord major. Nu avusese niciodată probleme cu inima și era, după toate aparențele, într-o formă bună. Mi-am amintit cum am stat în salonul acela de așteptare, am fost chemat în biroul doctorului, mi s-a dat vestea îngrozitoare – și apoi am fost întrebat, atât acolo, cât și la casa mortuară, dacă vreau să-i văd trupul. Am refuzat. M-am gândit că nu vreau să-l păstrez în minte zăcând pe targă sau în sicriu. Voiam să mi-l amintesc așa cum era în viață.

Dar, după un timp, am început să-i accept tot mai greu moartea. Fusese atât de energic, de viu. Cu două zile înainte să moară, am fost la un meci de hochei la New York Rangers – tata avea abonamente –, iar meciul a intrat în prelungiri și noi am țipat, am ovaționat, păi atunci, cum să fie mort? O parte din mine a început să se întrebe dacă nu cumva fusese vreo greșeală ori o întreagă mare și cumplită înșelătorie, iar tatăl meu era, poate, printr-o minune, încă în viață. Știu că e absurd, dar disperarea poate juca feste și, dacă lași disperarea s-o ia razna, va găsi răspunsuri alternative.

O parte din mine era bântuită de faptul că nu am văzut niciodată trupul tatii. Nu am vrut să fac și aici aceeași greșeală. Dar, pentru a rămâne în acest plan metaforic jalnic, de data asta, am văzut cadavrul. Nu mai avea rost să-i iau pulsul, să-l

palpez sau să rămân în preajma lui mai mult decât era necesar.

Am încercat să dispar, pe cât posibil, fără să fiu observat. Asta nu e o treabă ușoară atunci când ai 1,96 metri și ești construit, pentru a folosi expresia lui Natalie, „ca un tăietor de lemne”. Am mâini mari. Natalie le iubise. Obișnuia să le ia într-ale ei și să caute ce linii am în palmă. Spunea că sunt mâini adevărate, mâini de bărbat. Le și desenase pentru că, zicea ea, îmi spun povestea – munca brută din tinerețe, felul în care m-am străduit să ajung la colegiul Lanford în timp ce lucram ca responsabil cu ordinea într-un club de noapte local și, cumva, faptul că acum eram cel mai tânăr profesor de la colegiul de științe politice.

Am ieșit împleticindu-mă din micuța capelă albă direct în aerul cald al verii. Vara. Până la urmă, asta fusese tot? O idilă de-o vară? În locul a doi copii zburdalnici care își fac de lucru în tabără, noi am fost doi adulți în căutarea singurătății într-un refugiu artistic – ea pentru a-și practica arta, eu pentru a-mi scrie dizertația în științe politice – și care s-au întâlnit, s-au îndrăgostit lulea, iar apoi, pentru că se apropia luna septembrie, pe bună dreptate, toate lucrurile frumoase au un sfârșit. Toată relația noastră chiar a avut ceva ireal, amândoi departe de viețile noastre obișnuite și de toată banalitatea aferentă. Poate asta a făcut-o atât de fantastică. Poate faptul că doar ne-am petrecut timpul în această bulă ireală ne-a îmbunătățit relația și a făcut-o mai intensă. Poate că am fost total un idiot.

Din spatele ușii bisericii am auzit ovații, aplauze. Asta m-a scos din amorțeală. Slujba se sfârșise. Todd și Natalie erau acum domnul și doamna Față Țepoasă. Curând vor trece prin mijlocul capelei. M-am întrebat dacă se va arunca cu orez. Probabil lui Todd nu i-ar plăcea. I-ar strica părul și i s-ar prinde de țepii din barbă.

Din nou, nu era nevoie să văd mai mult.

M-am dus în spatele capelei albe și am dispărut din peisaj chiar atunci când ușile capelei s-au deschis. Am privit insistent spre luminiș. Nu era nimic acolo, decât un simplu luminiș. În depărtare se vedeau niște pomi. Cabanele erau pe partea cealaltă a dealului. Capela făcea parte din tabăra de creație în care stătea Natalie. Cabana mea era în josul străzii, într-o tabără de creație pentru scriitori. Ambele tabere erau vechi ferme din Vermont care încă mai cultivau câte ceva organic.

— Bună, Jake.

M-am întors spre vocea familiară. Acolo, la nici zece metri de mine, stătea Natalie. M-am uitat imediat la inelarul ei drept. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, și-a ridicat mâna pentru a-mi arăta proaspăta verighetă.

— Felicitări, spusei eu. Mă bucur pentru tine.

Ignoră acest comentariu.

— Nu-mi vine să cred că ești aici.

Îmi deschisei larg brațele, neajutorat.

— Am auzit că vor fi aperitive grozave pasate de la unul la altul. Mi-e greu să stau departe de așa ceva.

— Nostim.

Ridicai din umeri în timp ce inima mi se pulveriza răvășită.

— Toată lumea a spus că n-o să vii, rosti Natalie. Dar eu am știut că vei veni.

— Încă te iubesc, mărturisii eu.

— Știu.

— Și tu mă iubești încă.

— Nu, Jake. Vezi?

Îmi flutură verigheta în față.

— Iubito?

Todd cu fața lui păroasă apăru de după colț. Mă observă și se încruntă.

— Cine e ăsta?

Dar era limpede că știe.

— Jake Fisher, spusei eu. Felicitări pentru căsătorie!

— Unde te-am mai văzut?

Am lăsat-o pe Natalie să răspundă de data asta. I-a pus mângâietor mâna pe umăr și i-a spus:

— Jake pozează pentru multe dintre noi. Probabil îl recunoști din unele dintre creațiile noastre.

Todd tot încruntat era. Natalie i s-a pus în față și i-a spus:

— Ne poți lăsa o secundă, nu? Vin imediat.

Todd își aruncă ochii spre mine. Nu m-am mișcat. Nu m-am retras. Nu mi-am întors privirea.

A spus în silă:

— OK. Dar să nu stai mult.

Mi-a mai aruncat o uitătură urâtă și a luat-o pe după capelă. Natalie și-a întors privirea către mine. Eu am arătat în direcția în care dispăruse Todd.

— Pare un tip agreabil, rostii eu.

— De ce ești aici?

— Trebuia să-ți spun că te iubesc, îi răspunsei. Trebuia să-ți spun că te voi iubi mereu.

— S-a terminat, Jake. O să mergi mai departe. O să te descurci.

Am tăcut.

— Jake?

— Ce?

Și-a aplecat puțin capul. Știa ce efect are asupra mea această aplecare a capului.

— Promite-mi că o să ne lași în pace.

Am rămas încremenit.

— Promite-mi că n-o să ne urmărești, că n-o să ne suni și nici măcar n-o să ne trimiți e-mailuri.

Durerea din piept creștea. Devenea ascuțită și adâncă.

— Promite-mi, Jake. Promite-mi că o să ne lași în pace.

Se uită în ochii mei.

— OK, răspunsei eu. Promit.

Fără alte cuvinte, Natalie s-a întors în fața capelei, la bărbatul cu care tocmai se căsătorise. Am rămas acolo o clipă, încercând să-mi vin în

fire. Am încercat să mă înfurii, am încercat să mă conving că e un fleac, am încercat să nu-mi pese și să-i spun că ea va fi cea care va pierde. Am încercat toate acestea și chiar am încercat să privesc lucrurile cu maturitate, dar totuși știam că nu era decât o tehnică de a trage de timp, pentru a nu fi nevoit să mă confrunt cu faptul că aveam să fiu distrus pentru totdeauna.

Am stat acolo în spatele capelei până când am presupus că au plecat cu toții. Apoi m-am întors. Preotul cu țeasta rasă era afară, pe trepte. Acolo era și sora lui Natalie, Julie. Ș-a pus mâna pe brațul meu.

— Ești OK?

— Super, îi răspunsei eu.

Preotul îmi zâmbi.

— O zi minunată pentru o nuntă, nu-i așa?

Am clipit în lumina soarelui.

— Cred că da, i-am răspuns eu și apoi am plecat.

Aveam de gând să fac ce mi-a cerut Natalie. Aveam de gând s-o las în pace. Mă voi gândi la ea zilnic, dar nu o voi suna, nu voi încerca să comunic cu ea și nici nu o voi căuta vreodată pe Internet. Îmi voi respecta promisiunea.

Timp de șase ani.

Capitolul 2

DUPĂ ȘASE ANI

Cea mai mare schimbare din viața mea, deși nu aveam de unde ști atunci, a apărut undeva între orele 15:29 și 15:30.

Orele de curs despre dezvoltarea raționamentului moral, la studenții de anul I, tocmai se încheiaseră. Ieșeam din Bard Hall. Era o zi prielnică pentru viața din campus. Soarele strălucea intens în acea după-amiază răcoroasă din Massachusetts. În curte se juca Ultimate Frisbee. Studenții erau răspândiți peste tot, de parcă ar fi fost împrăștiați de o mână gigantică. Muzica răsuna puternic. Părea că broșura promoțională a campusului prinsese viață.

Îmi plac astfel de zile, dar, în fine, cui nu-i plac?

— Profesore Fisher?

M-am întors spre voce. Șapte studenți stăteau în semicerc pe iarbă. Fata care vorbise era în mijloc.

— Vreți să veniți lângă noi? întrebă ea.

Le-am făcut semn că nu și am zâmbit.

— Mulțumesc, dar am audiențe la birou.

Am mers mai departe. Nu aș fi rămas oricum, deși mi-ar fi plăcut să stau cu ei într-o astfel de zi superbă – cui nu i-ar fi plăcut? Între profesori și studenți erau niște limite de discreție și, scuze, oricât de nemilos ar suna, nu voiam să fiu *acel tip* de profesor, dacă știți ce vreau să spun, profesorul care stă prea mult cu studenții, participă la petrecerile frățiilor și, poate, dă câte o bere în parcările stadioanelor de fotbal. Un profesor trebuie să fie cooperant și abordabil, dar nu trebuie să fie nici amic și nici părinte.

Când am ajuns la Clark House, doamna Dinsmore m-a întâmpinat cu obișnuita ei privire furioasă. Cred că doamna Dinsmore, tipul clasic de femeie dură, era secretara departamentului de

științe politice de pe vremea administrației Hoover. Avea cel puțin două sute de ani, dar era la fel de nerăbdătoare și nesuferită ca cineva de două ori mai tânăr.

— Bună ziua, frumoaso, îi spusei. Vreun mesaj?

— Pe birou, spuse doamna Dinsmore. Chiar și vocea îi era furioasă. Iar la ușă te așteaptă șirul obișnuit de ucenice.

— OK, mersi.

— Parcă ar fi o audiție la Rockettes.

— Am priceput.

— Predecesorul tău nu a fost niciodată atât de accesibil.

— Ei, haide, doamnă Dinsmore. Tot timpul l-am vizitat aici când eram student.

— Da, dar cel puțin pantalonii tăi scurți aveau lungimea cuvenită.

— Cam dezamăgitor pentru tine, nu-i așa?

Doamna Dinsmore s-a străduit din răsputeri să nu îmi zâmbească.

— Dispari din ochii mei, da?

— Hai, trebuie să recunoști.

— Vrei un șut undeva? Șterge-o.

I-am trimis o bezea și am intrat prin spate pentru a evita șirul de studenți care s-au înscris la audiențele de vineri. Am două ore de audiențe „neprogramate” în fiecare vineri între orele 15 și 17. Acesta era programul de funcționare, nouă minute de student, fără programare, fără înscriere prealabilă. Pur și simplu vii – primul sosit, primul servit. Urmăream ceasul. Nouă minute la dispoziție. Nici mai mult, nici mai puțin, apoi un minut ca să ieși și să îi permiți următorului student să se acomodeze și să beneficieze de timpul lui. Dacă ai nevoie de mai mult timp, dacă îți sunt îndrumător de teză sau de orice altceva, doamna Dinsmore te programează pentru o întrevedere mai lungă.

La ora 15 fix am poftit prima studentă. Dorea să discutăm teoriile lui Locke și Rousseau, doi

politologi cunoscuți mai degrabă pentru reîncarnările lor din serialul TV *Lost* decât pentru teoriile lor filosofice. A doua studentă nu avea un motiv serios pentru a fi aici decât pentru – o spun pe șleau – a se da bine pe lângă mine. Uneori îmi vine să ridic o mână și să spun: „Mai bine fă-mi niște prăjituri”. Dar înțeleg. A doua studentă a venit să cerșească o notă și anume, ea credea că lucrarea cu B+ ar fi trebuit să primească A-, când, de fapt, probabil ar fi trebuit să primească B.

Așa stăteau lucrurile. Unii veneau la mine în birou pentru a învăța, alții pentru a mă impresiona, unii veneau să cerșească, unii veneau să stăm de vorbă – era în regulă. Nu trag concluzii în baza acestor vizite. Ar fi greșit. Mă port la fel cu fiecare student care intră pe această ușă pentru că suntem aici pentru a-i *învăța,* dacă nu științe politice, poate câte ceva despre gândirea critică sau chiar – ah! – despre viață. Dacă studenții ar veni la noi gata formați și fără temeri, care ar mai fi sensul?

— Rămâne B+, i-am spus după ce și-a terminat pledoaria. Dar pun pariu că vei putea să-ți mărești nota la următorul eseu.

A sunat alarma ceasului. Da, după cum am menționat, sunt foarte strict cu timpul aici. Acum arăta exact 15:29. Așa se face că, atunci când privesc în urmă la tot ce avea să se întâmple, știu exact când a început totul – între orele 15:29 și 15:30.

— Mulțumesc, domnule profesor, spuse ea, ridicându-se să plece. M-am ridicat și eu.

Biroul meu nu s-a schimbat deloc de când am ajuns șeful departamentului în urmă cu patru ani și am preluat această cameră de la predecesorul și mentorul meu, profesorul Malcolm Hume, secretar de stat într-o administrație, șef de cabinet într-alta. Încă se păstrase fermecătorul aer nostalgic al neglijenței academice – globuri antice, cărți supradimensionate, manuscrise îngălbenite, postere care atârnau pe pereți, portrete înrămate ale

unor bărbați cu bărbi. Nu era niciun birou în cameră, doar o masă mare de stejar la care puteau sta doisprezece oameni, exact numărul din grupul meu de licență.

Era dezordine pretutindeni. Nu m-am sinchisit să redecorez, nu atât pentru că voiam să-mi onorez mentorul așa cum credeau cei mai mulți, ci pentru că, unu, eram leneș și chiar nu mă sinchiseam din principiu; doi, nu prea am un stil personal sau fotografii de familie pe care să le expun și nici nu prea îmi păsa de prostia că „biroul este oglinda bărbatului" sau, dacă îmi păsa, atunci chiar biroul definea ce este bărbatul; și trei, întotdeauna am crezut că dezordinea stimulează exprimarea individuală. Curățenia și organizarea au ceva care inhibă spontaneitatea studenților. Dezordinea pare să încurajeze libera exprimare a studenților – aici este deja harababură și dezordine, par ei să gândească, așa că ce rău ar mai putea face ideile mele ridicole?

Dar era așa mai ales pentru că eram leneș și nu mă sinchiseam.

Ne-am ridicat amândoi de la masa mare de stejar și am dat mâna. Ea mi-a ținut-o o secundă mai mult decât trebuia, așa că mi-am retras-o intenționat repede. Nu, asta nu se întâmpla tot timpul. Dar se întâmpla. Acum am 35 de ani, dar, când am început aici – tânăr profesor la douăzeci și ceva de ani – se întâmpla mai des. Vă amintiți scena aceea din *Căutătorii arcei pierdute* în care o studentă și-a scris „TE IUBESC" pe pleoape? Ceva asemănător mi s-a întâmplat în primul semestru. Atât că al doilea cuvânt nu era „IUBESC", iar primul cuvânt a fost schimbat din „TE" în „MĂ". Nu mă laud cu asta. Noi, profesorii, avem o poziție de putere aproape imensă. Bărbații care se lasă păcăliți sau care cred că, într-un fel, merită această atenție (nu sunt sexist, dar aproape mereu e vorba de bărbați) sunt mai nesiguri și mai neajutorați decât orice ucenică

suferindă de complexul tatălui peste care ai putea da.

După ce m-am așezat și am așteptat sosirea următorului student, am aruncat o privire la calculatorul de pe latura dreaptă a mesei. Se vedea pagina de start a website-ului colegiului. Pagina era una tipică, bănuiesc. Pe partea stângă era o succesiune de imagini pe teme din viața studențească, studenți de toate rasele, credințele, religiile și sexele, simțindu-se bine, interacționând unii cu alții, cu profesorii, desfășurând activități extracurriculare, înțelegeți ideea. Banner-ul de sus prezenta sigla colegiului și cele mai cunoscute clădiri, inclusiv prestigioasă capelă Johnson, o versiune la scară mare a capelei în care am urmărit căsătoria lui Natalie.

Pe partea dreaptă a ecranului era un flux de știri și imediat când Barry Watkins, următorul student programat, a intrat în cameră și a spus, „Salut, profule, cum îți merge socoteala?”, am reperat un necrolog în acel flux, care m-a făcut să mă opresc.

— Salut, Barry, răspunsei, cu ochii tot la ecran. Ia loc.

Așa a și făcut, punându-și picioarele pe masă. Știa că nu îmi pasă. Barry venea săptămânal. Vorbeam despre tot și nimic. Vizitele lui erau, mai degrabă, un fel de terapie ca o apă de ploaie decât ceva din tărâmul academic, dar, repet, era OK pentru mine.

M-am uitat mai atent la monitor. Ceea ce m-a făcut să mă opresc era fotografia de mărimea unui timbru a decedatului. Nu l-am recunoscut – nu de la distanța aceea –, dar părea tânăr. Într-un fel, nu era ceva neobișnuit la necrologuri. De multe ori colegiul, în loc să obțină o poză mai recentă, scana poza decedatului din anuarul colegiului, dar aici, chiar și la o privire rapidă, se vedea că lucrurile stăteau altfel. Tunsoarea nu era ceva din să zicem, anii 1960 sau 1970. Fotografia nu era nici în alb și negru, așa cum se făcuse anuarul până în 1989.

Totuși, suntem un colegiu mic cu aproximativ 400 de studenți pe an. Moartea nu era ceva neobișnuit, dar, poate, din cauza mărimii școlii sau apropierii mele atât de studenți, cât și de profesori, simțeam întotdeauna ceva personal când cineva de aici murea.

— Hei, profule.

— O clipă, Barry.

Acum îi consumam timpul. Foloseam un cronometru portabil, din acela care se întâlnesc în sălile de baschet din întreaga țară, cu cifre digitale roșii gigantice. Un prieten mi l-a oferit cadou, presupunând, datorită înălțimii mele, că trebuie să fi jucat baschet. Nu am jucat, dar ceasul îmi plăcea la nebunie. Întrucât era setat să cronometreze automat 9 minute, am văzut că arăta 8:49 minute.

Am făcut clic pe mica fotografie. Când a apărut cea mare, am reușit să îmi stăpânesc un icnet de surpriză.

Numele decedatului era Todd Sanderson.

Nu reținusem numele de familie al lui Todd – pe invitația de la nuntă era scris doar „Căsătoria lui Todd și Natalie!” – dar, hei, fața mi-era cunoscută. Barba șic dispăruse. Era proaspăt ras aici, iar părul tuns militărește. M-am întrebat dacă era influența lui Natalie – întotdeauna se plângea că barba mea nerasă îi irită pielea –, iar apoi m-am întrebat de ce mă gândesc la ceva atât de stupid.

— Timpul trece, profule.

— O clipă, Barry. Și nu-mi mai spune prof.

Vârsta lui Todd era trecută ca fiind 42. Era ceva mai în vârstă decât aș fi crezut. Natalie avea 34 de ani, cu doar un an mai mică decât mine. Îmi închipuisem că Todd era apropiat de vârsta noastră. Potrivit necrologului, Todd fusese atacant în echipa de fotbal și bursier Rhodes. Impresionant. Absolvise colegiul de istorie cu distincția „summa cum laude”, înființase o organizație caritabilă numită Fresh Start și, în

ultimul an, fusese președintele fraternității mele, Psi U.

Todd nu numai că absolvise la școala mea, ci și fusesem în aceeași fraternitate. Cum de nu știusem nimic din toate acestea?

Mai scria multe, mult mai multe, dar am sărit la ultimul rând:

> *Înmormântarea este duminică la Palmetto Bluff, South California, lângă Savannah, Georgia. Dl Sanderson lasă în urmă o soție și doi copii.*

Doi copii?

— Profesore Fisher?

Vocea lui Barry avea ceva amuzant.

— Scuze, tocmai…

— Nu-i nimic, omule. Ești OK?

— Da, sunt bine.

— Ești sigur? Arăți palid, omule.

Barry își lăsă adidașii pe podea și își puse mâinile pe birou.

— Uite, pot veni altă dată.

— Nu, îi spusei eu.

M-am îndepărtat de monitor. Trebuia să mai aștepte. Soțul lui Natalie murise tânăr. Era ceva trist, chiar tragic, dar nu avea nimic de-a face cu mine. Nu era un motiv să mă opresc din muncă sau să-mi stingheresc studenții. Desigur, mă șocase – nu numai moartea lui Todd, dar și faptul că absolvise la aceeași universitate cu mine. Era o coincidență oarecum bizară, dar nu era chiar o descoperire epocală.

Poate că, pur și simplu, lui Natalie îi plăceau bărbații de la Lanford.

— Ei, care-i treaba? îl întrebai pe Barry.

— Îl știi pe profesorul Bryner?

— Desigur.

— E un mare prost.

Era, dar nu puteam să-i spun asta.

— Care ar fi problema?

Nu văzusem cauza morții în necrolog. Adesea, necrologurile din campus nu includeau așa ceva. O să mă uit din nou mai târziu. Dacă aceasta nu era inclusă, puteam găsi eventual un necrolog complet Online.

Dar, din nou, de ce aș vrea să știu mai multe? Cu ce ar fi schimbat lucrurile?

Mai bine să-mi văd de treabă.

Oricum, trebuia să aștept sfârșitul programului. Am terminat cu Barry și am continuat audiențele. Am încercat să-mi alung necrologul din minte și să mă concentrez la restul de studenți. Nu eram în formă, dar studenții nu-și dădeau seama. Studenții nu-și pot imagina că profesorii au cu adevărat o viață a lor, la fel cum nu își pot imagina că părinții lor fac sex. Pe de o parte, era normal. Pe de altă parte, le reamintesc constant să privească dincolo de ei. Este ceva tipic omenesc să credem că fiecare are o complexitate unică, în vreme ce toți ceilalți sunt cumva mai ușor de deslușit. Sigur că nu e adevărat. Fiecare are propriile visuri, speranțe, nevoi, pofte și dureri de cap. Fiecare este un specimen de nebunie.

Mintea mea o luă în altă direcție. Priveam cum ceasul își târâie limbile înainte ca și cum aș fi fost cel mai plictisit student la cea mai plictisitoare oră. Când s-a făcut ora 17, m-am întors la monitor. Am citit tot necrologul lui Todd Sanderson.

Nu, nu se preciza cauza morții.

Ciudat. Uneori se făcea câte o sugestie în sfera donațiilor. Suna cam așa: „În loc de flori, vă rog să faceți o donație la Societatea Americană de Cancer” sau ceva de genul ăsta. Dar nu era trecut nimic. Nu se menționa ocupația lui Todd, dar, repet, ce-mi pasă?

Ușa de la birou s-a deschis brusc și a intrat Benedict Edwards, profesor la departamentul de științe umaniste și cel mai bun prieten al meu. Nu s-a sinchisit să bată la ușă, dar niciodată nu a

făcut-o și nici nu a simțit că e necesar s-o facă. Adesea ne întâlneam vinerea la ora 17 și mergeam la barul în care, în studenție, am lucrat ca responsabil cu ordinea. Atunci era nou, strălucitor și ultimul răcnet. Acum era vechi, paradit și demodat ca Betamax.

Benedict era în mare măsură opusul meu din punct de vedere fizic – mărunt, subțirel, afro-american. Ochii îi erau măriți de niște ochelari gigant de tip Omul-Furnică, asemănători cu ochelarii de protecție de la colegiul de chimie. Apollo Creed trebuie să fi fost sursa de inspirație pentru mustața lui prea mare și pentru tunsoarea afro prea umflată. Avea degete subțiri de pianistă, picioare pe care și o balerină le-ar fi invidiat și nici măcar un orb nu putea să-l ia drept tăietor de lemne.

În ciuda aspectului – sau poate chiar datorită lui – Benedict era și un mare „gagicar" și agăța mai multe femei decât un rapper ce avea un hit la radio.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Benedict.

Am sărit peste „Nimic" sau „De unde știi că s-a întâmplat ceva?" și l-am luat direct.

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Todd Sanderson?

— Nu cred. Cine e?

— Un absolvent. Are necrologul pe site.

Am întors ecranul spre el. Benedict își reglă ochelarii de protecție.

— Nu-l recunosc. De ce?

— Pe Natalie ți-o amintești?

O nălucă îi trecu prin fața ochilor.

— Nu te-am auzit rostindu-i numele de…

— Da, da. În fine, ăsta e – sau era – soțul ei.

— Tipul pentru care ți-a dat papucii?

— Da.

— Iar acum a murit.

— Așa se pare.

— Așadar, spuse Benedict, ridicând o sprânceană, e din nou singură.

— Sunt mișcat.

— Îmi fac griji. Ești cel mai bun pețitor al meu. Sigur, am eu melodia care le place femeilor, dar tu ești cel chipeș. Nu vreau să te pierd.

— Sunt mișcat, spusei din nou.

— Ai s-o suni?

— Pe cine? îl întrebai.

— Pe Condoleezza Rice. De cine crezi că vorbesc? Pe Natalie.

— Da, negreșit. O să-i spun ceva de genul „Salut, tipul pentru care mi-ai dat papucii a murit. Vrei să mergi la un film?”

Benedict citea necrologul.

— Stai.

— Ce?

— Aici spune că are doi copii.

— Și?

— Asta complică lucrurile.

— Vrei să termini?

— Adică doi copii. Poate s-a îngrășat.

Benedict mă privi cu ochii lui măriți.

— Așadar, cum arată Natalie acum? Probabil e durdulie, nu?

— De unde să știu?

— Uf, de unde știe toată lumea – Google, Facebook, chestii din astea.

Am dat din cap dezaprobator.

— N-am făcut-o.

— Cum așa? Toți fac asta. La naiba, eu fac asta cu toate fostele mele iubite.

— Și Internetul face față la atâta trafic?

Benedict rânji.

— Pe bune, am nevoie de propriul meu server.

— Omule, sper că nu e un eufemism.

Dar am văzut o umbră de tristețe în spatele rânjetului său. Mi-am amintit cum odată, într-un bar, când Benedict se îmbătase criță, l-am surprins holbându-se la o fotografie foarte șifonată pe care

o purta ascunsă în portofel. L-am întrebat cine era. „Singura fată pe care o s-o iubesc vreodată”, mi-a spus cu vocea gâtuită. Apoi Benedict și-a ascuns fotografia în spatele cardului de credit și, în ciuda aluziilor mele, nu a mai spus niciodată un cuvânt despre ea.

Și atunci a avut același rânjet trist.

— I-am promis lui Natalie, spusei eu.

— I-ai promis ce?

— Că o să-i las în pace. Că n-o să-i caut niciodată și n-o să-i deranjez.

Benedict reflectă.

— Se pare că te-ai ținut de cuvânt, Jake.

N-am spus nimic. Benedict mințise mai devreme. Nu controla paginile de Facebook ale fostelor iubite sau, dacă o făcea, nu era prea entuziasmat de asta. Dar odată, când am dat buzna în biroul lui – ca și el, nu bat niciodată la ușă – era pe Facebook. Am aruncat o privire scurtă și am văzut că pe pagina deschisă era femeia a cărei fotografie o ținea în portofel. Benedict a închis imediat browser-ul, dar pun pariu că intra frecvent pe pagina aceea. Chiar zilnic. Pun pariu că se uită la fiecare nouă fotografie a singurei femei pe care a iubit-o vreodată. Pun pariu că acum îi urmărește viața, poate familia, bărbatul cu care își împarte patul și că se holbează la ei la fel cum se holba la fotografia din portofel. Nu am nicio dovadă, doar intuiesc, dar nu cred că sunt prea departe.

După cum am spus înainte, fiecare este un specimen de nebunie.

— Ce vrei să spui? îl întrebai eu.

— Îți spun că a ieșit din discuție să vorbești acum la plural.

— Natalie nu mai face parte din viața mea de multă vreme.

— Chiar crezi asta? întrebă Benedict. Te-a pus să promiți că vei uita și ce simți?

— Credeam că te temi să nu-ți pierzi pețitorul cel mai bun.

— Nu ești chiar atât de chipeș.

— Ticălos fără milă ce ești.

Se sculă de pe scaun.

— Noi, profesorii de științe umaniste, știm tot.

Benedict m-a lăsat singur. M-am ridicat și m-am dus la fereastră. M-am uitat la oameni. M-am uitat la studenții care treceau și, așa cum fac adesea când mă confrunt cu o situație de viață, m-am întrebat ce sfat i-aș da unuia dintre ei dacă ar fi în pielea mea. Deodată, fără să vreau, toate îmi năvăliră în minte – capela aceea albă, felul în care își purta părul, felul în care și-a ridicat inelarul, toată durerea, emoțiile, dragostea, chinul. Mi s-au muiat picioarele. Am crezut că flacăra pasiunii pentru ea s-a stins. Mă zdrobise, dar m-am adunat bucată cu bucată, m-am remontat și mi-am văzut de viața mea.

Ce stupid să am astfel de gânduri. Ce egoist. Ce nepotrivit. Femeia tocmai își pierduse soțul și, imbecilul de mine, îmi făceam probleme legate de consecințele asupra mea. Las-o baltă, mi-am spus. Uită și de ea, și de tot. Mergi mai departe.

Dar nu puteam. Pur și simplu nu eram făcut așa.

Ultima dată o văzusem pe Natalie la o nuntă. Acum aveam s-o văd la o înmormântare. Unii oameni ar găsi că e o ironie, dar eu nu sunt ca ei.

M-am întors la calculator și am rezervat un zbor spre Savannah.

Capitolul 3

Primul semn că ceva era în neregulă a apărut în timpul panegiricului.

Palmetto Bluff era mai degrabă o imensă comunitate închisă decât un oraș. „Satul” nou construit era frumos, curat, bine întreținut, riguros din punct de vedere istoric – toate acestea conferindu-i locului un aer fals, steril, de tip Disney-Epcot. Totul părea puțin cam prea perfect. Capela strălucitor de albă – da, încă una – era așezată pe un promontoriu atât de pitoresc încât părea a fi, ei bine, o poză. Căldura, pe de altă parte, era cât se poate de reală – o entitate care trăia și respira, cu o umiditate atât de densă încât era ca o perdea.

Într-un moment pasager de rațiune m-am întrebat de ce am venit aici, dar l-am alungat imediat. Acum eram aici, ceea ce făcea întrebarea irelevantă. Hanul din Palmetto Bluff arăta ca un decor din filme. Am intrat în barul cochet și am comandat un whisky de la o barmaniță cochetă.

— Ai venit la înmormântare? mă întrebă.

— Da.

— Tragic.

Am dat din cap și m-am uitat țintă la băutură. Barmanița cochetă a priceput aluzia și nu a mai spus nimic.

Mă mândresc că sunt un om luminat. Nu cred în soartă, destin sau alte superstiții prostești, dar iată-mă aici, justificându-mi comportamentul impulsiv în halul ăsta. *Trebuia* să fiu aici, mi-am spus. Obligat să iau acel zbor. Nu știam de ce. O văzusem cu propriii mei ochi pe Natalie căsătorindu-se cu un alt bărbat și nici măcar acum nu puteam accepta acest lucru. Era nevoia instinctivă a unui deznodământ. Cu șase ani în urmă, Natalie mi-a dat papucii cu un bilețel în care îmi spunea că se mărită cu fostul ei drăguț. În ziua

următoare am primit o invitație la nunta lor. Nu era de mirare că totul părea încă… neterminat. Mă aflam acolo cu speranța că voi găsi, dacă nu un deznodământ, cel puțin un sfârșit.

E uimitor cum putem să ne autojustificăm atunci când ne dorim cu adevărat ceva.

Dar ce anume îmi doream acolo?

Mi-am terminat băutura, i-am mulțumit barmaniței cochete și am pornit cu băgare de seamă spre capelă. Am păstrat distanța, desigur. Poate că sunt oribil, crud și egocentric, dar nu într-atât încât să deranjez o văduvă care își plângea soțul. Am stat în spatele unui copac uriaș – un palmier, ce altceva? – neîndrăznind măcar să arunc o privire persoanelor îndoliate.

Când am auzit imnul introductiv, m-am gândit că plaja se golise complet. O privire rapidă mi-a confirmat bănuiala. Toată lumea era în capelă. Am pornit spre ea. Auzeam un cor cântând gospel. Era, într-un cuvânt, impresionant. Nu știam exact ce să fac, am încercat ușa capelei, am găsit-o descuiată (păi, normal) și am împins-o. Mi-am aplecat capul când am intrat, acoperindu-mi fața cu mâna de parcă m-aș fi scărpinat.

O deghizare mai proastă ca asta n-am găsit.

Nu era nevoie. Capela era plină ochi. Am stat în spate alături de alte persoane îndoliate sosite târziu, care nu și-au putut găsi loc. Corul a terminat imnul înălțător și un bărbat – nu știu dacă era pastor sau preot sau altceva – s-a dus în amvon. A început să vorbească despre Todd numindu-l „medic grijuliu, bun vecin, prieten generos și minunat familist”. Medic. N-am știut. Omul broda elocvent pe seama calităților lui Todd – activitățile lui caritabile, personalitatea lui de învingător, spiritul lui generos, capacitatea de a-i face pe toți să se simtă speciali, disponibilitatea de a-și sufleca mânecile și de a se pune serios pe treabă ori de câte ori cineva, străin sau prieten, avea nevoie de o mână de ajutor. În mod firesc, am

luat toate acestea drept un discurs obișnuit de înmormântare – avem un obicei natural de a-i elogia exagerat pe decedați –, dar vedeam lacrimile în ochii celor îndoliați, felul în care aprobau cuvintele de parcă ar fi fost un cântec pe care doar ei îl puteau auzi.

Din locul meu din spate, am încercat să privesc în față pentru a o zări pe Natalie, dar erau prea multe capete în cale. Nu voiam să ies în evidență, așa că m-am oprit. În plus, venisem în capelă, mă uitasem în jur și chiar ascultasem cuvintele de laudă la adresa decedatului. Nu era suficient? Ce altceva să fac acolo?

Era timpul să plec.

— Primul nostru panegiric, a spus omul din amvon, vine din partea lui Eric Sanderson.

Un adolescent palid – presupun că avea aproximativ șaisprezece ani – s-a ridicat și s-a îndreptat spre amvon. Primul meu gând a fost că Eric trebuie să fie nepotul lui Todd Sanderson (și, prin alianță, al lui Natalie), dar gândul acela a fost rapid alungat de propoziția introductivă a băiatului.

— Tata a fost eroul meu…

Tată?

Am avut nevoie de câteva secunde. Mintea urmează de obicei o anumită cale și este incapabilă să sară direct la alta. Când eram mic, tata mi-a spus o veche ghicitoare cu care a crezut că mă dă gata. „Un tată și un fiu suferă un accident de circulație. Tatăl moare. Băiatul este dus repede la spital. Chirurgul spune: «Nu-l pot opera pe acest băiat. E fiul meu.» Cum e posibil așa ceva?” Asta înțeleg eu prin cale. Pentru generația tatălui meu, ghicitoarea era, presupun, de o dificultate medie, dar pentru oamenii de vârsta mea, răspunsul – chirurgul era mama lui – era prea evident și îmi amintesc că am râs în hohote. „Ce urmează, tăticule? Îți pui la bătaie casetofonul cu 8 piste?”

Acolo era ceva similar. Cum e posibil, m-am întrebat, ca un om căsătorit cu Natalie de doar șase ani să aibă un fiu adolescent? Răspuns: Eric era fiul lui Todd, nu al lui Natalie. Fie Todd a fost căsătorit înainte, fie, cel puțin, avea un fiu cu o altă femeie.

Am încercat din nou să o văd pe Natalie în primul rând. Mi-am întins gâtul, dar femeia de lângă mine a oftat exasperată pentru că i-am invadat spațiul personal. Pe podium, Eric, fiul lui Todd, era mortal. Vorbea frumos și mișcător. Nu erau ochi care să nu fi fost storși de lacrimi în capelă, cu excepția, ei bine, alor mei.

Ce să fac? Doar să stau acolo? Să-i aduc un omagiu văduvei și, ce, să o tulbur și să-i deranjez ziua de doliu? Dar egoistul din mine? Chiar voiam să-i văd din nou chipul, să o văd cum jelește după iubirea vieții ei?

Nu prea cred. M-am uitat la ceas. Îmi rezervasem un bilet de avion pentru seară. Da, venit și plecat rapid. Țac-pac, fără rămas peste noapte, fără cheltuială cu hotelul. Sfârșit ieftin.

Unii ar fi remarcat un fapt evident în legătură cu Natalie și cu mine – adică, idealizasem perioada petrecută împreună dincolo de orice limite raționale. Înțeleg asta. În mod obiectiv, văd când este valabil acest argument. Dar inima nu este obiectivă. Eu, care veneram marii gânditori, teoreticieni și filosofi ai vremurilor noastre, nu voi coborî niciodată atât de jos încât să folosesc o axiomă atât de banală precum *Pur și simplu știu.* Dar chiar *știu.* Știu ce am fost eu și Natalie. Văd limpede, fără cea mai mică umbră, și din acest motiv nu pot procesa ce am devenit noi doi.

În concluzie, tot nu înțeleg ce ni s-a întâmplat.

Când Eric a terminat și s-a așezat la loc, fornăieli și suspine reținute au răsunat în capela strălucitor de albă. Preotul care oficia înmormântarea s-a întors în amvon și a schițat cu mâna gestul universal „vă rog să vă ridicați”. Când

enoriașii au început să se ridice, am profitat de diversiune pentru a mă strecura afară. Am traversat strada, întorcându-mă în spatele palmierului. M-am rezemat de trunchi, în afara razei vizuale a celor din capelă.

— Ești OK?

M-am întors și am văzut-o pe barmanița cea cochetă.

— Sunt bine, mulțumesc.

— Mare om, doctorul.

— Da, rostii eu.

— Erați apropiați?

Nu am răspuns. Câteva minute mai târziu, ușile capelei s-au deschis. Sicriul a fost adus în soarele arzător. Când a ajuns lângă dric, cei care îl purtau, printre care și fiul lui, Eric, l-au înconjurat. A urmat o femeie cu o pălărie mare și neagră. Își ținea brațul în jurul unei fete de poate, paisprezece ani. Lângă ea era un bărbat înalt. Se sprijinea de el. Omul semăna puțin cu Todd. Am presupus că erau sora și fratele lui, dar era doar o presupunere. Oamenii au ridicat sicriul și l-au împins în partea din spate a dricului. Femeia cu pălărie neagră și fata au fost însoțite la prima limuzină. Posibilul frate înalt le-a deschis ușa. Eric a urcat după ei. Am văzut că restul persoanelor îndoliate au început să iasă.

Până în momentul acela, nici urmă de Natalie.

Acest lucru nu mi s-a părut atât de ciudat. Văzusem ambele variante. Uneori, soția era prima care pleca, în urma sicriului, câteodată cu o mâna pe el. Iar alteori era ultima, așteptând golirea întregii capele înainte să se încumete să pornească pe interval. Îmi amintesc cum mama mea nu a vrut să aibă de-a face cu nimeni la înmormântarea tatii. A mers până acolo încât a ieșit pe o ușă laterală pentru a evita asaltul familiei și prietenilor.

M-am uitat la oamenii care ieșeau. Durerea lor, la fel ca arșița sudului, devenise o entitate care trăia și respira. Era reală și palpabilă. Oamenii

aceia nu se aflau acolo doar din politețe. Țineau la omul acela. Erau zguduiți de moartea lui, dar, iarăși, la ce altceva mă puteam aștepta? Am crezut că Natalie mă va părăsi pentru un ratat? Nu a fost mai bine că am pierdut în fața acestui vindecător preaiubit decât în fața unui ticălos oacheș?

Bună întrebare.

Barmanița era tot lângă mine.

— Cum a murit? o întrebai cu glas pierit.

— Nu știi?

Am dat din cap că nu. Tăcere. M-am întors spre ea.

— Ucis, răspunse ea.

Cuvântul plutea în aerul umed, refuzând să dispară. Am repetat după ea.

— Ucis?

— Da.

Am deschis gura, am închis-o, am încercat din nou.

— Cum? Cine?

— A fost împușcat, cred. Nu sunt sigură de asta. Poliția nu știe făptașul. Cred că a fost un jaf cu final tragic. Știi, un tip pătrunde în casă fără să știe că e cineva acasă.

Simțeam că amorțesc. Fluxul de oameni care ieșeau din capelă încetase. M-am holbat la ușă și am așteptat să apară Natalie.

Dar nu a apărut.

Apoi a ieșit omul care ținuse slujba, închizând ușile în urmă. S-a suit în fața dricului. Dricul a pornit. Prima limuzină l-a urmat.

— E vreo ieșire laterală? îl întrebai.

— Ce?

— Din capelă. Mai e vreo ușă?

S-a încruntat.

— Nu, răspunse el. E doar o ușă.

Procesiunea se porni. Unde naiba era Natalie?

— Nu mergi la cimitir? mă întrebă barmanița.

— Nu, îi răspunsei eu.

Și-a pus mâna pe antebrațul meu.

— Cred că ți-ar prinde bine o băutură.

Mi-era greu să o contrazic. Aproape că m-am împleticit urmând-o spre bar și mai-mai să-mi dau duhul pe același scaun de mai înainte. Mi-a mai turnat un whisky. N-am scăpat din ochi procesiunea, ușa capelei, piața orășelului.

Nici urmă de Natalie.

— Apropo, numele meu e Tess.

— Jake, îi replicai eu.

— Așadar, de unde îl știi pe Dr. Sanderson?

— Am mers la același colegiu.

— Chiar?

— Da. De ce?

— Pari mai tânăr.

— Sunt. A fost un program de îndrumare profesională.

— Aha, bine, așa mai merge.

— Tess?

— Da?

— Cunoști familia doctorului Sanderson?

— Fiul lui, Eric, și nepoata mea își dădeau întâlniri. Băiat bun.

— Câți ani are?

— Șaișpe, poate șaptește. Ce tragedie! Era atât de apropiat de tatăl lui.

Nu știam cum să abordez subiectul, așa că am întrebat-o direct.

— O cunoști pe soția doctorului Sanderson?

Tess își înclină capul într-o parte.

— Tu nu?

— Nu, o minții eu. N-am întâlnit-o niciodată. Pe el îl știam doar de la niște evenimente de la colegiu. Venea singur.

— Pari foarte emoționat pentru un tip care îl știa doar pe el de la niște evenimente de la colegiu.

N-am știut ce să răspund, așa că am tras de timp luând o sorbitură lungă. Apoi am spus:

— Asta e, în fine, n-am văzut-o la înmormântare.

— De unde știi?

— Ce?

— Tocmai ai spus că n-ai cunoscut-o. De unde știi?

Uf, nu eram deloc bun la treaba asta, nu-i așa?

— Am văzut fotografii.

— Probabil nu erau prea bune.

— Ce vrei să spui?

— Era aici. A ieșit imediat după sicriu cu Katie.

— Katie?

— Fiica lor. Eric era printre cei care purtau sicriul. Apoi fratele doctorului Sanderson a ieșit cu Katie și Delia.

Mi-i aminteam, desigur.

— Delia?

— Soția doctorului Sanderson.

Simțeam cum mi se învârtește capul.

— Credeam că o cheamă Natalie.

Și-a încrucișat brațele și s-a încruntat.

— Natalie? Nu. Numele ei e Delia. Ea și doctorul Sanderson s-au iubit din școală. Au crescut chiar aici pe stradă. Sunt căsătoriți de secole.

M-am holbat la ea insistent.

— Jake?

— Ce? o întrebai eu.

— Ești sigur că ești măcar la înmormântarea corectă?

Capitolul 4

M-am întors la aeroport și am luat primul avion spre casă. Ce altceva puteam face? Presupun că aș fi putut s-o abordez pe văduva îndurerată și s-o întreb de ce răposatul ei soț s-a căsătorit cu dragostea vieții mele în urmă cu șase ani, dar momentul mi s-a părut cumva nepotrivit. Așa sunt eu, sensibil.

Așadar, cu un bilet nerambursabil luat din salariul de profesor, plus ore și întrevederi cu studenții a doua zi, m-am băgat fără plăcere într-unul dintre acele avioane „expres” care sunt prea mici pentru tipii de mărimea mea, cu picioarele atât de strânse încât îmi simțeam genunchii sub bărbie, și am zburat spre Lanford. Locuiam într-un cămin în plină degradare făcut din cărămizi decolorate. Decorul ar putea fi catalogat cu generozitate drept „funcțional”. Era curat și confortabil, presupun, având în dotare tipul acela de combinație între canapea și fotoliu pe care îl vezi promovat în magazinele de la șosea la prețul de 699 de dolari. Efectul general este, cred, mai degrabă de apatie decât total negativ, dar poate asta e doar ce cred eu. Micuța bucătărie avea un cuptor cu microunde și un prăjitor de pâine – avea și un cuptor adevărat, dar nu cred că l-am folosit vreodată –, iar mașina de spălat vase se strica des. După cum probabil ați ghicit, nu prea mă distrez pe aici.

Dar asta nu înseamnă că nu am întâlniri sau chiar relații serioase. Am, deși majoritatea acestor relații au un termen de expirare de trei luni de zile. Unii ar putea considera relevant faptul că eu și Natalie am fost împreună puțin peste trei luni, dar nu m-aș număra printre ei. Nu, nu sufăr. Nu adorm plângând sau ceva de genul ăsta. Am trecut peste, îmi spun. Dar simt un gol, oricât de sentimental ar

suna. Și – vă place sau nu – încă mă gândesc la ea în fiecare zi.

Și mai departe?

Bărbatul care se căsătorise cu femeia visurilor mele era, se pare, căsătorit cu o altă femeie – ca să nu mai spun că era, ei bine, mort. Altfel spus, Natalie nu a fost la înmormântarea soțului ei. Asta ar trebui să justifice o anumită reacție din partea mea, nu-i așa?

Mi-am amintit promisiunea de acum șase ani. Natalie spusese: „Promite-mi că o să ne lași în pace”. Pe noi. Nu pe el sau pe ea. Cu riscul de a părea rece sau, poate, excesiv de exact, nu mai exista niciun „noi”. Todd murise. Asta însemna, credeam cu tărie, că promisiunea, chiar dacă mai exista în ciuda faptului că „noi” nu mai exista, trebuia declarată nulă și neavenită.

Am repornit calculatorul – da, e vechi – și am tastat Natalie Avery în motorul de căutare. A apărut o listă de linkuri. Am început să le parcurg, dar m-am descurajat repede. Vechea ei galerie încă mai conținea câteva picturi de-ale ei. Nimic nu fusese adăugat de ei bine, șase ani. Am găsit câteva articole despre vernisaje și altele asemenea, dar, din nou, toate erau vechi. Am dat clic pe butonul pentru mai multe linkuri. Mai erau două rezultate în cărți de telefon, dar o femeie pe nume Natalie Avery avea 79 de ani și era căsătorită cu un bărbat pe nume Harrison. Cealaltă avea 66 de ani și era măritată cu unul Thomas. Mai erau alte mențiuni de rutină care se găsesc, practic, pentru orice nume – site-uri genealogice, pagini ale absolvenților de liceu și colegiu și tot așa.

Dar realmente, în final, nimic nu părea relevant.

Așadar, ce s-a întâmplat cu Natalie a mea?

M-am hotărât să încerc să caut pe Google numele Todd Sanderson, să văd ce pot găsi. Într-adevăr era medic – mai precis, chirurg. Impresionant. Cabinetul lui era în Savannah, Georgia, și era afiliat la Memorial University

Medical Center. Specialitatea lui era chirurgia estetică. Nu știam dacă asta însemna ceva serios precum gura de lup sau silicoane la țâțe. Nu știam nici dacă asta ar putea fi relevant. Dr. Sanderson nu era activ pe rețelele sociale. Nu avea cont pe Facebook, LinkedIn sau Twitter, nimic din toate astea.

Erau câteva mențiuni despre Todd Sanderson și soția sa, Delia, în diferite funcții pentru o organizație caritabilă numită Fresh Start, dar, în general, nu erau multe de aflat de aici. Am încercat să-i introduc numele alături de cel al lui Natalie. Rezultate nexam. M-am rezemat de spătar și m-am gândit o clipă. Apoi m-am aplecat spre calculator și am încercat cu fiul lor, Eric Sanderson. Era doar un copil, așa că m-am gândit că nu voi găsi prea multe, dar mi-am spus că, probabil, are cont de Facebook. Am început de aici. Adesea, părinții preferă să nu aibă o pagină de Facebook, dar încă n-am întâlnit un elev care să nu aibă una.

Câteva secunde mai târziu, am strigat bingo. Eric Sanderson, Savannah, Georgia.

Imaginea de profil era, destul de emoționant, o fotografie a lui Eric cu tatăl lui, Todd. Ambii zâmbeau larg, încercând să țină sus un pește mare oarecare, luptându-se fericiți cu greutatea acestuia. O ieșire la pescuit în doi, tată și fiu, mi-am spus, cu strângerea de inimă a unui om care vrea să fie tată. Soarele apunea în spatele lor, chipurile erau în umbră, dar puteai simți satisfacția radiind prin monitorul calculatorului.

Todd Sanderson era un om bun.

Corect, era doar o fotografie și, da, știam cum oamenii pot simula zâmbete sau întregi scenarii de viață, dar aici simțeam bunătatea.

Am verificat restul fotografiilor lui Eric. Cele mai multe erau cu el și prietenii lui – hei, era adolescent – la școală, la petreceri, la evenimentele sportive, știți care-i mersul. De ce toți își țuguie

buzele sau gesticulează în pozele din ziua de azi? Ce e asta? O idee tâmpită, dar atât îi duce mintea.

Era un album intitulat, pur și simplu, FAMILIE. Fotografiile acopereau toată gama de vârste. Eric era bebeluș într-unele. Apoi i-a apărut și sora. Apoi era excursia la Disney World, alte vacanțe la pescuit, dineuri în familie, botezuri, meciuri de fotbal. Le-am verificat pe toate.

Todd nu avea niciodată părul lung – în niciuna din ele. Era mereu proaspăt ras.

Așadar, ce însemna asta?

N-aveam nicio idee.

Am accesat peretele lui Eric sau cum s-o numi pagina aceea de start. Erau zeci de mesaje de condoleanțe.

> „Tatăl tău a fost cel mai bun, îmi pare foarte rău”.

> „Dacă pot face ceva”.

> „RIP Dr. S. Ai fost cel mai tare”.

> „Nu voi uita niciodată ziua în care tatăl tău a ajutat-o pe sora mea”.

Apoi am văzut una care m-a făcut să mă opresc:

> „O tragedie atât de absurdă. Nu voi înțelege niciodată cruzimea oamenilor”.

Am făcut clic pe „postări mai vechi”. Aici, după șase dintre ele, am găsit una care mi-a atras atenția:

> „Sper că îl vor prinde pe nemernicul care a făcut asta și îl vor frige”.

Am accesat un motor de căutare de știri și am încercat să aflu mai multe. Nu mi-a luat timp deloc

să dau peste un articol:

CRIMĂ ÎN SAVANNAH

Chirurg local ucis

> Popularul chirurg local și filantropul Dr. Todd Sanderson a fost ucis în propria casă noaptea trecută în timpul unui presupus jaf cu final tragic.

Cineva încerca ușa din față, dar era încuiată. Am auzit fâșâitul prețului de la intrare – într-o izbucnire de originalitate, mi-am ascuns cheia de rezervă sub el –, iar apoi cheia a intrat în zăvor și ușa s-a deschis, își făcu apariția Benedict.

— Hei, spuse el. Navighezi pe site-uri porno?

M-am încruntat.

— Nimeni nu mai folosește cuvântul „a naviga”.

— Sunt de școală veche.

Benedict s-a dus la frigider și a înhățat o bere.

— Cum a fost călătoria?

— Surprinzătoare, îi răspunsei eu.

— Povestește, te rog.

I-am povestit. Benedict era un mare ascultător. Era unul dintre acei oameni care ascultă fiecare cuvânt, rămân concentrați la tine și doar la tine și nu vorbesc peste tine. Nu se preface și nu se comportă așa doar cu cei mai apropiați prieteni. Oamenii îl fascinează. Aș enumera asta ca fiind punctul forte a lui Benedict ca profesor, dar, probabil, ar fi mai nimerit să enumăr în loc talentul lui de Don Juan. Femeile singure resping o mulțime de strategii de agățat, dar un tip căruia îi pasă cu adevărat de ceea ce au ele de spus? Gigolo în devenire, luați aminte.

Când am terminat, Benedict a luat o gură de bere.

— Uau. Adică… uau. Atâta pot să spun.

— Uau?

— Da.

— Ești sigur că nu ești profesor de engleză?

— Recunoști, spuse el rar, că probabil există o explicație logică pentru toate astea, nu?

— Cum ar fi?

Își frecă bărbia.

— Poate că Todd e unul dintre tipii ăia cu mai multe familii, dar care nu știu una de alta.

— Ei, cum?

— Destrăbălați cu o mulțime de neveste și copii, iar una trăiește, să spunem, în Denver, iar cealaltă trăiește în Seattle, iar el își împarte timpul între ele, iar ele nu știu. Vezi tot timpul la *Dateline.* Sunt bigami. Sau poligami. Și pot scăpa așa ani la rând.

Am făcut o mutră nemulțumită.

— Dacă asta e explicația ta logică, aș vrea s-o aud și pe cea mai puțin plauzibilă.

— Corect. Ce-ar fi să ți-o dau pe cea mai evidentă?

— Cea mai evidentă explicație?

— Da.

— Dă-i drumul.

Benedict făcu un gest larg cu mâinile.

— Nu e același Todd.

N-am spus nimic.

— Nu-ți amintești numele de familie al tipului, nu-i așa?

— Corect.

— Atunci ești sigur că e același tip? Todd nu e cel mai neobișnuit nume din lume. Gândește-te puțin, Jake. Vezi o poză după șase ani, mintea îți joacă feste și, voilà, crezi că e marele tău dușman.

— Nu e marele meu dușman.

— *Nu era* marele tău dușman. A murit, ai uitat? Asta îl pune la timpul trecut. Dar, serios, vrei cea mai evidentă explicație?

S-a aplecat în față.

— E un simplu caz de confuzie de identitate.

Normal că mă gândisem deja la asta. Mă gândisem chiar la convingătoarea lui explicație cu

bigamia. Ambele păreau mai logice decât… decât ce? Chiar, ce să mai fie aici? Ce altă explicație posibilă – evidentă, logică, neplauzibilă – să mai fie aici?

— Ei bine? spuse Benedict.

— Are sens.

— Vezi?

— Acest Todd – Dr. Todd Sanderson – arăta altfel decât Todd al lui Natalie. Avea părul mai scurt. Era proaspăt ras.

— Iar începi.

Mi-am întors privirea.

— Păi nu?

— Nu prea îmi vine să cred.

— De ce nu?

— În primul rând, omul a fost ucis.

— Și? În orice caz, asta îmi susține teoria poligamiei. A înșelat-o pe fata greșită și kaput.

— Ei, doar nu crezi că ăsta-i răspunsul.

Benedict se rezemă. Începu să-și tragă buza de jos cu două degete.

— Te-a părăsit pentru un alt bărbat.

Am așteptat să continue. Pentru că n-a făcut-o, am spus:

— Îhî, Căpitane Evident, știu.

— A fost greu pentru tine.

Acum părea trist, visător.

— Înțeleg. Înțeleg mai mult decât crezi, continuă el.

M-am gândit la fotografia aceea, la iubirea pe care o pierduse, la faptul că mulți dintre noi trăim cu o suferință și nu o arătăm niciodată.

— Voi doi vă iubeați. Așa că nu poți accepta faptul în sine – cum a putut să-ți dea papucii pentru un alt bărbat?

M-am încruntat din nou, dar simțeam o vibrație în piept.

— Ești sigur că nu ești profesor de psihologie?

— Îți dorești atât de mult lucrul ăsta – a doua șansă, șansa unei salvări reale – încât nu vezi

adevărul.

— Care adevăr, Benedict?

— S-a dus, spuse el simplu. Te-a părăsit. Nimic nu poate schimba asta.

Am înghițit în sec, încercând să pătrund în realitatea aceea limpede ca lumina zilei.

— Cred că e ceva mai mult.

— Cum ar fi?

— Nu știu, recunoscui eu.

Benedict reflectă o clipă.

— Și nu te vei opri până nu vei afla, nu-i așa?

— Ba da, îi răspunsei. Dar nu astăzi. Și probabil nici mâine.

Benedict ridică din umeri, se scula și înhăță încă o bere.

— Bine, s-auzim. Care e pasul următor?

Capitolul 5

La întrebarea aceea nu aveam niciun răspuns și se făcea târziu. Benedict a propus un bar și o beție nocturnă. M-am gândit că putea fi o diversiune excelentă, dar aveam de corectat niște eseuri, așa că m-am eschivat. Am reușit să parcurg trei dintre ele până când mi-am dat seama că eram cu mintea aiurea, iar să notez în momentul acela lucrările nu ar fi fost corect față de studenții mei.

Mi-am făcut un sandviș și am încercat din nou să caut numele lui Natalie, de data aceasta făcând o căutare de „imagini". Am văzut o poză biografică veche de-a ei. Imaginea m-a lovit drept în inimă, așa că am trecut peste. Am găsit câteva picturi vechi de-ale ei. Câteva reprezentau mâinile și bustul meu. Amintirile dureroase nu au revenit pur și simplu – ci m-au dărâmat de-a dreptul, toate deodată. Felul în care își înclina capul, felul în care razele soarelui dădeau buzna prin luminatorul studioului ei, expresia de concentrare de pe chipul ei, zâmbetul jucăuș când lua o pauză. Amintirile acestea aproape că m-au făcut să mă chircesc de durere. Îmi era atât de dor de ea. Îi simțeam lipsa cu o durere mai mult decât fizică. Mi-am înăbușit deseori sentimentele în cei șase ani, dar brusc dorința revenise cu toată forța, la fel de intensă ca în ultima zi în care am făcut dragoste în cabana din tabăra de creație.

La naiba.

Voiam s-o văd și consecințele ducă-se pe pustii. Dacă Natalie m-ar privi a doua oară în ochi și m-ar respinge, ei bine, m-aș descurca. Dar nu atunci. Nu în seara aceea. În clipa aceea, pur și simplu trebuia s-o găsesc.

OK, ia-o ușurel. Să mă gândesc bine. Ce trebuie să fac acum? În primul rând, trebuie să aflu dacă Todd Sanderson este Todd al lui Natalie. Erau o mulțime de dovezi care sugerau, după cum

Benedict explicase clar, că acest caz era, pur și simplu, unul de confuzie de identitate.

Cum aș putea-o dovedi într-un fel sau altul?

Trebuia să aflu mai multe despre el. De exemplu, ce ar fi făcut Dr. Todd Sanderson, tatăl a doi copii, din Savannah, cu o căsnicie fericită, într-o tabără de creație din Vermont, acum șase ani? Trebuia să găsesc mai multe poze de-ale lui. Trebuia să cercetez mai bine istoricul, începând…

Începând de aici. De la Lanford.

Asta era. Școala încă păstrează dosarele fiecărui student, deși pot fi văzute doar de student sau cu permisiunea studentului. M-am uitat într-al meu cu câțiva ani în urmă. În mare parte, nu era nimic deosebit, decât că profesorul meu din primul an de spaniolă, un curs pe care l-am abandonat, bănuia că am probleme de „adaptare” și că, poate, mi-ar fi de ajutor o consultație la psihologul universității. Era o porcărie, evident. Eram zero la spaniolă – limbile străine reprezintă călcâiul lui Ahile în cazul meu –, iar, dacă abandonezi un curs în primul an, media se păstrează. Notița fusese scrisă chiar de mâna profesorului și asta, într-un fel, a înrăutățit situația.

Ideea?

Ar putea fi ceva în dosarul lui Todd, dacă aș găsi o cale să-l șutesc, care să-mi spună ceva despre el. Ați putea întreba: „De exemplu?” Aș putea răspunde: „N-am nici cea mai vagă idee”. Totuși părea un punct de pornire.

Și altceva?

Evident, s-o verific pe Natalie. Dacă aș descoperi că are încă o căsnicie fericită cu Todd al ei, aș putea renunța imediat. Era cea mai scurtă cale, nu-i așa? Întrebarea era, cum anume?

Am continuat căutarea online, sperând să dau peste o adresă sau peste un indiciu, dar nu era absolut nimic. Știu că în ziua de azi ne trăim toată viața online, dar am descoperit că nu era cazul aici. Dacă o persoană vrea să stea în umbră, poate.

Necesita efort, dar chiar puteai rămâne neidentificabil.

Întrebarea ar putea fi de ce să depui efortul?

M-am întrebat dacă să-i sun sora, în cazul în care i-aș găsi numărul, dar ce să-i spun exact? „Salut, ăă, sunt Jake Fisher, fostul iubit al surorii tale. Hm, soțul lui Natalie a murit?”

Ar putea fi o abordare dură.

Îmi amintesc că am ascultat o conversație telefonică între cele două surori, în care Natalie i-a spus entuziasmată lui Julie: „Vai, soro, stai să vezi ce iubit minunat am…” Și mda, în cele din urmă m-a văzut. Să zicem. La căsătoria lui Natalie cu un alt bărbat.

Tatăl ei decedase. Mama, ei bine, aici ar fi aceeași problemă ca și cu sora. Prieteni de-ai lui Natalie… și asta era o chestiune controversată. Natalie și cu mine ne petrecuserăm timpul împreună în taberele de creație din Kraftboro, Vermont. Eu venisem acolo pentru a-mi scrie dizertația la politologie, Natalie își practica arta în tabăra-fermă din apropiere. Trebuia să stau șase săptămâni. Am stat un timp dublu pentru că, unu, am întâlnit-o pe Natalie și, doi, mi-am pierdut concentrarea la scris după ce am întâlnit-o pe Natalie. Nu i-am vizitat niciodată orașul natal din nordul statului New Jersey, iar ea a venit în campus doar într-o scurtă vizită. Relația noastră se petrecuse în universul din Vermont.

Parcă văd cum dați din cap. A, vă gândiți, asta explică totul. A fost o idilă de-o vară, născută într-o lume fantastică, fără obligații sau realism. În aceste împrejurări, e ușor ca iubirea și obsesia să înflorească fără să prindă rădăcini, pentru ca apoi să se ofilească și să piară când vine răcoarea din septembrie. Natalie, fiind cea mai perspicace dintre noi doi, a văzut și a acceptat adevărul. Eu nu.

Cunosc sentimentul. Nu pot spune decât că e greșit.

Numele surorii lui Natalie era Julie Pottham. Acum șase ani, Julie era căsătorită și avea un bebeluș. Am căutat-o pe Internet. De data aceasta, n-a durat mult. Julie trăia în Ramsey, New Jersey. Am notat numărul ei de telefon pe o bucată de hârtie – la fel ca Benedict, pot fi de școală veche – și am rămas uimit. Prin fereastră se auzeau studenții râzând. Era miezul nopții. Prea târziu pentru a suna. Oricum, mai bine reflectez peste noapte la această decizie. Între timp, aveam lucrări de corectat. Trebuia să mă pregătesc pentru un curs de a doua zi. Viața mergea înainte.

•

Nu avea sens să încerc să dorm. M-am concentrat pe eseurile studenților. Majoritatea erau mortal de plicticoase și previzibile, scrise în așa fel încât să corespundă instrucțiunilor memorate mecanic și date de un profesor de liceu. Erau studenți de top care știau cum să scrie lucrări de liceu de nota A+, cu paragrafe de deschidere, cu fraze introductive, cu un cuprins argumentativ, toate aceste bazaconii care fac un eseu să fie solid și ridicol de plicticos. După cum am menționat anterior, treaba mea este să-i determin pe studenți să gândească în mod critic. Asta a fost mereu mai important pentru mine decât să-i pun să-și amintească anumite filosofii de-ale lui, să zicem, Hobbes sau Locke. Oricând le poți căuta pe Internet pentru a-ți aminti ce e cu ele. Mai degrabă, ceea ce speram cu adevărat era ca studenții mei să învețe să-i respecte și, totodată, să fie mai presus de Hobbes și Locke. Îmi doream nu doar să gândească dincolo de limitele convenționale, ci să treacă de limite după ce le sfărâmă bucățele.

Unii pricepeau. Majoritatea nu reușeau deocamdată. Dar, hei, dacă toți ar nimeri-o din prima, care ar fi rostul meseriei mele?

Pe la 4 dimineața m-am dus în pat sub pretextul că o să mă ia somnul. Nu m-a luat. Până la ora 7,

mă hotărâsem: o voi suna pe sora lui Natalie. Mi-am amintit zâmbetul mecanic din capela albă, chipul palid, felul în care Julie m-a întrebat dacă sunt bine, de parcă ar fi înțeles cu adevărat. Mi-ar putea fi un aliat.

Oricum, ce aveam de pierdut?

Fusese prea târziu să o sun azi-noapte. Acum era prea devreme. Am făcut un duș și m-am pregătit pentru cursul de la ora 8 despre statul de drept din Vitale Hall. O voi suna pe sora lui Natalie imediat după curs.

Mă așteptam să umblu ca somnambulul prin clasă. În mod evident eram confuz și, să fim sinceri, ora 8 era prea matinală pentru majoritatea studenților. Dar nu astăzi. Astăzi, clasa era mai mult decât vioaie, toți cu mâinile sus, cu argumente pro și contra rostite răspicat, dar fără animozitate. Desigur, nu am ținut partea nimănui. Am făcut pe moderatorul și m-am minunat. Clasa era pe fază. De obicei, la prima oră, minutarul ceasului se mișca de parcă ar fi fost cufundat în sirop. Astăzi îmi doream să mă întind și să înhaț limba aia nenorocită și să o opresc din zbor. Am savurat fiecare clipă. Cele 90 de minute s-au topit în ceață și mi-am dat seama încă o dată ce noroc am cu așa o meserie.

Noroc la serviciu, ghinion în dragoste. Sau cam așa ceva.

M-am îndreptat spre biroul meu din Clark House să dau telefonul. M-am oprit în biroul doamnei Dinsmore și i-am dăruit cel mai cuceritor zâmbet al meu. S-a încruntat și a spus:

— Ăsta merge la femeile singure în ziua de azi?

— Ce, zâmbetul?

— Da.

— Uneori, răspunsei eu.

Dădu din cap dezaprobator.

— Și se spune să nu-ți faci griji pentru viitor.

Doamna Dinsmore oftă și aranjă niște hârtii.

— Ok, să spunem că m-ai dat gata și m-ai înfierbântat. Ce vrei?

Am încercat să alung imaginea respectivă. Nu era simplu.

— Trebuie să fac rost de dosarul unui student.

— Ai permisiunea studentului?

— Nu.

— Iată de unde și zâmbetul cuceritor.

— Exact.

— Este unul dintre actualii tăi studenți?

Mi-am reîncărcat zâmbetul.

— Nu. Nu a fost niciodată studentul meu.

A ridicat o sprânceană.

— De fapt, a absolvit acum 20 de ani.

— Glumești, nu?

— Par eu că glumesc?

— De fapt, cu zâmbetul ăsta, parc-ai fi constipat. Cum se numește studentul?

— Todd Sanderson.

Se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

— Nu i-am citit adineauri necrologul pe paginile absolvenților?

— Ba da.

Doamna Dinsmore îmi cercetă chipul. Zâmbetul îmi dispăruse. Câteva secunde mai târziu își puse din nou ochelarii de citit și spuse:

— O să văd ce pot face.

— Mulțumesc.

M-am dus în birou și am închis ușa. Nu mai aveam nicio scuză. Era aproape 10. Am scos bucata de hârtie și m-am uitat la numărul pe care îl notasem cu o seară înainte. Am ridicat receptorul, am apăsat butonul pentru linii externe și am format.

Făcusem repetiții cu ce anume voi spune, dar nicio variantă nu suna normal, așa că mi-am zis că voi juca după ureche. Telefonul a sunat de două ori, apoi de trei ori. Probabil Julie nu va răspunde. Nimeni nu mai răspunde la apeluri pe telefonul fix, mai ales dacă sunt de la un număr necunoscut.

Codul apelului trebuia să arate Lanford College. Nu știam dacă asta o va încuraja sau nu să răspundă.

La al patrulea țârâit, cineva a răspuns. Am strâns receptorul mai tare și am așteptat. O femeie a încercat să spună un „Alo?”

— Julie?

— Cine e, vă rog?

— Sunt Jake Fisher.

Nimic.

— Am fost prieten cu sora ta.

— Cum spui că te numești?

— Jake Fisher.

— Ne-am cunoscut?

— Oarecum. Adică am fost amândoi la nunta lui Natalie…

— Nu înțeleg. Cine ești mai precis?

— Înainte ca Natalie să se mărite cu Todd, ea și cu mine, ăă, ieșeam împreună.

Tăcere.

— Alo! spusei eu.

— E cumva o glumă?

— Cum? Nu. În Vermont. Sora ta și cu mine…

— Nu știu cine ești.

— Vorbeai mult la telefon cu sora ta. V-am auzit chiar vorbind despre mine. După nuntă, ți-ai pus mâna pe brațul meu și m-ai întrebat dacă sunt OK.

— Nu înțeleg ce spui.

Strângeam receptorul atât de tare, încât m-am temut să nu-l zdrobesc.

— După cum am spus, ieșeam cu Natalie…

— Ce vrei? De ce mă suni?

Uau, asta era o întrebare bună.

— Am vrut să vorbesc cu Natalie.

— Ce?

— Am vrut doar să mă asigur că e bine. Am văzut necrologul lui Todd și m-am gândit că poate ar trebui să iau legătura și, nu știu, să-i prezint condoleanțele mele.

Din nou tăcere. Am așteptat cât de mult am putut.

— Julie?

— Nu știu cine ești sau despre ce vorbești, dar să nu mai suni niciodată aici. Ai înțeles? Niciodată.

A închis.

Capitolul 6

Am încercat să sun din nou, dar Julie n-a răspuns.

Nu înțelegeam. Chiar mă uitase? Părea neverosimil. Să o fi speriat cu apelul meu apărut din senin? Nu știu. Toată conversația fusese ireală și ciudată. Ar fi fost altceva să-mi spună că Natalie nu vrea să știe de mine sau că mă înșel, Todd trăiește. Orice. Dar nici măcar n-a știut cine sunt.

Cum era posibil?

Și acum ce fac? În primul rând, calmează-te. Respiră adânc. Trebuia să rezolv mai departe două obiective: să descopăr care era treaba cu răposatul Todd Sanderson și să o găsesc pe Natalie. Al doilea obiectiv, desigur, îl anula pe primul. Dacă o găseam pe Natalie, aveam să știu totul. M-am întrebat cum aș putea face asta mai exact. O căutasem pe Internet și nu am găsit nimic. Și sora ei părea să mă ducă într-o fundătură. Așadar, încotro să o iau? Nu știam, dar, în vremurile astea, cât de greu ar putea fi să dau de o adresa?

Mi-a venit o idee. Am intrat pe website-ul campusului și am verificat orarul. Profesoara Shanta Newlin avea curs într-o oră.

Am sunat-o pe doamna Dinsmore.

— Ce, îți închipui că am găsit dosarul atât de repede?

— Nu, nu e asta. Mă întrebam dacă știi unde e profesoara Newlin.

— Măi, măi. Ziua asta devine din ce în ce mai interesantă. Știi că e logodită, nu?

Ar fi fost de preferat să știu.

— Doamnă Dinsmore…

— Nu te ambala așa. E în Valentine, își ia micul dejun cu studenții ei din ultimul an.

Valentine era cantina campusului. Am traversat repede curtea într-acolo. Era ceva ciudat. Un profesor trebuie să fie mereu în priză. Trebuie să-și

ținută capul sus. Trebuie să zâmbească și să facă semn cu mâna fiecărui student. Trebuie să țină minte fiecare nume. Devine un fel de celebritate ciudată când trece prin campus. Aș spune că pentru mine nu conta, dar mărturisesc că îmi plăcea această atenție și o luam destul de în serios. Așadar, chiar și atunci, grăbit, nerăbdător și dezorientat cum eram, m-am asigurat ca niciun student să nu se simtă neglijat.

Am evitat cele două mari săli de mese. Acestea erau pentru studenți. Profesorii care uneori alegeau să li se alăture mi se păreau puțin disperați. Existau anumite limite de discreție – și recunosc că uneori acestea sunt neclare, nejustificate și arbitrare –, dar tot le respectam și stăteam în banca mea. Profesoara Newlin, o persoană de mare clasă din cap până-n picioare, ar proceda la fel, motiv pentru care eram convins că lua masa într-una dintre sălile private din spate, rezervate pentru acest gen de interacțiune profesor-studenți.

Era în sala de mese Bradbeer. În campus, fiecare clădire, cameră, scaun, masă, raft și țiglă sunt numite după cei care au sponsorizat. Unora nu le place acest lucru. Mie da. Această instituție acoperită de iederă este suficient de izolată, așa și trebuie. Nu e rău să se permită puțin din lume reală, ceva bani gheață, din când în când.

Am aruncat o privire pe fereastră. Shanta Newlin m-a zărit și a ridicat un deget pentru a-mi sugera un minut. Am dat din cap afirmativ și am așteptat. Cinci minute mai târziu, ușa s-a deschis, iar studenții s-au împrăștiat care încotro. Shanta stătea în prag. După ce studenții au dispărut, mi-a spus:

— Vino cu mine. Trebuie să ajung undeva.

Așa am făcut. Shanta Newlin avea unul dintre cele mai impresionante CV-uri pe care le-am văzut vreodată. A absolvit Universitatea Stanford ca bursier Rhodes și a urmat cursurile Columbia Law School. Apoi a lucrat atât pentru CIA, cât și pentru

FBI înainte de postul de subsecretar de stat din perioada ultimei administrații.

— Așadar, despre ce e vorba?

Stilul ei era, ca întotdeauna, grăbit. Când a venit prima dată în campus, am luat cina împreună. Nu a fost o întâlnire romantică. A fost ceva de genul „să vedem dacă vrem" să avem o întâlnire romantică. E o diferență subtilă aici. După întâlnire, a ales să nu meargă mai departe, iar eu am fost de acord.

— Am nevoie de o favoare, îi spusei.

Shanta a dat din cap afirmativ, invitându-mă să-mi spun doleanța.

— Caut pe cineva. Un vechi prieten. Am încercat toate metodele obișnuite – Google, sunat acasă, totul. Nu-i găsesc adresa.

— Și te-ai gândit că eu, cu vechile mele contacte, te-aș putea ajuta.

— Ceva de genul ăsta, răspunsei eu. Păi, da, exact asta.

— Numele ei?

— Nu am spus că e o ea.

Shanta s-a încruntat.

— Numele?

— Natalie Avery.

— Când ai văzut-o sau ai avut o adresă ultima dată?

— Acum șase ani.

Shanta a continuat să meargă, în stil militar, dreaptă ca lumânarea, foarte repede.

— Ea a fost aleasa inimii, Jake?

— Poftim?

Schiță un zâmbet.

— Știi de ce nu am mai continuat după prima noastră întâlnire?

— Nu a fost chiar o întâlnire, spusei eu. A fost mai mult o „să vedem dacă vrem să avem" o întâlnire.

— Ce spui?

— Nu contează. Mi-am închipuit că nu vrei să continui pentru că nu erai interesată.

— Ăă, n-a fost asta. Iată ce am văzut în seara aceea: ești un tip grozav, ești amuzant, ești deștept, ai o slujbă cu normă întreagă și ai niște ochi albaștri mortali. Știi câți tipi singuri și hetero cu aceste caracteristici am cunoscut?

Nu prea știam ce să spun, așa că am tăcut.

— Dar am simțit-o. Poate asta ține de faptul că sunt detectiv calificat. Analizez limbajul trupului. Mă uit la lucrurile mici.

— Ce anume ai simțit?

— Ești serios avariat.

— Grozav, mersi.

A ridicat din umeri.

— Unii bărbați poartă în ei flacăra pasiunii vechilor iubiri și unii – nu mulți, câțiva – ajung să fie complet mistuiți de flăcări. Ajung să fie doar o pacoste pe termen lung pentru următoarele.

Am tăcut.

— Așadar, această Natalie Avery, pe care, brusc, îți dorești cu disperare să o găsești, e flacăra aceea? întrebă Shanta.

Ce rost ar avea să mint?

— Da.

S-a oprit și s-a uitat lung la mine.

— Și doare rău?

— Nici n-ai idee.

Shanta Newlin a dat din cap aprobator și a luat-o din loc, lăsându-mă în urmă.

— Îți fac rost de adresa ei până la sfârșitul zilei.

Capitolul 7

În filmele de la televizor, detectivul se întoarce mereu la locul crimei. Sau, dacă mă gândesc bine, poate criminalul e cel care face asta. În fine. Eram într-un punct mort, așa că m-am gândit să mă întorc la locul unde s-a petrecut totul.

Taberele de creație din Vermont.

Lanford era la doar aproximativ 45 de minute de granița cu Vermont, dar de acolo mai era de mers mai bine de două ore până în locul unde ne-am cunoscut prima oară. Nordul Vermontului e o zonă rurală. Eu am crescut în Philadelphia, iar Natalie era din nordul statului New Jersey. Nu cunoșteam astfel de zone rurale. Da, un observator obiectiv ar putea remarca iarăși că, într-un loc atât de izolat, dragostea înflorește în mod nerealist. S-ar putea să fiu de acord sau să subliniez că, în lipsă de alte distracții – cum ar fi, de pildă, orice – dragostea se poate sufoca sub greutatea unei comuniuni prea îndelungate, ceea ce reprezintă o dovadă că a fost ceva mult mai profund decât o idilă de-o vară.

Soarele începuse să apună când am trecut de vechea mea tabără de pe Route 14. Această „fermă de subzistență” de șase pogoane era condusă de scriitorul-rezident Darly Wanatick, care oferea opinii critice pe marginea lucrărilor celor din tabără. Pentru cei care nu știu, agricultura de subzistență este agricultura care satisface nevoile de bază ale fermierului și familiei sale, fără surplusuri pentru comercializare. Pe scurt, cultivi, mănânci și nu vinzi. Pentru cei care nu știu ce este un scriitor-rezident sau ce îl califică să critice o operă, asta însemna că Darly deținea proprietatea și scria un articol săptămânal pentru o rubrică dedicată cumpărăturilor, în ziarul local gratuit, *Kraftboro Grocer*. Tabăra găzduia șase scriitori în același timp. Fiecare scriitor avea un dormitor în casa principală și o baracă sau o „căsuță de lucru”

în care scria. Seara ne întâlneam cu toții la cină. Asta era tot. Fără Internet, TV, telefoane, electricitate era, dar fără mașini, nici urmă de lux. Vaci, oi și pui hoinăreau prin fermă. La început a fost liniștitor și relaxant și am savurat solitudinea aceea fără conexiuni și branșări, timp de vai, trei zile, după care celulele creierului meu au început să rugineasc㠄 și să se oxideze. Ideea părea să fie că, un autor plictisit în așa hal, fie el, fie ea, va da buzna să se salveze la teancul de foi sau la laptop și va produce pagini. O vreme a funcționat, dar apoi m-am simțit de parcă eram la carceră. Am petrecut o după-amiază întreagă urmărind o colonie de furnici care căra o firimitură de pâine de-a lungul podelei din „căsuța scriitorului”. Atât de mult mi-a plăcut această distracție, încât am plasat în mod strategic mai multe firimituri de pâine în diferite colțuri pentru a genera întreceri între echipe de insecte.

Cinele cu ai mei colegi scribi nu erau cine știe ce ușurare. Toți erau niște pseudo-intelectuali prețioși care scriau viitorul mare roman american, iar atunci când am dat cu banul pentru subiectul dizertației mele, acesta a aterizat cu o bufnitură surdă pe vechea masă de bucătărie, ca o balegă de măgar în devenire. Uneori, acești mari romancieri americani organizau seri de lecturi teatrale din propriile opere. Lucrările erau pretențioase, plicticoase, un rahat egocentric scris într-un stil de proză care putea fi descris ca un fel de „Uită-te la mine! *Te rog,* uită-te la mine!” Desigur, niciodată n-am spus asta cu voce tare. Când citeau, îmi montam pe față cea mai elaborată expresie neclintită de încântare, dând din cap aprobator la intervale regulate pentru a părea înțelept și implicat și, totodată, pentru a nu aținea. Un tip pe nume Lars compunea un poem de 600 de pagini despre ultimele zile ale lui Hitler în buncăr, scris din perspectiva câinelui Evei Braun. Prima lui lectură a constat în zece minute de lătrat.

— Fixează starea sufletească, a explicat el.

Și avea dreptate dacă acea stare sufletească însemna să-i dau un pumn zdravăn în față.

Tabăra artistică a lui Natalie era diferită. Era numită *Colonia de Reîncărcare Creativă* și, cu siguranță, avea un aer mai hippie, mai de marijuana, mai de granola crocantă, de festival Kumbaya. Făceau pauze și lucrau într-o grădină în care se făcea cultură organică (și nu vorbesc aici doar de produse alimentare). Noaptea se adunau în jurul focului și cântau cântece de pace și armonie care ar fi făcut-o să verse pe Joan Baez. Destul de interesant, nu aveau încredere în străini (poate din cauza „culturii organice"), iar o parte din personal părea protejată ca într-un cult religios. Proprietatea avea peste 100 de pogoane cuprinzând o casă principală, trei căsuțe cu șemineu și terase private, o piscină menită să semene cu un eleșteu, o cantină cu o cafea fantastică și cu o mare diversitate de sandvișuri cu gust de varză de Bruxelles acoperită cu rumeguș, iar la granița cu orașul Kraftboro era o capelă albă unde cei care doreau se puteau căsători.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că intrarea era acum nesemnalată. Dispăruse indicatorul pe care scria *Reîncărcarea Creativă,* vopsit în culori vii, la fel ca în reclamele care promovează o tabără de vară pentru copii. Un lanț gros mi-a împiedicat mașina să urce pe alee. Am tras pe dreapta, am oprit motorul și am ieșit din mașină. Erau mai multe indicatoare cu *Intrarea interzisă,* dar ele fuseseră mereu acolo. Cu noul lanț și fără indicatorul care te întâmpina cu *Reîncărcarea Creativă,* indicatoarele cu trecerea interzisă căpătaseră un aer mai amenințător.

Nu eram sigur ce să fac.

După câte știam, casa principala era la aproximativ 400 de metri în susul aleii. Puteam să las mașina acolo și să merg pe jos. Să văd ce-o mai fi. Dar ce sens ar fi avut? Nu mai fusesem acolo de

șase ani. Probabil că tabăra vânduse terenul, iar noul proprietar pare-se că își dorea intimitate. Așa s-ar putea explica toate acestea.

Totuși, ceva nu era în regulă.

Care ar fi problema, m-am gândit, dacă aș merge și aș bate la ușa casei principale? Însă din nou, lanțul gros și indicatoarele de interzicere a intrării nu erau chiar covoare cu mesaje de bun venit. Încă mă străduiam să mă hotărăsc ce să fac, când o mașină de patrulare a poliției din Kraftboro a oprit lângă mine. Au coborât doi ofițeri. Unul era scund și îndesat și foarte musculos. Celălalt era înalt și slab, cu părul pomădat dat pe spate și cu o mustață mică ca a tipilor din filmele mute. Ambii purtau ochelari de soare de aviator, astfel încât să nu le poți vedea ochii.

Cel scund și îndesat și-a ridicat puțin pantalonii și a spus:

— Vă pot ajuta?

Ambii mă țintuiau cu duritate. Sau, cel puțin, cred că mă țintuiau cu duritate. Pentru că nu le puteam vedea ochii.

— Eram interesat să vizitez tabăra de creație *Reîncărcarea Creativă.*

— Ce anume? întrebă îndesatul. Pentru ce?

— Pentru că trebuie să mă reîncarc creativ.

— Faci pe șmecherul cu mine?

Vocea lui suna prea mult a lătrat repezit. Nu-mi plăcea această atitudine. Nici nu pricepeam de unde această atitudine, cu excepția faptului că era un polițai dintr-un oraș mic, iar eu eram, probabil, primul tip pe care îl putea hărțui în afară de minorii consumatori de băuturi alcoolice.

— Nu, domnule ofițer, îi răspunsei.

Îndesatul s-a uitat la Slăbănog. Slăbănogul tăcea.

— Probabil ai greșit adresa.

— Sunt destul de sigur că ăsta e locul, spusei eu.

— Nu există nicio *Reîncărcare Creativă* aici. S-a închis.

— Atunci care din două?

— Poftim?

— Am greșit adresa sau tabăra de *Reîncărcare Creativă* s-a închis? îl lămurii eu.

Îndesatului nu i-a plăcut remarca mea. Și-a scos brusc ochelarii și i-a folosit pentru a arăta spre mine.

— Faci pe deșteptul cu mine?

— Încerc să-mi găsesc tabăra.

— Nu am auzit de nicio tabără. Terenul acesta este proprietatea familiei Drachman de decât Jerry, 50 de ani?

— Cel puțin, spuse Slăbănogul.

— Am fost aici acum șase ani, spusei eu.

— Nu știu nimic de asta, comentă Îndesatul. Știu doar că te afli pe o proprietate privată și, dacă nu dispari, te pun sub acuzare.

M-am uitat în jos la picioare. Nu eram pe vreo stradă sau proprietate privată. Eram pe un drum public.

Îndesatul s-a apropiat de mine, intrând în spațiul meu personal. Mărturisesc că mi-era teamă, dar învățasem ceva din anii în care am fost paznic la bar. Să nu arăți niciodată că ți-e teamă. Era normal să auzi așa ceva dacă e vorba de regatul animalelor și, pe cuvânt, nu există animale mai sălbatice decât oamenii care se „relaxează” într-un bar de noapte. Așa că, deși nu-mi plăcea ce se întâmplă, deși nu aveam niciun atu și încercam să găsesc o cale de a ieși teafăr de aici, n-am dat înapoi când Îndesatul s-a repezit la mine. Nu i-a plăcut. Am rămas pe poziție și m-am uitat de sus la el. Foarte de sus. Nu i-a plăcut deloc.

— Să-ți văd actele, șefule.

— De ce? îl întrebai.

Îndesatul s-a uitat la Slăbănog.

— Jerry, du-te și verifică numărul de înmatriculare în sistem.

Jerry a dat din cap afirmativ și s-a întors la mașina de patrulare.

— Pentru ce? îl întrebai eu. Nu înțeleg. Sunt aici doar pentru o tabără.

— Ai două opțiuni, îmi comunică Îndesatul. Una – și-a ridicat un deget durduliu – îmi arăți documentele fără să mai bagi contre. Doi – mda, încă un deget dolofan – te arestez pentru violarea proprietății.

Niciuna nu mi-a picat bine. Mi-am aruncat privirea în spate la un copac și am văzut ceea ce părea a fi o cameră de supraveghere îndreptată spre noi. Nu mi-a plăcut asta. Nu mi-a plăcut deloc, dar nu aveam nimic de câștigat dacă mă contraziceam cu un polițist. Trebuia să-mi țin gura.

Am început să mă caut prin buzunare după portofel, când îndesatul a ridicat o mână și a spus.

— Încet. Ușurel.

— Ce?

— Caută în buzunar, dar fără mișcări bruște.

— Glumești, nu?

Cam atât mi-am ținut gura.

— Ți se pare că glumesc? Folosește două degete. Degetul mare și cel arătător. Încet.

Aveam portofelul în fundul buzunarului din față. Extragerea lui cu două degete dura mai mult decât trebuia.

— Aștept, spuse el.

— O secundă.

Într-un final mi-am prins portofelul și i l-am întins. A început să-l cerceteze, de parcă ar fi jucat vânătoarea de comori. S-a oprit la legitimația mea de la Lanford College, s-a uitat la fotografie, s-a uitat la mine, apoi s-a încruntat.

— Tu ești?

— Da.

— Jacob Fisher.

— Toată lumea îmi spune Jake.

S-a încruntat la fotografie.

— Știu, spusei eu. Magnetismul meu animalic natural e greu de surprins în fotografii.

— Ai o legitimație de facultate aici.

Nu a fost o întrebare, așa că nu am răspuns.

— Pari cam bătrân pentru un student.

— Nu sunt student. Sunt profesor. Vezi acolo unde scrie „salariat”?

Slăbănogul s-a întors de la mașină. A scuturat din cap. Presupun că asta însemna că numărul de înmatriculare a ieșit negativ la verificare.

— De ce un profesor de mare clasă ca tine ar veni în orășelul nostru?

Mi-am amintit ceva ce văzusem la televizor.

— Trebuie să-mi bag din nou mâna în buzunar. E OK?

— Pentru ce?

— Vei vedea.

Mi-am scos telefonul.

— Pentru ce îți trebuie? întrebă Îndesatul.

L-am îndreptat spre el și am apăsat butonul de înregistrare video.

— Aceasta este o transmisiune în direct spre calculatorul meu personal, domnule ofițer.

Era o minciună. Nu făceam decât să înregistrez pe telefonul meu, dar ce mama naibii.

— Tot ce spuneți sau faceți poate fi văzut de colegii mei.

Alte minciuni, dar bune.

— Aș vrea foarte mult să știu de ce aveți nevoie de actele mele și de ce îmi puneți atâtea întrebări.

Îndesatul și-a pus înapoi ochelarii, de parcă și-ar fi mascat furia. Și-a strâns buzele atât de tare încât au început să tremure. Mi-a înapoiat portofelul și a spus:

— Am primit o plângere că ați încălcat această proprietate. Deși v-am găsit pe o proprietate privată și v-am ascultat poveștile despre o tabără de creație care nu există, am decis să nu vă dăm decât un avertisment. Vă rog să părăsiți această proprietate. O zi bună!

Îndesatul și Slăbănogul s-au înapoiat la mașina de patrulare. S-au așezat în față și au așteptat până

când m-am întors și eu la a mea. Nu mai era nimic de făcut acolo. M-am suit în mașină și am plecat.

Capitolul 8

Nu m-am dus departe.

Am mers în orășelul Kraftboro. Dacă s-ar fi investit rapid și masiv bani, precum și în domeniul construcțiilor noi, s-ar fi putut ridica la nivelul unui mic oraș american. Arăta de parcă ar fi fost scos dintr-un film vechi. Aproape că mă așteptam să văd un cvartet *barbershop* cu pălării de paie. Existau un magazin general (pe firmă scria chiar așa, MAGAZIN GENERAL), o veche „moară cu pietre" și un „centru turistic" fără angajați, o benzinărie care includea și o frizerie cu un singur scaun și o cafenea-librărie. Natalie și cu mine petrecuserăm mult timp în acea cafenea-librărie. Era mică, prin urmare nu era multă forfotă, dar aveau o masă într-un colț, la care stăteam eu și Natalie și citeam ziarul și sorbeam cafeaua. Cookie, o brutăriță care fugise de la oraș, administra locul împreună cu partenera ei, Denise. Ea cânta mereu *Redemption's Son,* de Joseph Arthur, sau *O*, de Damien Rice, și, după un timp, Natalie și cu mine am început să ne gândim la aceste cântece – nu vă speriați – ca la albumele „noastre". M-am întrebat dacă mai e acolo Cookie. Cookie prepara ceea ce Natalie considera a fi cei mai grozavi biscuiți din istoria lumii. Totuși, Natalie se dădea în vânt după orice biscuiți. Eu, pe de altă parte, încă am dificultăți să fac diferența între biscuiți și o pâine uscată și tare ca piatra.

Vedeți? Erau deosebiri între noi.

Am parcat în josul străzii și am pornit pe același drum pe care am călcat în urmă cu șase ani. Drumul de lemn se întindea pe aproximativ 90 de metri. În luminiș am reperat familiara capelă albă de la marginea proprietății de pe care tocmai fusesem obligat să-mi iau tălpășița. Se auzea o slujbă sau o reuniune. Am privit enoriașii cum clipeau din ochi când ieșeau în soarele care

apunea. Din câte știam, capela era non-confesională. Părea mai degrabă utilitară, dacă vreți, decât unitariană, un loc de întâlnire mai curând decât o casă de rugăciune profund religioasă.

Am așteptat zâmbind de parcă aș fi fost de prin partea locului, dând din cap precum domnul Prietenos, în momentul în care vreo doisprezece oameni au trecut pe lângă mine pe cărare. Le-am cercetat chipurile, dar nu era niciunul care să-mi fie cunoscut de acum șase ani. Nimic surprinzător.

O femeie înaltă cu un coc sobru aștepta lângă treptele capelei. Mi-am făcut loc, păstrându-mi zâmbetul tip domnul Prietenos.

— Vă pot ajuta? mă întrebă ea.

Bună întrebare. Ce speram să găsesc acolo? Nu se putea spune că aveam un plan.

— Îl căutați pe părintele Kelly? continuă ea. Pentru că nu e aici acum.

— Lucrați aici? o întrebai eu.

— Oarecum. Sunt Lucy Cutting, arhivar. E o poziție de voluntariat.

Stăteam fără cuvinte.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu știu cum să spun…, începui eu.

Iar apoi:

— Acum șase ani am participat aici la o nuntă. Cunoșteam mireasa, dar nu și mirele.

Ea mîji puțin ochii, mai mult din curiozitate decât din precauție. Am continuat.

— În fine, recent am văzut un necrolog al unui om pe nume Todd. Așa se numea mirele. Todd.

— Todd e un nume destul de comun, spuse ea.

— Da, desigur, dar era și o fotografie a decedatului. Semăna, știu că pare aiurea, semăna cu bărbatul care s-a căsătorit cu prietena mea. Problema e că nu am știut niciodată numele de familie al lui Todd, așa că nu știu dacă e el sau nu. Iar, dacă ar fi, ei bine, aș vrea să-mi prezint condoleanțele.

Lucy Cutting se frecă pe obraz.

— Nu puteți da un telefon?

— Aș fi vrut eu, dar nu pot.

Eram sincer aici și mă simțeam bine.

— În primul rând, nu știu unde locuiește acum Natalie – acesta este numele miresei. Cred că și-a schimbat numele după al lui. Așa că nu-i pot găsi. Apoi, ca să fiu total sincer, am avut o relație cu această femeie.

— Înțeleg.

— Așa că, dacă bărbatul din necrolog nu ar fi soțul ei…

— Intervenția dumneavoastră ar putea fi nedorită, termină ea fraza pentru mine.

— Exact.

Reflectă o clipă.

— Dar dacă ar fi soțul ei?

Am ridicat din umeri. S-a frecat din nou pe obraz. Am încercat să par nepericulos, chiar sfios, lucru care chiar nu merge la un tip de dimensiunile mele. Aproape că dădeam mărunt din pleoape.

— Nu eram aici acum șase ani, spuse ea.

— A!

— Dar putem verifica registrele. Întotdeauna s-au ținut registre impecabile aici – toate nunțile, botezurile, împărtășaniile, circumciziile, toate.

Circumcizii?

— Ar fi grozav.

M-a condus pe scări în jos.

— Vă amintiți data nunții?

Îmi aminteam, desigur. I-am dat data exactă.

Am ajuns într-un mic birou. Lucy Cutting a deschis un fișet, a căutat prin el și a scos unul dintre registre. În timp ce îl răsfoia, mi-am dat seama că avea dreptate. Înregistrările erau impecabile. Exista câte o coloană pentru dată, pentru tipul evenimentului, participanții, orele de începere și de terminare – toate scrise de mână cu un scris ce putea fi numit caligrafic.

— Să vedem ce putem găsi aici…

Felul cum și-a pus ochelarii de citit a fost un spectacol în toată regula. Și-a lins arătătorul ca o învățătoare pedantă, a mai dat câteva pagini și a găsit-o pe cea pe care o căuta. Același deget a început să coboare pe pagină. Când s-a încruntat, mi-am spus ah, vai…

— Sunteți sigur de dată? mă întrebă.

— Da.

— Nu văd nicio nuntă în ziua aceea. A fost una cu două zile înainte. Larry Rosen s-a căsătorit cu Heidi Fleisher.

— Nu e asta, spusei eu.

— Vă pot ajuta?

Vocea ne-a speriat pe amândoi.

— A, bună ziua, părinte. Nu mă așteptam să vă întoarceți atât de repede, spuse Lucy Cutting.

M-am întors, am văzut omul și aproape să-l îmbrățișez de bucurie. Aur curat. Era același preot cu țeasta rasă care oficiase căsătoria lui Natalie. Mi-a întins mâna pentru a da noroc, cu un zâmbet bine studiat, dar, când mi-a văzut fața, zâmbetul lui tremura.

— Bună ziua, îmi spuse. Sunt părintele Kelly.

— Jake Fisher. Ne-am cunoscut cândva.

A făcut o figură neîncrezătoare și s-a întors spre Lucy Cutting.

— Ce se întâmplă, Lucy?

— Căutam un registru pentru domnul, începu ea să explice.

Preotul a ascultat răbdător. I-am studiat fața, dar nu eram sigur de ce vedeam, doar că încerca să-și controleze emoțiile cumva. Când femeia a terminat, preotul s-a întors spre mine și și-a ridicat amândouă palmele spre cer.

— Dacă nu e în registru…

— Ați fost acolo, îi spusei eu.

— Poftim?

— Ați oficiat căsătoria. Acolo ne-am cunoscut.

— Nu-mi amintesc. Sunt atâtea evenimente. Înțelegeți.

— După căsătorie, erați în fața capelei cu sora miresei. O femeie pe nume Julie Pottham. Când am trecut, ați spus că e o zi minunată pentru o căsătorie.

Și-a ridicat o sprânceană.

— Cum aș fi putut uita așa ceva?

Sarcasmul nu se potrivește, în mod normal, preoților, dar părintelui Kelly îi venea mănușă. Am insistat.

— Mireasa se numea Natalie Avery. Era pictoriță în tabăra *Reîncărcarea Creativă.*

— În ce anume?

— *Reîncărcarea Creativă.* Ei sunt proprietarii acestui teren, nu-i așa?

— Ce tot spuneți? Orașul este proprietarul terenului.

Nu voiam să fac o dezbatere despre fapte și granițe acum. Am încercat o altă cale.

— Căsătoria. A fost de ultim moment. Poate de aceea nu e în registre.

— Îmi pare rău, domnule…

— Fisher. Jake Fisher.

— Domnule Fisher, în primul rând, chiar dacă ar fi fost o căsătorie de ultim moment, tot ar fi fost consemnată. În al doilea rând, ei bine, nu înțeleg ce vă interesează cu adevărat.

Lucy Cutting a răspuns pentru mine.

— Numele de familie al mirelui.

Preotul i-a aruncat o privire scurtă.

— Nu suntem la biroul de informații, doamnă Cutting.

Femeia a privit în jos, dojenită cum se cuvine.

— Trebuie să vă amintiți căsătoria, spusei eu.

— Îmi pare rău, nu mi-o amintesc.

Am pășit spre el, privindu-l de sus.

— Ba da, știu că v-o amintiți.

Mi-am simțit disperarea în voce și nu mi-a plăcut. Părintele Kelly a încercat să mă privească în ochi, dar nu prea a reușit.

— Mă numiți mincinos?

— V-o amintiți, îi spusei eu. De ce nu vreți să mă ajutați?

— Nu mi-o amintesc, repetă el. Dar de ce sunteți atât de nerăbdător să găsiți soția unui alt bărbat sau, dacă povestea dumneavoastră e adevărată, a unei proaspete văduve?

— Să-mi prezint condoleanțele, spusei eu.

Cuvintele mele goale pluteau în aer ca o ceață deasă. Nimeni nu s-a mișcat. Nimeni nu a vorbit. În cele din urmă, părintele Kelly a rupt tăcerea.

— Orice motive ați avea pentru a o găsi pe acea femeie, noi nu avem niciun interes să fim părtași la așa ceva.

A făcut un pas înapoi și mi-a arătat ușa.

— Cred că ar fi cel mai bine să plecați imediat.

•••

Din nou, năucit de trădare și durere, m-am întors împleticindu-mă pe cărare în centrul orășelului. Aproape că înțelegeam comportamentul preotului. În cazul în care chiar își amintea căsătoria – și cred că și-o amintea –, nu dorea să-i dea iubitului părăsit al lui Natalie nicio informație pe care respectivul iubit n-o avea deja. Părea o ipoteză extremă, în ceea ce mă privește, dar, cel puțin, avea un sens. Ceea ce nu puteam înțelege, ceea ce nu puteam pricepe sub nicio formă și în niciun fel era de ce Lucy Cutting nu găsise nimic în registrul impecabil, curat ca oglinda, despre căsătoria lui Natalie cu Todd. Și de ce naiba nu a auzit nimeni de tabăra *Reîncărcarea Creativă*?

Pur și simplu nu reușeam să le pun cap la cap.

Iar acum? Venisem aici sperând… ce? În primul rând, să aflu numele lui Todd. Asta ar putea pune punct rapid întregii povești. Dacă nu, poate că cineva de aici a ținut legătura cu Natalie. Și asta ar putea pune punct rapid poveștii.

Promite-mi, Jake. Promite-mi că o să ne lași în pace.

Acestea sunt ultimele cuvinte pe care mi le-a spus iubirea vieții mele. Chiar ultimele. Și iată-mă

aici, după șase ani, întorcându-mă în locul unde a început totul, pentru a-mi încălca promisiunea. Mă așteptam să fie ca o ironie a sorții, dar nu era.

Când am ajuns în centrul orășelului, aroma blândă a unor produse proaspete de patiserie m-a făcut să mă opresc. Cafeneaua-librărie din Kraftboro. Biscuiții favoriți ai lui Natalie. M-am gândit puțin și am hotărât că merită să încerc.

Când am deschis ușa, a sunat un clopoțel, dar sunetul acela a fost repede uitat. Elton John se tânguia că numele copilului e Levon și că va fi un om bun. Simțeam că tremur din tot trupul. Ambele mese erau ocupate, inclusiv, desigur, cea care fusese preferata noastră. M-am holbat la ea, cum stăteam acolo ca un mare prost și, pentru o clipă, am jurat că o aud pe Natalie râzând. Un bărbat cu o șapcă de baseball castanie a intrat după mine. Încă stăteam în ușă.

— A, scuzați, îi spusei eu.

M-am dat la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Am cercetat cafeneaua. O femeie cu părul ondulat în toate direcțiile, care purta, aha, o cămașă purpurie bălțată, era așezată cu spatele la mine. Nicio îndoială. Era Cookie. Inima a început să-mi bată mai tare. S-a întors, m-a văzut și mi-a zâmbit.

— Vă pot servi cu ceva?

— Bună, Cookie.

— Salut.

Tăcere.

— Îți amintești de mine? o întrebai.

Și-a șters glazura de pe mâini cu un prosop.

— Stau prost cu memoria la figuri și chiar mai rău la nume. Cu ce vă pot servi?

— Obișnuiam să vin pe aici, îi spusei. Acum șase ani. Pe iubita mea o chema Natalie Avery. Stăteam la masa din colț.

A dat din cap, dar nu ca și cum și-ar fi amintit. A dat din cap ca și cum ar fi vrut să calmeze un nebun.

— Mulți clienți intră și ies. Cafea? Gogoși?

— Natalie se dădea în vânt după biscuiții tăi.

— Biscuiți să fie. Cu coacăze?

— Sunt Jake Fisher. Îmi scriam teza de dizertație despre statul de drept. Îți plăcea să mă întrebi despre ea. Natalie era o artistă din tabăra de creație. Își pregătea albumul de schițe chiar în colțul acela.

Am arătat spre el, ca și cum ar fi avut vreo importanță.

— Acum șase ani. În timpul verii. La naiba, tu ai fost cea care mi-a arătat-o.

— Îhî, spuse ea, jucând pe degetele colierul de parcă ar fi fost mătănii. Vedeți, de asta e bine să te cheme Cookie. Nu poți uita un nume precum Cookie. Îți rămâne în minte. Dar partea proastă e că, deoarece toți își amintesc numele tău, cred că și tu trebuie să faci la fel. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Da, spusei eu. Apoi: chiar nu-ți amintești?

Nu s-a obosit să răspundă. Am aruncat o privire prin cafenea. Oamenii de la mese începeau să se holbeze. Tipul cu șapca de baseball castanie era în zona revistelor, prefăcându-se că nu aude nimic. M-am întors spre Cookie.

— O cafea mică, te rog.

— Biscuiți?

— Nu, mulțumesc.

A înhățat o ceașcă și a început s-o umple.

— Ești tot cu Denise? o întrebai.

Trupul i se încordă.

— Și ea lucra în tabăra de pe deal, spusei eu. Așa am cunoscut-o.

Am văzut cum Cookie își înăbușea emoția.

— Nu am lucrat niciodată în tabără.

— Ba da. *Reîncărcarea Creativă,* pe drum în sus. Denise aducea cafeaua și biscuiții tăi.

A terminat de turnat cafeaua și a pus-o pe tejghea în fața mea.

— Uite ce, domnule, am treabă de făcut.

M-am aplecat spre ea.

— Natalie se dădea în vânt după biscuiții tăi.

— Ați mai spus asta.

— Voi două vorbeați mereu despre ei.

— Vorbesc cu o mulțime de oameni despre biscuiții mei, OK? Îmi pare rău că nu îmi amintesc de dumneavoastră. Probabil că ar fi trebuit să fiu politicoasă și să mă prefac și să îndrug ceva de genul „O, sigur, ce mai faceți dumneavoastră și prietena dumneavoastră iubitoare de biscuiți?” Dar n-am făcut-o. Uitați cafeaua. Pot să vă mai servesc cu ceva?

Mi-am scos cartea de vizită cu toate numerele de telefon pe ea.

— Dacă-ți amintești ceva…

— Pot să vă mai servesc cu ceva? întrebă ea, de data asta cu o voce mai tăioasă.

— Nu.

— Atunci face un dolar jumate. Vă doresc o zi frumoasă!

Capitolul 9

Acum îi înțeleg pe cei care spun că au impresia că sunt urmăriți.

De unde am știut? Poate intuiția. Creierul meu reptilian poate detecta așa ceva. Am simțit-o într-un mod aproape fizic. Asta, plus aceeași mașină – o furgonetă Chevy cu un număr de Vermont – m-au urmărit de când am părăsit orașul Kraftboro.

N-aș putea jura, dar m-am gândit că, poate, șoferul purta o șapcă de baseball castanie.

Nu eram sigur ce trebuie să fac. Am încercat să identific numărul de înmatriculare, dar era prea întuneric. Dacă încetineam, încetinea și el. Dacă luam viteză, ei bine, te-ai prins. Mi-a venit o idee. Am oprit la un popas pentru a vedea ce va face urmăritorul. Am văzut furgoneta încetinind și apoi continuându-și drumul. Din momentul acela, nu am mai văzut furgoneta.

Așadar, poate că nu mă urmărea.

Eram la aproximativ 10 minute depărtare de Lanford, când mi-a sunat telefonul mobil. Îmi setasem telefonul pentru a se conecta la sistemul Bluetooth al mașinii – ceva ce am înțeles după mult prea mult timp –, așa că am văzut pe ecranul radioului că era Shanta Newlin. Promisese să mă caute până la sfârșitul zilei în legătură cu adresa lui Natalie. Am răspuns la apel apăsând pe un buton de pe volan.

— Sunt Shanta, spuse ea.

— Da, știu. Am activată chestia aia cu identificarea apelantului.

— Și eu care credeam că anii petrecuți la FBI mă fac specială, răspunse ea. Unde ești?

— Vin înapoi spre Lanford cu mașina.

— Înapoi de unde?

— E o poveste lungă, spusei eu. I-ai găsit adresa?

— De asta am sunat, replică Shanta.

Auzeam ceva în fundal – poate o voce de bărbat.

— Încă nu am găsit-o.

— O! am spus, pentru că ce altceva aș fi putut spune la asta. E vreo problemă?

— Am nevoie să mă lași până dimineață, da?

— Sigur, îi spusei.

Apoi din nou:

— E vreo problemă?

A urmat o pauză puțin cam prea lungă.

— Doar lasă-mă până dimineață.

Apoi a închis.

Ce naiba?

Nu mi-a plăcut tonul. Nu mi-a plăcut faptul că o femeie cu o puzderie de contacte la FBI avea nevoie să o las până dimineață pentru a găsi adresa unei femei oarecare. Mi-a târât telefonul, semnalând că primesc un nou e-mail. L-am ignorat. Nu sunt un moralist sau ceva de genul acesta, dar niciodată nu scriu SMS-uri sau e-mailuri când conduc. Cu doi ani în urmă un student de la Lanford a suferit răni grave pentru că a scris SMS-uri în timp ce conducea. Tânăra de optsprezece ani de pe scaunul pasagerului, o boboacă de la cursul meu despre statul de drept, a murit în accident. Nici înainte de acest eveniment, nici înainte de mulțimea de informații evidente despre stupizenia totală, dacă nu chiar neglijența criminală, de a scrie mesaje în timpul șofatului, nu am fost un adept al acestui lucru. Îmi place să conduc. Îmi plac solitudinea și muzica. În ciuda îndoielilor mele anterioare despre izolarea tehnologică, cu toții trebuie să ne deconectăm mai des. Îmi dau seama că par un bătrân morocănos atunci când mă plâng că, ori de câte ori văd o masă cu niște „prieteni” de la facultate care stau împreună, inevitabil aceștia scriu mesaje unor persoane nevăzute, căutând, căutând mereu, cred, ceva mai bun, o permanentă vânătoare de iarbă digitală mai verde, o tentativă de a mirosi niște trandafiri de aiurea în detrimentul celor din fața ta,

dar rareori mă simt mai liniștit, mai în formă, mai Zen, dacă vreți, decât atunci când mă silesc să mă deconectez.

Am început să parcurg posturile de radio, oprindu-mă la unul care transmitea muzică Wave din anii 1980. Trupa General Public întreba *Where is the tenderness*? Și eu mă întrebam. Unde este tandrețea? Și, de altfel, unde este Natalie?

O luam razna.

Am parcat în fața locuinței mele – nu o numeam casă sau apartament pentru că era și părea o locuință de tip campus. Se lăsase noaptea, dar, pentru că suntem un campus universitar, era suficientă lumină artificială. Am verificat noul e-mail și am văzut că era de la doamna Dinsmore. Subiectul era:

> Iată dosarul studentului pe care l-ai cerut.

Bună treabă, bestie sexy, mi-am spus. Am făcut clic pe mesaj. Textul întreg era:

> Ce alte detalii îți mai trebuie în legătură cu „Iată dosarul studentului pe care l-ai cerut”?

În mod evident, răspunsul era niciunul.

Ecranul telefonului meu era prea mic pentru a vedea fișierul anexat, așa că am grăbit pasul pentru a-l vedea pe laptop. Am introdus cheile în broască, am deschis ușa din față și am aprins luminile. Dintr-un motiv oarecare mă așteptam, nu știu, să găsesc locul răvășit, ca și cum cineva ar fi răscolit clădirea, cum se spune. Văzusem prea multe filme. Apartamentul meu rămânea, în cel mai bun caz, greu de definit.

M-am repezit la calculator și am sărit pe e-mail. L-am deschis pe cel de la doamna Dinsmore și am descărcat fișierul atașat. După cum am menționat

anterior, mi-am văzut dosarul de student cu ani în urmă. A fost, m-am gândit, puțin neplăcut să citesc comentariile pe care profesorii nu mi le împărtășiseră. Cred că, la un moment dat, școala hotărâse că e prea mult să păstreze toate aceste dosare vechi, așa că le-au scanat în formă electronică.

Am început cu primul an al lui Todd. Nu era nimic deosebit acolo cu excepția faptului că Todd era, ei bine, strălucit. Zece pe linie. Niciun boboc nu lua zece pe linie. Profesorul Charles Powell nota că Todd era un „student excepțional". Profesoara Ruth Kugelmass îl elogia: „un copil special". Chiar profesorul Malcolm Hume, niciodată darnic cu laudele, comenta: „Todd Sanderson este aproape supranatural de talentat". Uau, cam ciudat. Eu fusesem un student bun aici, iar singura însemnare pe care am găsit-o în dosar era negativă. Singurele pe care le-am scris eu vreodată au fost negative. Dacă totul era în regulă, profesorul pur și simplu lăsa lucrurile așa și se mulțumea cu notele. Regula dosarelor studențești părea să fie: „Dacă nu ai nimic negativ de spus, atunci nu spune nimic".

Dar nu și în cazul bătrânului Todd.

În primul semestru din anul II s-a respectat același șablon – note incredibile –, dar apoi lucrurile s-au schimbat brusc. Lângă al doilea semestru era scris mare „AM".

Absență motivată.

Hm. Am căutat motivele și era scris doar „Personale". Era ceva bizar. Rareori, dacă nu chiar niciodată, ne limităm doar la asta – „Personale" într-un dosar studențesc – pentru că dosarul este închis și confidențial. Sau se presupune că e. Scriem deschis în el.

Așadar, de unde atâta precauție legată de absența lui Todd?

De obicei, motivele „personale" se referă la o anumită dificultate financiară sau la o boală, fie a

studentului, fie a unei rude apropiate, fizică sau psihică. Dar motivele acestea sunt întotdeauna enumerate în dosarele personale ale studenților.

Interesant.

Sau nu. În primul rând, problemele personale se tratau cu mai multă discreție în urmă cu 20 de ani. Dar în al doilea rând… ei bine, cui îi pasă? Ce naiba de legătură ar putea avea absența lui Todd ca student de anul II cu căsătoria lui cu Natalie și apoi decesul și văduvirea unei alte soții?

Când Todd a revenit la școală, au apărut mai multe comentarii ale profesorilor – nu din cele dorite de studenți. Un profesor îl descria drept „neatent”. Un altul spunea că Todd este „în mod evident ostil” și „nu mai e același”. Altul sugera că Todd ar trebui să-și ia mai mult timp liber pentru a gestiona „situația”. Nimeni nu menționa care era acea situație.

Am accesat pagina următoare. Todd fusese adus la consiliul de disciplină. La unele școli, studenții sunt puși să se ocupe de problemele disciplinare, dar noi aveam o comisie rotativă formată din trei membri. Anul trecut am fost și eu în comisie o perioadă de două luni. Majoritatea cazurilor cu care aveam de-a face se refereau la două epidemii studențești: consumarea băuturilor alcoolice de către minori și copiatul. Restul era un număr restrâns de furturi, amenințări cu violență sau diverse tipuri de atac sau agresiune sexuală care nu îndeplineau condițiile legii penale.

Cazul care a ajuns în fața consiliului de disciplină se referea la o altercație între Todd și un alt student pe nume Ryan McCarthy. McCarthy a ajuns la spital cu contuzii și o fractură nazală. Școala a cerut o suspendare de durată sau chiar o exmatriculare, dar comisia cu trei membri l-a achitat complet pe Todd. Asta m-a surprins. Nu existau detalii sau un proces verbal al audierii sau deliberărilor ulterioare. Și asta m-a surprins.

Decizia scrisă de mână a fost scanată în dosar:

Todd Sanderson, un membru important al comunității Colegiului Lanford, a primit o lovitură puternică în viață, dar credem că este pe drumul cel bun. Recent a colaborat cu un membru al colegiului pentru a crea o organizație caritabilă pentru a-și compensa acțiunile recente. Înțelege consecințele faptelor sale și, datorită circumstanțelor atenuante cu totul neobișnuite ale acestui caz, am convenit ca Todd Sanderson să nu fie exmatriculat.

Ochii mi-au alunecat spre josul paginii pentru a vedea ce profesor a semnat opinia comisiei. Profesorul era Eban Trainor. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Îl cunoșteam destul de bine pe Trainor. Nu eram ceea ce s-ar putea numi prieteni.

Dacă doream să aflu mai multe despre acea „lovitură puternică" sau despre acea decizie, trebuia să vorbesc cu Eban. Nu mă încânta foarte mult acest lucru.

Era târziu, dar nu mă îngrijoram că l-aș putea trezi pe Benedict. Folosea doar telefonul mobil pe care îl închidea când dormea. A răspuns după trei tonuri de apel.

— Ce-i?

— Eban Trainor, îi spusei.

— Ce-i cu el?

— Îmi mai poartă pică pentru tupeul meu?

— Presupun că da. De ce?

— Trebuie să-l întreb ceva despre amicul meu Todd Sanderson. Crezi că mi-ai putea netezi calea?

— Să o netezesc? Desigur. De ce crezi că mi se spune Moș Ene?

— Pentru că îți adormi studenții?

— Te pricepi de minune să-l lingușești pe cel căruia îi ceri o favoare. Te sun dimineață.

Am închis. Am rămas așa, neștiind ce să mai fac, când monitorul mi-a semnalat că am primit un nou e-mail. Mă pregăteam să-l ignor. La fel ca majoritatea oamenilor pe care îi cunosc, primeam prea multe e-mailuri irelevante, pe tot parcursul zilei. Fără îndoială că era unul dintre acestea.

Apoi am văzut adresa de e-mail a expeditorului:

RSbyja@ymail.com

M-am holbat la ea până mi s-au umezit ochii. Urechile îmi țiuiau. Totul în jurul meu era tăcut și prea calm. Continuam să mă holbez, dar literele nu s-au schimbat.

RSbyJA

Am știut pe loc ce înseamnă literele acelea: *Redemption's Son* de Joseph Arthur – albumul pe care Natalie și cu mine îl ascultam în cafenea.

Spațiul pentru subiect era gol. Mâna mea a găsit mouse-ul. Am încercat să așez cursorul peste e-mail pentru a-l deschide, dar mai întâi am fost nevoit să-mi controlez tremuratul. Am tras aer în piept și i-am poruncit mâinii să se liniștească. Camera a rămas într-o liniște mormântală, aproape că era de așteptat. Am mutat cursorul peste e-mail și am făcut clic.

E-mailul mi-a oprit inima în loc.

Acolo, pe ecran, erau patru cuvinte. Asta era tot, doar patru cuvinte, dar mi-au spintecat pieptul ca o coasă de secerător, lăsându-mă aproape fără suflare. M-am prăbușit pe spătarul scaunului, pierdut, pe când cuvintele de pe ecran se holbau la mine:

Mi-ai promis ceva.

Capitolul 10

E-mailul nu era semnat. Nu conta. Am accesat rapid butonul de răspuns și am scris:

Natalie? Ești bine? Atât vreau să știu, te rog.

Am apăsat pe butonul de trimitere.

V-aș detalia cum s-a încetinit timpul ca melcul în vreme ce așteptam e-mailul de răspuns, dar nu așa s-a întâmplat de fapt. Probabil că nu era timp pentru așa ceva. După trei secunde, un semnal de nou e-mail. Inima îmi bătea să-mi sară din piept până când am văzut numele expeditorului:

MAILDAEMON

Am deschis, dar deja știam ce voi găsi:

Această adresă de e-mail nu există…

Enervat, era cât pe ce să-i dau o palmă calculatorului, de parcă ar fi fost o mașină de zahăr care nu voia să-mi elibereze vata pe băț. Chiar am strigat tare „Nu se poate!” Nu știam ce să fac. Am rămas acolo, continuând să mă duc la fund. Mă simțeam de parcă mă scufundam și nu reușeam nici măcar să dau din mâini pentru a ieși la suprafață.

M-am întors la Google. Am încercat adresa de e-mail și diferitele variații ale ei, dar nu a fost decât o pierdere de timp. I-am citit e-mailul încă o dată.

Mi-ai promis ceva.

Am făcut, nu? Și, dacă stau să mă gândesc la asta, de ce mi-am încălcat promisiunea? Un om

murise. Poate că era soțul ei. Poate că nu era. Totuși, era acela un motiv pentru a-mi încălca promisiunea față de ea? Poate. La început poate ar fi fost. Dar acum ea a clarificat lucrurile. Acela era scopul e-mailului. Natalie făcea un apel la mine în această privință. Îmi amintea de promisiune pentru că știa că nu fac promisiuni aiurea.

Mai întâi de toate, tocmai de aceea mă pusese să-i promit să stau deoparte.

Am reflectat. M-am gândit la înmormântare, la vizita în Vermont și la acel dosar studențesc. Ce însemnau toate astea? Nu știu. Dacă, inițial, aș fi avut dreptul să-mi încalc cuvântul, acum aveam dovada că nu mai pot justifica acest lucru. Mesajul lui Natalie nu putea să fie mai clar de atât.

Mi-ai promis ceva.

Am atins cuvintele de pe ecran cu un deget nesigur. Inima mi s-a sfărâmat din nou. Ghinion, istețule. Așadar, OK, deși cu inima îndurerată, o voi lăsa în pace. Voi renunța. Îmi voi ține promisiunea.

M-am dus în pat și am adormit aproape imediat. Știu. M-a surprins și pe mine, dar cred că toate loviturile care au venit după citirea acelui necrolog, vârtejurile de amintiri și emoții, de chinuri și confuzie, m-au obosit ca pe un boxer care a încasat pumni timp de douăsprezece reprize solide. În cele din urmă, pur și simplu m-am prăbușit.

Spre deosebire de Benedict, de multe ori uit să-mi închid telefonul. Apelul lui de la ora 8 m-a trezit.

— Eban a acceptat fără mare tragere de inimă să se întâlnească cu tine.

— I-ai spus despre ce e vorba?

— Păi nu mi-ai spus despre ce e vorba.

— A, da, ai dreptate.

— Ai un curs la 9. Te așteaptă la el când termini.

Am simțit un junghi în piept.

— La el?

— Da, nu mi-am închipuit c-o să fii încântat. A insistat.

— Manevră de ticălos.

— Nu e un tip chiar așa de rău.

— E un nemernic libidinos.

— Și de ce-ar fi asta ceva rău?

— Nu se procedează așa cum o face el.

— Tu nu știi ce face el. Du-te. Fii amabil. Ia-ți ce-ți trebuie.

Benedict a închis. Mi-am verificat e-mailurile și mesajele. Nimic. Acest episod ciudat din viața mea luase o turnură fantastică, aproape onirică. M-am străduit din greu să-l alung. Într-adevăr, la ora 9 aveam un curs de drept constituțional. Asta era atunci, din nou, prioritatea mea. Da, voi lăsa totul în urmă. Chiar am cântat în duș. M-am îmbrăcat și am traversat campusul cu un zâmbet larg și cu capul sus. Aveam un pas săltăreț. Soarele scălda campusul într-o lumină caldă, celestă. Continuam să zâmbesc. Am zâmbit la clădirea din cărămidă care tânjea după iederă. Am zâmbit la copaci, la iarba luxuriantă, la statuile absolvenților celebri, la vederea terenurilor de sport de pe deal. Când mă salutau studenții, îi salutam și eu cu un entuziasm care te făcea să crezi că m-am convertit religios.

Când a început cursul, am stat în fața studenților și am strigat „Bună dimineața tuturor!” ca o majoretă renăscută în urma consumului prea mare de Red Bull. Studenții m-au privit curioși. Începusem să mă sperii singur, așa că am încercat că o las mai moale.

Mi-ai promis ceva.

Dar tu, Natalie? Nu a existat cel puțin o promisiune implicită față de mine în cuvintele și acțiunile tale? Cum poți pur și simplu cuceri o inimă pentru ca apoi să o zdrobești în felul ăsta?

Da, sunt băiat mare. Înțeleg riscurile iubirii. Dar am spus niște lucruri. Am trăit niște sentimente. Nu au fost minciuni. Și totuși. M-ai părăsit. M-ai invitat la nunta ta. De ce? De ce ar fi cineva atât de crud, ori încercai să-mi transmiți răspicat mesajul că era timpul să merg mai departe?

Am mers mai departe. Mi-ai pătruns în suflet, mi-ai smuls inima, ai făcut-o bucăți și ai plecat, dar am adunat fărâmele și am mers mai departe.

Am clătinat din cap. Am adunat fărâmele? Ptiu, e ceva oribil. Asta e problema când te îndrăgostești. Începi să vorbești ca într-un cântec popular de proastă calitate.

Natalie îmi trimisese un e-mail. Sau, cel puțin, credeam că e Natalie. Cine altcineva ar putea fi? Dar, oricum, chiar dacă îmi spunea să stau deoparte, însemna comunicare. Ea mă contacta pe mine. Contacta? Sigur. Dar folosise adresa aceea de e-mail. RSbyJA. N-o uitase. Însemnase ceva pentru ea, ceva ce încă rezona, iar asta mi-a dat – nu știu, speranță. Speranța e crudă. Speranța îmi amintește de ceea ce putea să fie. Speranța readuce durerea fizică.

Am strigat numele lui Eileen Sinagra, una dintre cele mai strălucite studente ale mele. A început să explice una dintre cele mai fine nuanțe din Madison și *Documentele Federaliste.* Am aprobat-o, am încurajat-o să continue, când deodată am zărit ceva cu coada ochiului. M-am apropiat de fereastră pentru a vedea mai bine. M-am oprit.

— Profesore Fisher?

În parcare era o furgonetă gri Chevy. Am verificat numerele de înmatriculare. Nu puteam identifica cifrele de aici, dar vedeam culoarea și modelul.

Numere de Vermont.

N-am mai stat pe gânduri. Nu mi-am spus că, probabil, nu înseamnă nimic, că furgonetele gri Chevy nu sunt deloc rare, că sunt o mulțime de numere de înmatriculare din Vermont în vestul

statului Massachusetts. Nimic din toate acestea nu conta.

Deja alergam spre ușă când am strigat: „Mă întorc imediat, rămâneți aici”. Am luat-o pe coridor. Podeaua tocmai fusese spălată. Am patinat pe lângă indicatorul cu „Podea umedă” și am deschis repede ușa. Parcarea era vizavi de cantină. Am sărit peste o tufă și am alergat cu viteză maximă prin iarbă. Studenții trebuie să-și fi spus că am înnebunit de-a binelea. Nu prea îmi păsa.

— Hei, profesore Fisher! Arunc!

Un student, confundând goana mea cu dorința de a intra în joc, mi-a aruncat un disc Frisbee. L-am lăsat să cadă și am continuat să alerg.

— Omule, trebuie să lucrezi la prinderi.

I-am ignorat cuvintele. Mă apropiam de Chevy când am văzut că își aprinde luminile.

Șoferul pornise furgoneta.

Am alergat și mai tare. Lumina strălucitoare a soarelui bătea în parbriz ca un far, împiedicându-mă să văd șoferul. Mi-am aplecat capul și am băgat viteză, dar furgoneta Chevy ieșea din locul de parcare. Eram prea departe. Nu voi reuși.

Furgoneta o luase din loc.

M-am oprit și am încercat să arunc o privire către șofer. N-a mers. Prea multă lumină orbitoare, dar mi s-a părut că văd…

O șapcă de baseball castanie?

Nu aveam cum să fiu sigur. Totuși, am memorat numărul de înmatriculare – de parcă ar ajuta, de parcă ar rezolva ceva –, iar apoi am rămas acolo, gâfâind, în timp ce furgoneta se îndepărta în viteză.

Capitolul 11

Profesorul Eban Trainor stătea la veranda unde se servea limonadă, din fața unei superbe clădiri în stil victorian din al Doilea Imperiu. Știam bine casa. Timp de o jumătate de secol fusese casa profesorului Malcolm Hume, mentorul meu. Am petrecut multe clipe frumoase în acea casă. Degustări de vinuri și științe politice, petreceri cu colegii, cognac la miezul nopții, argumente filosofice, discuții literare – toate lucrurile academice. Dar, vai, Dumnezeu are un simț al umorului foarte interesant. Soția profesorului Hume se stinsese după 48 de ani de căsătorie, după care au urmat problemele lui cu sănătatea. În cele din urmă, nu a mai putut îngriji de unul singur casa aceea mare. Acum trăiește într-o comunitate închisă din Vero Beach, Florida, în timp ce profesorul Eban Trainor, aproape un fel de dușman de-al meu din campus, a cumpărat mult îndrăgita casă și a devenit noul stăpân al conacului.

Am simțit telefonul bâzâind în buzunar. Era un mesaj de la Shanta:

Judie. 13.

O adevărată expertă în ale scrisului, dar știam ce vrea să spună. Trebuie să ne vedem la restaurantul lui Judie de pe Main Avenue, la ora 13. OK, minunat. Am lăsat telefonul deoparte și am urcat scările verandei.

Eban s-a ridicat și mi-a oferit un zâmbet binevoitor.

— Jacob. Mă bucur mult să te văd.

Avea o strângere de mână unsuroasă. Își aranjase unghiile. Femeile îl considerau arătos, un fel de playboy spre vârsta maturității, datorită părului său lung și dezordonat și ochilor mari și verzi. Avea pielea ca de ceară, de parcă fața fie i se

topea, fie se recupera încă după un tratament dermatologic. Bănuiam că e Botox. Purta niște pantaloni de casă puțin cam prea strâmți și o cămașă care ar fi putut fi încheiată la încă un nasture. Parfumul lui mirosea ca atunci când prea mulți oameni de afaceri europeni se înghesuie dimineața într-un lift.

— Te deranjează dacă stăm pe verandă? mă întrebă el. Afară e atât de frumos.

Am fost imediat de acord. Nu voiam să intru și să văd ce făcuse din conac. Știam că se lucrase în stil mare. Eram sigur că dispăruseră mobilele întunecate, miresmele de cognac și de țigări de foi, iar în locul lor apăruseră un mobilier deschis la culoare și canapele de culoarea „cojii de ou" și a „untului bătut", și că la întâlniri se serveau doar vin alb și Sprite pentru a nu păta tapițeria.

Exact la țanc, mi-a oferit vin alb. Am refuzat politicos. Pe-al lui îl ținea în mână. Nu era nici măcar ora prânzului. Ne-am așezat pe niște scaune de răchită pe care erau niște perne mari.

— Așadar, cu ce te pot ajuta, Jacob? întrebă.

În anul II am avut cu el un curs despre *Genul dramatic de la mijlocul secolului XX.* Nu a fost un profesor prost. Era atât eficient, cât și afectat, genul de profesor care nu-și iubește decât sunetul propriei voci și, deși e rareori plictisitor – sărutul morții la orice curs –, lecțiile pe care le predă sunt puțintel centrate pe el. A petrecut o săptămână citind în întregime, cu voce tare, *Cameristele* lui Genet, asumându-și fiecare personaj, bucurându-se de propria performanță, ca să nu mai vorbesc de scenele de sado-masochism. Interpretarea a fost bună, fără îndoială, dar, vai, totul a fost după chipul și asemănarea lui.

— Voiam să te întreb ceva despre un student, spusei eu.

Eban și-a ridicat ambele sprâncene, ca și cum vorbele mele ar fi fost atât ciudate, cât și surprinzătoare.

— O?

— Todd Sanderson.

— O?

L-am văzut cum se crispează. N-ar fi vrut să observ. Dar am observat. Și-a întors privirea de la mine și își mângâia bărbia.

— Ți-l amintești, spusei eu.

Eban Trainor își tot mângâia bărbia.

— Numele îmi spune ceva, dar…

Alte câteva mângâieri ale bărbiei și Eban a ridicat din umeri în semn că se predă.

— Îmi pare rău. Atâția ani, atâția studenți.

Oare de ce nu-l credeam?

— Nu l-ai avut la curs, am spus.

— O?

Același „o”.

— S-a prezentat în fața comitetului de disciplină condus de tine. Trebuie să fi fost acum vreo douăzeci de ani.

— Și te aștepți să-mi mai amintesc?

— L-ai ajutat să rămână în campus după o altercație. Iată, să-ți arăt.

Mi-am scos laptopul și i-am arătat copia scanată a deciziei scrise de mână. Am întins laptopul. Eban a ezitat, de parcă ar fi conținut explozibil. Și-a pus ochelarii și a examinat scrisoarea.

— Stai, de unde ai asta?

— E ceva important, Eban.

— Este din dosarul confidențial al unui student.

Pe buze i-a apărut un zâmbet.

— Dacă citești acest dosar nu înseamnă că încalci regulile, Jacob? Nu s-ar numi că ai depășit limitele?

Asta era. Acum șase ani, cu câteva săptămâni înainte să pornesc spre tabăra aceea din Vermont, profesorul Eban Trainor a găzduit o petrecere de absolvire la casa lui de atunci. Făcea frecvent lucrul acesta. De fapt, era o figură legendară atât în ce privește găzduirea, cât și participarea la petreceri. Când eram în anul II, s-a petrecut un

incident destul de cunoscut la Jones College, instituția pentru fete din apropiere, când o alarmă de incendiu a pornit la trei dimineața, ducând la evacuarea unui dormitor, și apoi a apărut profesorul Trainor pe jumătate dezbrăcat. Adevărat, studenta cu care era în noaptea aceea era majoră și nu era una dintre studentele lui. Dar era ceva tipic pentru Trainor. Era un desfrânat și un bețivan și nu-l simpatizam deloc.

La petrecerea de absolvire de acum șase ani au participat mai ales studenți, dintre care mulți erau boboci și, deci, minori. S-a servit alcool. Mult. A fost chemată poliția campusului. Doi studenți au fost duși la spital pentru intoxicație cu alcool, fapt întâlnit tot mai frecvent în campusurile studențești. Sau poate asta îmi spun eu, pentru că îmi place să cred că nu era așa de rău „pe vremea mea".

Profesorul Trainer a fost adus în fața conducerii pentru acțiunile sale. Unii i-au cerut demisia. A refuzat. A argumentat că da, oferise alcool participanților, dar numai seniorii de peste 21 de ani au fost invitați. Dacă bobocii au venit nepoftiți la petrecere, nu trebuia să fie el considerat responsabil. A mai sugerat că mult alcool fusese consumat înainte de începerea petrecerii găzduite de el, la un chef cu bere al unei fraternități, din apropiere.

Profesorii din campus se guvernează singuri. Rareori facem mai mult decât să ne batem pe umăr. La fel ca în comitetul de disciplină pentru studenți, profesorii lucrează prin rotație. Din întâmplare, am fost în comitet când s-a întâmplat acest incident. Trainor era titular și nu putea fi concediat, dar eu am considerat ferm că merita o sancțiune disciplinară. Am votat pentru a-l înlătura pe Trainor de la președinția catedrei de engleză. Eu am susținut sancțiunea. Pur și simplu, trecutul lui era presărat cu prea multe incidente de acest fel. Interesant, iubitul meu mentor, Malcolm Hume, nu a fost de acord.

— Chiar vrei să-l învinuiești pe Eban pentru faptul că studenții beau prea mult? mă întrebase.

— De aceea există reguli legate de fraternizarea cu studenții atunci când se servește alcool.

— Circumstanțele atenuante nu înseamnă nimic pentru tine?

Poate că ar fi însemnat, cred, dacă nu aș fi văzut deja la Eban un tipar de comportament în mod evident urât și înclinații proaste. Nu era vorba de un tribunal sau o chestiune de drepturi, ci de o profesie deosebită și un privilegiu. În opinia mea, acțiunile lui justificau rezilierea contractului – exmatriculăm studenți pentru mult mai puțin și cu mult mai puține dovezi –, dar merita, cel puțin, o retrogradare. În ciuda îndemnului mentorului meu, am votat în favoarea retragerii lui de la președinție, dar am fost depășit la vot cu o diferență mare.

Deși audierea aceea se încheiase de mult, resentimentele durează. În timpul dezbaterilor presupus închise, folosisem exact aceiași termeni – „încălcarea regulilor", „depășirea limitelor". Ce drăguț să mi se arunce în față propriile cuvinte, dar poate că așa era corect.

— Acest student a murit, spusei eu.

— Și atunci dosarul lui confidențial este o pradă legală?

— N-am venit aici să dezbat cu tine chestiuni minore de legalitate.

— Nu, nu, Jacob, tu ești tipul care privește tabloul în ansamblu, nu-i așa?

Era o pierdere de timp.

— Chiar nu înțeleg de unde atâta reticență.

— Asta mă surprinde, Jacob. De obicei ești atât de scrupulos. Informația pe care o ceri e confidențială. Protejez intimitatea domnului Sanderson.

— Dar îți repet, spusei eu, a murit.

Nu mai voiam să stau nicio clipă acolo, pe veranda unde iubitul meu mentor a petrecut atâtea ore minunate. M-am ridicat și m-am întins după

laptop. Însă nu mi l-a dat înapoi. A început să-și mângâie din nou bărbia.

— Stai jos, îmi spuse.

Așa am făcut.

— Vrei să-mi spui de ce un caz atât de vechi are relevanță pentru tine acum?

— Ar fi foarte greu de explicat, îi răspunsei.

— Dar, evident, e foarte important pentru tine.

— Da.

— Cum a murit Todd Sanderson?

— A fost ucis.

Eban a închis ochii, de parcă această dezvăluire a înrăutățit situația încă și mai mult.

— De cine?

— Poliția nu știe încă.

— Ce ironie, spuse el.

— Cum adică?

— Faptul că a murit în mod violent. Îmi amintesc cazul. Todd Sanderson a rănit un coleg într-o altercație violentă. În fine, nu e o afirmație prea corectă. În realitate, Todd Sanderson aproape că și-a omorât colegul.

Eban Trainor s-a uitat din nou într-o parte și a luat o gură de vin. Am așteptat să spună mai mult. A durat ceva, dar, în cele din urmă, a continuat.

— S-a întâmplat la o petrecere cu bere, într-o zi de joi, seara, la Chi Psi.

După câte îmi amintesc, Chi Psi sponsoriza aceste petreceri cu bere în fiecare joi seara. Autoritățile au încercat să o oprească acum doisprezece ani, dar un absolvent înstărit a cumpărat pur și simplu o casă în afara campusului special în acest scop. Ar fi putut dona banii pentru o cauză nobilă. În schimb, a cumpărat o casă de petreceri unde membrii mai tineri din frăție puteau trage la măsea. Închipuiți-vă.

— Evident, ambii participanți erau beți, spuse Eban. S-au certat și e destul de limpede că Todd Sanderson a transformat această altercație verbală într-o confruntare fizică oribilă. La sfârșit, celălalt

student – îmi pare rău, nu-mi amintesc numele lui, poate McCarthy sau McCaffrey, ceva de genul ăsta – a trebuit să fie spitalizat. Avea nasul rupt și un obraz zdrobit. Dar nu asta a fost partea cea mai rea.

Se opri din nou. Eu am înțeles aluzia.

— Care a fost partea cea mai rea? îl întrebai.

— Todd Sanderson l-a strâns de gât pe celălalt student până aproape să-l omoare. A fost nevoie de cinci oameni pentru a-l lua de acolo. Celălalt student era inconștient. A avut nevoie de resuscitare.

— Uau, spusei eu.

Eban Trainor și-a închis ochii o clipă.

— Nu văd de ce ar mai conta asta acum. Ar trebui să-l lăsăm să se odihnească în pace.

— Nu întreb pentru că aș avea vreun interes obscen.

Zâmbetul acela superficial i-a apărut din nou pe buze.

— O, știu, Jacob. Tu ești, înainte de toate, un om virtuos. Sunt sigur că interesul tău aici nu este decât cel mai curat și mai bine intenționat.

N-am comentat.

— Așadar, de ce a fost iertat Sanderson? îl întrebai.

— Mi-ai citit decizia.

— Am citit-o, spusei eu. Ceva despre niște „circumstanțe atenuante foarte neobișnuite”.

— Corect.

Am așteptat puțin, considerând că următoarea mea întrebare era evidentă. Cum Trainor nu a spus nimic, i-am oferit imboldul necesar.

— Care erau circumstanțele atenuante?

— Celălalt student – McCarthy. Așa se numea. Îmi amintesc acum.

Trainor luă o gură mare de aer.

— Domnul McCarthy a făcut comentarii peiorative despre un anumit incident. Când

Sanderson a auzit comentariile, mai mult sau mai puțin – totuși, de înțeles – și-a pierdut controlul.

Eban și-a ridicat o mână în fața mea, de parcă eram pe punctul de a obiecta, ceea ce nu aveam de gând să fac deloc.

— Da, Jacob, știu că nu iertăm violența în nicio împrejurare. Asta ar fi poziția ta, sunt sigur. Dar noi am analizat acest caz neobișnuit din toate punctele de vedere posibile. Am audiat mai mulți susținători de-ai lui Todd Sanderson. Unul, în special, l-a apărat cu mare ardoare.

I-am întâlnit ochii și am văzut în ei ceva batjocoritor.

— Cine ar fi acesta, Eban?

— Pont: a deținut această casă.

Am fost surprins.

— Profesorul Hume l-a apărat pe Todd Sanderson?

— Care e cuvântul folosit mereu de avocați?

Și-a mângâiat din nou bărbia.

— *Cu fervoare.* L-a ajutat chiar să-și înființeze o organizație caritabilă după ce cazul a fost închis.

Am încercat să-mi adun gândurile. Hume detesta violența în toate formele ei. Era unul dintre acei oameni foarte sensibili. Cruzimea de orice fel îi provoca repulsie. Dacă rănești pe cineva și el se simte rănit.

— Mărturisesc, continuă Eban, și eu am fost surprins, dar mentorul tău înțelegea întotdeauna circumstanțele atenuante, nu-i așa?

Nu mai vorbeam despre Todd Sanderson, așa că am revenit la subiect.

— Și care erau circumstanțele atenuante în acest caz?

— Ei bine, în primul rând, Todd Sanderson tocmai se întorsese după o absență îndelungată. Pierduse primul semestru din motive personale.

Mă cam săturasem.

— Eban?

— Da?

— Nu putem să nu mai batem câmpii? Ce s-a întâmplat cu Todd Sanderson? De ce a plecat din campus? Care erau circumstanțele atenuante care ar determina un om atât de opus violenței ca Malcolm Hume să apere un atac atât de extrem?

— Nu apare în dosar?

— Știi că nu. Nimic în afara deciziei nu a fost inclus în dosar. Așadar, ce i s-a întâmplat?

— Nu lui, spuse Trainor. Tatălui său.

S-a întins în spate după un pahar și mi l-a dat. Nu a întrebat, pur și simplu mi-a dat paharul. L-am luat și l-am lăsat să toarne vin în el. Nu era încă ora prânzului, dar m-am gândit că nu era momentul potrivit să comentez în privința băutului de dimineață. L-am acceptat și am sperat că îi va dezlega limba.

Eban Trainor s-a lăsat pe spate și s-a așezat picior peste picior. A privit țintă la paharul de vin de parcă ar fi fost un glob de cristal.

— Îți amintești incidentul din timpul Martindale Little League?

Acum era rândul meu să mă uit la vin. Am luat o înghițitură.

— Scandalul de pedofilie?

— Da.

Trebuie să fi fost acum cincisprezece, poate chiar douăzeci de ani, dar mi-l amintesc pentru că a fost unul dintre primele cazuri care s-a bucurat de multă atenție din partea presei.

— Antrenorul sau șeful unei echipe din Little League viola băieți, nu?

— Asta era acuzația, da.

— Nu era adevărat?

— Nu, a spus Eban încet, luând încă o înghițitură. Nu era adevărat.

Am stat o clipă amândoi fără cuvinte.

— Și ce legătură are cu Todd Sanderson?

— Nu cu el.

Vocea lui Eban părea că insinuează ceva.

— Ci cu antrenorul sau șeful echipei din Little League, după cum ai zis chiar tu.

Acum am înțeles.

— Era tatăl lui?

Eban arătă cu degetul spre mine.

— Bingo.

N-am știut ce să mai spun.

— Todd Sanderson a lipsit semestrul respectiv pentru a-și ajuta tatăl, spuse Eban. Și-a susținut financiar familia – evident, tatăl lui a fost concediat din postul de profesor –, a oferit susținere morală, a făcut tot ce a putut.

Eram surprins și confuz, dar apoi a apărut întrebarea principală din acest adevărat șir de întrebări: ce legătură ar putea avea toate astea cu Natalie a mea?

— Nu-mi amintesc atât de bine acest caz, spusei eu. Cum s-a finalizat? Tatăl lui Todd a fost închis?

— Nu. A fost declarat nevinovat.

— Oh? am spus.

— Concluzia nu prea s-a bucurat de multă atenție din partea presei. Așa merg lucrurile. Acuzațiile sunt pe prima pagină. Nu la fel și retragerea lor.

— Așadar, a fost găsit nevinovat?

— Corect.

— Totuși, e o diferență între nevinovat și fără vină.

— Adevărat, a spus Eban, dar nu în acest caz. În prima săptămână a procesului, a ieșit la lumină faptul că un părinte răzbunător a născocit întreaga poveste pentru că tatăl lui Todd nu îi lăsa fiul să arunce mingea. Minciuna s-a rostogolit ca un bulgăre de zăpadă. Dar, în final, tatăl lui Todd a fost achitat de toate acuzațiile.

— Și Todd s-a întors la școală?

— Da.

— Și presupun că acel comentariu defavorabil avea o legătură cu acuzațiile împotriva tatălui lui Todd?

Eban a ridicat o mână șovăielnică ca și cum ar fi închinat în cinstea cuiva.

— Ai dreptate, domnule. Vezi, în ciuda noilor dovezi, mulți au crezut, ca tine, că nu avea cum să iasă fum fără foc. Domnul Sanderson trebuie să fi făcut *ceva.* Poate nu asta. Dar ceva. Mai ales după cele întâmplate după proces.

— Ce s-a întâmplat după proces?

S-a holbat din nou la pahar. Simțeam că îl pierd.

— Eban?

— Acum îți spun.

Am așteptat, i-am acordat timpul necesar.

— Todd Sanderson provenea dintr-un oraș mic din sud. Tatăl lui trăise acolo întreaga lui viață. Dar acum, ei bine, îți poți imagina. Nu putea obține o slujbă. Prietenii nu mai vorbeau cu el. Înțelegi, nimeni nu l-a crezut cu adevărat. Nu poți retrage cuvintele spuse public, Jacob. Predăm astfel de lucruri aici, nu-i așa? O singură persoană a continuat să creadă în el.

— Todd, spusei eu.

— Da.

— Nu mai erau alți membri din familie? Mama lui Todd?

— Decedată demult.

— Așadar, ce s-a întâmplat?

— Tatăl lui a fost distrus, evident, dar a insistat ca Todd să se întoarcă la școală. Ai citit foaia matricolă a lui Todd?

— Da.

— Atunci știi deja. Todd era un student eminent, unul dintre cei mai buni pe care i-a avut Lanford. Avea un viitor strălucit. Și tatăl lui a înțeles asta. Dar Todd nu voia să se mai întoarcă. Considera asta ca o abandonare a tatălui său exact în momentul în care avea cea mai mare nevoie de el. Todd a refuzat categoric să se întoarcă până când nu se îmbunătățea situația de acasă. Dar, desigur, după cum știm prea bine, asemenea situații nu se îmbunătățesc. Așadar, tatăl lui Todd a făcut

singurul lucru care, credea el, putea să-i pună capăt suferinței și îi putea elibera fiul pentru a-și continua studiile.

Ochii ni se întâlniră. Ai lui erau umezi.

— Oh, nu! spusei eu.

— Oh, da.

— Cum…?

— Tatăl lui a intrat cu forța în școala în care lucrase înainte și s-a împușcat în cap. Înțelegi, n-a vrut ca fiul lui să fie cel care îi va găsi trupul.

Capitolul 12

Cu trei săptămâni înainte ca Natalie să-mi dea papucii, când eram îndrăgostiți lulea, ne-am furișat din taberele noastre din Kraftboro pentru a vizita Lanford.

— Vreau să văd locul care înseamnă atât de mult pentru tine, a spus ea.

Îmi amintesc cum i s-au aprins ochii în timp ce ne plimbam prin campus. Ne țineam de mână. Natalie purta o pălărie mare de paie fermecătoare, dar ciudată, și ochelari de soare. Semăna puțin cu o vedetă de cinema deghizată.

— Când erai student aici, m-a întrebat ea, unde-ți duceai colegele sexy?

— Direct în pat.

Natalie m-a plesnit în joacă peste mână.

— Sunt serios. Și înfometat.

Așa că ne-am dus la Restaurantul lui Judie de pe Main Avenue. Judie făcea o minunăție de brioșe și gem de mere. Lui Natalie i-a plăcut la nebunie. Am urmărit-o cum măsura totul cu privirea – obiectele de artă, decorul, personalul tânăr, meniul, totul.

— Așadar, aici îți aduceai iubitele?

— Pe cele de mare clasă, spusei eu.

— Stai, și unde le duceai pe cele, ăăă, de clasă inferioară?

— La Barsolotti. Cârciuma alăturată, îi răspunsei zâmbind.

— Ce?

— Jucam ruletă pe prezervative.

— Poftim?

— Nu cu fetele. Am glumit. Mergeam acolo cu prietenii. În toaleta pentru bărbați era un distribuitor de prezervative.

— Un distribuitor de prezervative?

— Îhî.

— Adică o mașină de vândut prezervative?

— Exact, răspunsei eu.

Natalie dădu din cap.

— Super.

— Așa e, nu?

— Așadar, care sunt regulile ruletei pe prezervative?

— E o prostie.

— O, nu scapi așa ușor. Vreau să aud.

Avea zâmbetul acela care mă dădea pe spate.

— OK, spusei eu. Joci cu patru tipi… e așa de stupid.

— Vrei, te rog? Îmi place la nebunie. Haide. Joci cu patru tipi…

Îmi făcu semn să continui.

— Prezervativele sunt de patru culori, îi explicai eu. Negru ca noaptea, roșu ca cireașa, galben ca lămâia și portocaliu ca portocala.

— Le-ai inventat pe ultimele două.

— Ceva de genul ăsta. Ideea e că erau de patru culori, dar nu știai niciodată care-ți pică. Deci puneam fiecare câte trei dolari în cutie și ne alegeam o culoare. Apoi ne duceam pe rând la distribuitor și aduceam un prezervativ ambalat. Din nou, nu știai culoarea până când nu scoteai ambalajul. Unul imita o bătaie de tobă. Un alt tip comenta de parcă era un eveniment olimpic. La sfârșit, deschideam ambalajul, iar cel care nimerea culoarea corectă lua banii.

— O, e chiar grozav.

— Da, în fine, spusei eu. Normal că cel care câștiga trebuia să cumpere următoarea ulcică de bere, așa că nu era cine știe ce chilipir. În cele din urmă, Barsy – tipul care deținea localul – l-a transformat într-un joc în toată regula, cu reguli, ligă și clasament.

M-a luat de mână.

— Jucăm?

— Ce, acum? Nu.

— Te rog.

— Nici gând.

— După joc, șopti Natalie, aruncându-mi o privire care m-a pus pe jar, am putea folosi prezervativul.

— Aleg negru ca noaptea, îi spusei.

A râs. Când am intrat în restaurantul lui Judie, încă auzeam râsul ei de parcă era tot aici, răsunând, ironizându-mă. Nu mai intrasem acolo, ei bine, de șase ani. Am privit la masa la care am stat. Era goală.

— Jake?

M-am răsucit spre dreapta. Shanta Newlin stătea la o masă liniștită, lângă ferestrele care dădeau spre golf. Nu mi-a făcut semn cu mâna și nici cu capul. Limbajul trupului ei, de obicei plin de încredere, părea complet în neregulă. M-am așezat în fața ei. Abia dacă și-a ridicat privirile.

— Bună, îi spusei.

Încă holbându-se la masă, Shanta a spus:

— Spune-mi toată povestea, Jake.

— De ce? Ce se întâmplă?

Și-a ridicat ochii, fixându-mă ca un anchetator. Vedeam în ea pe agentul FBI.

— Chiar este o veche iubită?

— Ce? Da, evident.

— Și de ce vrei s-o găsești dintr-odată?

Am ezitat.

— Jake?

E-mailul mi-a revenit în minte.

Mi-ai promis ceva.

— Ți-am cerut o favoare, am spus.

— Știu.

— Așa că fie îmi spui ce ai aflat, fie o lăsăm baltă. Nu sunt sigur că înțeleg de ce vrei să știi mai mult.

Tânăra chelneriță – Judie angaja întotdeauna fete din facultate – ne-a dat meniul și ne-a întrebat dacă vrem să bem ceva. Am comandat amândoi

ceai cu gheață. Când s-a îndepărtat, Shanta și-a întors din nou ochii pătrunzători spre mine.

— Încerc să te ajut, Jake.

— Poate ar trebui s-o lăsam baltă.

— Glumești, nu?

— Nu, am spus. Mi-a cerut s-o las în pace. Probabil ar fi trebuit s-o ascult.

— Când?

— Când ce?

— Când ți-a cerut s-o lași în pace? întrebă Shanta.

— Ce contează?

— Spune-mi, doar atât, bine? Ar putea fi important.

— Cum așa?

Apoi, gândindu-mă că nu era nimic rău în asta, am adăugat:

— Acum șase ani.

— Ai spus că o iubești.

— Da.

— Așadar, asta s-a întâmplat când v-ați despărțit?

Am dat din cap în semn că nu.

— S-a întâmplat la nunta ei cu un alt bărbat.

Asta a făcut-o să clipească. Cuvintele mele i-au îmblânzit privirea dură, cel puțin pentru o clipă.

— Doar ca să-mi fie clar, te-ai dus la nunta ei – încă o iubeai? Întrebare tâmpită. Evident că da. Încă o iubești. Așadar, ai mers la nuntă și, în timp ce te aflai acolo, Natalie ți-a spus să o lași în pace?

— Ceva de genul ăsta, da.

— Trebuie să fi fost o scenă de pomină.

— Nu a fost așa cum pare. Tocmai ne despărțiserăm. Ea a pus capăt alegând un alt tip în locul meu. Un fost iubit. S-au căsătorit câteva zile mai târziu.

Am încercat să minimalizez totul.

— Se mai întâmplă.

— Așa crezi? Continuă, spuse Shanta, înclinându-și capul derutată, așa cum fac bobocii

din facultate.

— Ce să continui? Am fost la căsătorie. Natalie mi-a cerut să-i accept alegerea și să îi las în pace. I-am spus că așa voi face.

— Înțeleg. Ai avut vreun contact cu ea în ultimii șase ani?

— Nu.

— Deloc?

Acum mi-am dat seama cât de bună era Shanta la asta. Luasem poziția mutului, iar acum nu prea îmi mai tăcea gura.

— Așa e, deloc.

— Și ești sigur că numele ei e Natalie Avery?

— Nu prea greșești în legătură cu așa ceva. Gata cu întrebările! Ce ai găsit, Shanta?

— Nimic.

— Nimic?

Chelnerița s-a întors cu un zâmbet larg și cu ceaiurile noastre cu gheață.

— Aveți aici niște brioșe proaspete de la Judie.

Vocea ei era cântecul fericit al tinereții. Mireasma brioșelor s-a înălțat de pe masă și m-a purtat înapoi la ultima mea vizită acolo, da, de acum șase ani.

— Aveți întrebări despre meniu? întrebă chelnerița cea vioaie.

Nu puteam să răspund.

— Jake? spuse Shanta.

Am înghițit în sec.

— N-am întrebări.

Shanta a comandat un sandviș cu ciuperci portobello la grătar. Eu am luat unul din pâine de secară cu curcan, bacon, salată și roșii. După plecarea chelneriței, m-am aplecat peste masă.

— Cum adică n-ai găsit nimic?

— Care parte din „nimic” nu ți-e limpede, Jake? N-am găsit nimic despre fosta ta iubită – zero, *nada*, nimic. Nicio adresă, nicio declarație de venituri, niciun cont bancar, niciun extras de cont pentru cardul de credit. Nimic, niciun lucru. Nu

există nicio dovadă că Natalie Avery a ta mai există.

Am încercat să asimilez această informație.

Shanta și-a așezat mâinile pe masă.

— Știi cât de greu e să dispari așa?

— Nu, chiar nu știu.

— Acum, în era calculatoarelor și a tehnologiei? E aproape imposibil.

— Poate există o explicație rezonabilă, îi spusei.

— Cum ar fi?

— Poate s-a mutat în străinătate.

— Păi nu există niciun document care să ateste că a plecat acolo. Niciun pașaport emis. Nicio intrare sau ieșire înregistrată pe calculator. După cum am spus înainte…

— Nimic, am încheiat eu propoziția în locul ei.

Shanta încuviință din cap.

— E o persoană, Shanta. Ea există.

— Ei bine, a existat. Acum șase ani. Atunci a fost ultima dată când am găsit că avea o adresa. Are o soră pe nume Julie Pottham. Mama ei, Sylvia Avery, trăiește într-un sanatoriu. Știi toate astea?

— Da.

— Cu cine s-a căsătorit?

Să răspund oare? Nu vedeam nimic rău în asta.

— Todd Sanderson.

Și-a notat numele.

— Și de ce vrei s-o cauți acum?

Mi-ai promis ceva.

— Nu contează, spusei eu. Ar trebui să renunț, simplu.

— Vorbești serios?

— Da. A fost un capriciu. Vreau să spun, au trecut șase ani. S-a măritat cu un alt bărbat și m-a pus să-i promit că o s-o las în pace. Așa că ce anume caut, la urma urmei?

— Păi tocmai asta mă face curioasă, Jake.

— Ce anume?

— Ți-ai respectat promisiunea timp de șase ani. De ce ți-ai încălcat-o brusc?

Nu am vrut să-i răspund și începuse să mă roadă altceva.

— De ce ești atât de interesată?

Nu a răspuns.

— Te-am rugat să cauți o persoană. Puteai să-mi spui simplu că nu ai găsit nimic. De ce îmi pui atâtea întrebări despre ea?

Se părea că am luat-o prin surprindere.

— Încercam doar să te ajut.

— Îmi ascunzi ceva.

— Și tu la fel, spuse Shanta. De ce acum, Jake? De ce îți cauți acum vechea iubire?

Mi-am pironit ochii la brioșă. M-am gândit la ziua aceea de acum șase ani, din același restaurant, la felul în care Natalie rupea mici bucățele din brioșa ei, la privirea concentrată în timp ce o ungea cu gem, la felul în care se bucura simplu de orice. Când eram împreună, până și cel mai mic lucru devenea important. Fiecare atingere era o plăcere.

Mi-ai promis ceva.

Chiar și acum, după toate cele întâmplate, nu o puteam trăda. Stupid? Mda. Naiv? O, chiar mai rău de atât. Dar nu o puteam face.

— Vorbește, Jake.

Am scuturat din cap.

— Nu.

— De ce naiba nu?

— Cine a comandat sandviș cu curcan, bacon, salată și roșii?

Era o altă chelneriță, mai puțin vioaie și mai stresată. Am ridicat mâna.

— Dar sandviș cu ciuperci portobello la grătar?

— Pune-mi-l la pachet, spuse Shanta, ridicându-se. Mi-a pierit pofta.

Capitolul 13

Când am întâlnit-o prima dată, Natalie purta ochelari de soare, deși ne aflam în interior. Și culmea, era noapte.

M-am zgâit la ea, gândindu-mă că o făcea pentru efect. Mi-am închipuit că se credea un Artist cu A mare. Eram la un fel de petrecere amestecată, colonia artiștilor împreună cu tabăra scriitorilor, împărtășindu-ne lucrările. Eu participam pentru prima dată, dar am aflat curând că întâlnirea era săptămânală. Obiectele de artă erau expuse în spatele hambarului lui Darly Wanatick. Se aranjaseră niște scaune pentru lectură.

Femeia cu ochelari de soare – încă nu o cunoscusem – stătea în ultimul rând, cu brațele încrucișate. Un bărbat bărbos cu păr negru și creț stătea lângă ea. M-am întrebat dacă sunt împreună. Vă amintiți de arogantul pe nume Lars care scria poezie din perspectiva câinelui lui Hitler? Acesta a început să citească. A citit o bucată bună de vreme. Am început să mă foiesc. Femeia cu ochelari de soare a rămas nemișcată.

Când nu am mai suportat să ascult, fără să-mi pese că ar fi nepoliticos, m-am dus în spatele hambarului unde am început să examinez diferitele obiecte de artă expuse. Majoritatea, ei bine, voi fi blând, nu le „pricepeam”. Era o lucrare de tip instalație de artă, numită *Breakfast in America,* care înfățișa cutii de cereale uscate răsturnate pe o masă de bucătărie. Atâta tot. Erau cutii cu Cap’n Crunch, Cap’n Crunch cu unt de arahide (pe o persoană chiar a apucat-o delirul: „Observați că nu există nicio Cap’n Crunch cu fructe de pădure crocante – de ce? – ce vrea să spună artistul?”). Lucky Charms, Cocoa Puffs, Sugar Smacks, chiar și preferata mea de demult, Quisp. M-am uitat la

cerealele vărsate care acopereau masa. Nu-mi spuneau nimic, deși stomacul mi-a chiorăit puțin.

Când cineva a întrebat „Ce crezi?”, am fost tentat să spun că ar fi nevoie de puțin lapte.

În timp ce mă plimbam printre lucrări, doar cea a unui singur artist m-a pus pe gânduri cu adevărat. M-am oprit în fața unei picturi cu o căsuță pe vârful unui deal. Dintr-o parte venea o lumină matinală blândă – acea nuanță de roz care apare cu prima lumină a zilei. N-aș putea spune de ce, dar mi s-a tăiat respirația. Poate din cauza ferestrelor întunecate, ca și cum căsuța fusese cândva un loc călduros, dar acum era abandonată. Nu știu. Dar am stat în fața picturii simțindu-mă pierdut și emoționat. M-am deplasat încet de la un tablou la altul. Toate impresionau într-un anumit fel. Unele m-au făcut melancolic. Altele m-au făcut nostalgic, capricios, pasional. Niciunul nu m-a lăsat indiferent.

Vă voi cruța de o „mare revelație”, și anume că picturile erau realizate de Natalie.

O femeie zâmbea văzându-mi reacțiile.

— Vă plac?

— Foarte mult, spusei eu. Tu ești artista?

— Dumnezeule, nu. Eu dețin brutăria și cafeneaua din oraș.

Mi-a întins mâna.

— Mi se spune Cookie.

I-am strâns mâna.

— Stai. Cookie deține o brutărie?

— Da, știu. Prea pompos, nu?

— Poate un picuț.

— Artista este Natalie Avery. E chiar acolo.

Cookie mi-a arătat femeia cu ochelari de soare.

— O, spusei eu.

— O, ce?

După aspectul ce-l avea purtând ochelari de soare în interior, eu o categorisisem drept creatorul lucrării *Breakfast in America.* Lars tocmai își terminase lectura. Auditoriul l-a aplaudat politicos,

dar Lars, etalându-și ostentativ cravata cu capătul foarte lat, s-a înclinat de parcă ar fi fost vorba de aplauze furtunoase.

Toată lumea s-a ridicat, cu excepția lui Natalie. Când s-a ridicat, omul cu barbă și păr creț i-a șoptit ceva, dar ea tot nu s-a mișcat. Stătea cu brațele încrucișate, încă pierdută, se pare, în esența câinelui lui Hitler.

Am abordat-o. Ea s-a uitat de parcă nu eram acolo.

— Căsuța din tabloul tău. Unde se află?

— Ah? spuse ea, surprinsă. Nicăieri. Care tablou?

M-am încruntat.

— Nu ești Natalie Avery?

— Eu? Părea încurcată de întrebare. Da, de ce?

— Tabloul care reprezintă căsuța. Chiar mi-a plăcut. M-a… nu știu. M-a emoționat.

— Căsuța? S-a ridicat, și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi. Sigur, așa e, o căsuță.

M-am încruntat din nou. Nu eram sigur la ce fel reacție trebuia să mă aștept, dar măcar ceva mai exuberantă decât atât. M-am uitat spre ea. Câteodată nu prea îmi pică fisa, dar, când s-a frecat din nou la ochi, m-am prins imediat.

— Dormeai! îi spusei.

— Ce? Nu, răspunse ea.

Dar s-a frecat și mai mult la ochi.

— Sfinte Sisoe! exclamai eu. De asta porți ochelari de soare. Ca să nu se prindă nimeni.

— Șșșt!

— Ai dormit tot timpul!

— Mai încet.

În cele din urmă s-a uitat la mine și îmi amintesc cum mi-am zis că are un chip frumos și dulce. Curând aveam să descopăr la Natalie ceea ce aș numi o frumusețe cu efect întârziat, genul pe care nu prea îl observi la început, dar apoi te izbește, ia proporții, și ea se face tot mai frumoasă de fiecare dată când o vezi, iar apoi nu-ți vine să crezi că ți-a

trecut vreodată prin cap ideea că n-ar putea fi absolut uluitoare. Ori de câte ori o vedeam, tot trupul îmi tresălta la fel ca prima dată sau mai intens.

— Era atât de evident? întrebă în șoaptă.

— Deloc, îi spusei. Doar mi-am spus că ești o snoabă șmecheră.

Și-a ridicat o sprânceană.

— Cum să mă deghizez mai bine pentru a mă contopi în mulțimea asta?

Am dat din cap.

— Și eu care am crezut că ești un geniu când ți-am văzut tablourile.

— Chiar? Părea că e luată prin surprindere de compliment.

— Chiar.

Își drese vocea.

— Iar acum că ești în fața faptului, cât de dezamăgitoare aș putea fi?

— Cred că ești un geniu *diabolic.*

I-a plăcut asta.

— Nu mă poți blama. Tipul ăla Lars e ca un Ambien uman. Cum deschide gura, cum adorm.

— Sunt Jake Fisher.

— Natalie Avery.

— Așadar, vrei o ceașcă de cafea, Natalie Avery? Mi se pare că ai avea nevoie.

A ezitat, cercetându-mi fața până când cred că am început să roșesc. Și-a ascuns o buclă de păr negru în spatele urechii și s-a ridicat. S-a apropiat de mine și îmi amintesc că m-am gândit că e uluitor de minionă, mai mult decât îmi imaginasem atunci când stătuse pe scaun. S-a uitat în sus la mine, iar pe chip i-a apărut încet un zâmbet. Era, trebuie s-o spun, un zâmbet minunat.

— Sigur, de ce nu?

Imaginea zâmbetului acela mi-a rămas în minte o clipă înainte de a se îndura să dispară.

Eram în Barul Library cu Benedict. Barul Library arăta, în mare măsură, chiar așa – o

bibliotecă veche din campus, din lemn închis la culoare, care fusese convertită recent într-un bar retro. Proprietarii au fost destul de înțelepți și au modificat foarte puțin vechea bibliotecă. Cărțile erau încă pe polițele de stejar, ordonate în ordine alfabetică, în sistemul zecimal Dewey sau în orice alt sistem folosit de bibliotecari. „Barul" era un vechi birou reciclat. Tăvile erau foste fișe de evidență care fuseseră laminate. Corpurile de iluminat erau lămpile bibliotecii.

Tinerele barmanițe, cu părul strâns în cocuri sobre, erau îmbrăcate în haine conservatoare adecvate și, desigur, purtau ochelari cu ramă de baga. Da, imaginea bibliotecarei sexy din fanteziile noastre. Din oră în oră, din difuzor se auzea un puternic *sst*! de bibliotecar, iar barmanițele își smulgeau ochelarii, își desfăceau cocurile și nasturii de sus ai bluzei.

O chestie ieftină, dar funcționa.

Eu și Benedict o cam luasem pe ulei. Mi-am aruncat un braț de gâtul lui și m-am aplecat spre el.

— Știi ce ar trebui să facem? îl întrebai.

Benedict făcu o grimasă.

— Să ne trezim din beție?

— Ha! Hai că-i bună. Nu, nu. Ar trebui să inițiem un campionat stimulativ de ruletă cu prezervative. Sistem eliminatoriu. Mă gândesc la 64 de echipe. Propriul nostru March Madness.

— Nu suntem în Barsolotti, Jake. Locul ăsta nu are un distribuitor de prezervative.

— Nu are?

— Nu.

— Rușine.

— Da, spuse Benedict. Apoi șopti:

— O pereche de gagici sexy și focoase la ora 3.

Tocmai voiam să mă întorc la stânga, apoi la dreapta, când, brusc, n-am mai priceput nimic din noțiunea de ora 3.

— Stai, spusei eu, unde ziceai că e ora 12 la mine?

Benedict oftă.

— Ești cu fața la ora 12.

— Atunci ora 3 ar fi…?

— Pur și simplu întoarce-te la dreapta, Jake.

Probabil v-ați dat seama că nu fac față la băutură. Asta îi surprinde pe mulți. Când văd pe cineva de mărimea mea, se așteaptă să-i bag sub masă pe tipii mai mici. Nu pot. Rezist la băutură cam la fel ca o boboacă la prima ei petrecere.

— Ei?

Cunoșteam genul chiar înainte de a-mi fixa ochii asupra lor. Erau două blonde care, în lumina slabă a Barului Library, arătau între bine și grozav, iar în lumina dimineții, între banal și îngrozitor. Benedict s-a furișat spre ele și a început să flirteze. Benedict putea flirta și cu o fișă de evidență. Cele două femei se uitau dincolo de el, spre mine. Benedict mi-a făcut semn să mă alătur.

De ce naiba să nu o fac?

Mi-ai promis ceva.

O blestemăție curată. Mersi că mi-ai amintit. Aș putea foarte bine s-o respect și să încerc să-mi trag o drăguță, nu? Le-am făcut cu mâna.

— Doamnelor, faceți cunoștință cu legendarul profesor Jacob Fisher.

— Uau, a spus una dintre blonde, e băiat mare.

Și cum Benedict nu se putea abține să nu fie lămuritor – i-a făcut acesteia cu ochiul și a spus:

— Nici n-ai idee, iubito.

Mi-am înghițit oftatul, am spus salut și m-am așezat. Benedict făcea pe „codoșul” cu ele folosind replici de agățat, alese special pentru acest tip de bar: „E o bibliotecă, așa că e foarte normal să vă inspectez”. „Mă vor amenda dacă vă țin până târziu?” Blondele erau încântate. Am încercat să intru în joc, dar niciodată nu am fost bun la glume ieftine. Îmi tot apărea chipul lui Natalie. Îl tot alungam. Am comandat iar băuturi. Și iar.

După un timp ne-am împleticit cu toții spre canapelele din fosta secțiune pentru copii. Capul mi-a căzut pe spate și probabil am zăcut leșinat o bucată de vreme. Când m-am trezit, una dintre blonde a început să vorbească cu mine. M-am prezentat.

— Eu mă numesc Windy, îmi spuse ea.

— Wendy?

— Nu, Windy. Cu *i* în loc de *e.*

A spus asta ca și cum ar mai fi spus-o de un milion de ori înainte, ceea ce bănuiesc că și făcuse.

— Ca în cântec? o întrebai.

Păru surprinsă.

— Știi cântecul? Nu pari destul de bătrân.

Everyone knows it's Windy, îi cântai eu. Apoi:

— Tatăl meu era nebun după formația Association.

— Uau. Și tatăl meu. Așa am primit acest nume.

Discuția s-a transformat, destul de surprinzător, într-o conversație reală. Windy avea 31 de ani și lucra ca funcționară într-o bancă, dar urma să obțină diploma de asistentă în pediatrie, slujba ei de vis, la colegiul public din apropiere. Avea grijă de fratele ei handicapat.

— Alex are paralizie cerebrală, a spus Windy, arătându-mi o poză a fratelui ei în scaun cu rotile. Chipul băiatului era radios. M-am uitat lung la el, ca și cum bunătatea putea ieși cumva din poză să devină o parte din mine. Windy a observat, a dat din cap și a spus cu cea mai blândă voce:

— E lumina vieții mele.

A trecut o oră. Poate două. Windy și cu mine am sporovăit. În astfel de nopți există întotdeauna un moment în care știi, hâm, dacă vei finaliza afacerea (sau, pentru a folosi o metaforă de bibliotecă, dacă vei perfora cardul de acces) sau nu. Ne aflam acum într-un astfel de moment și răspunsul era clar da.

Doamnele au plecat să-și pudreze nasul. Mă simțeam afumat bine de la băutură. Pe de o parte,

mă întrebam dacă voi fi în stare să prestez. Pe de altă parte, nu-mi prea păsa.

— Știi ce-mi place la ambele? Benedict a arătat spre un raft de cărți. Sunt bine legate. Te-ai prins? Bibliotecă și cărți, bine legate?

Am scos un geamăt puternic.

— Cred că mi se face rău.

— Ești amuzant, spuse Benedict. Apropo, unde ai fost noaptea trecută?

— Nu ți-am spus?

— Nu.

— Am fost în Vermont, îi răspunsei. În vechea tabără a lui Natalie.

S-a întors spre mine.

— Pentru ce?

Era ceva ciudat, dar, când Benedict vorbea după ce bea prea mult, ieșea la iveală urma de accent britanic. Am presupus că vine din timpul școlii pregătitoare. Cu cât bea mai mult, cu atât era mai pronunțat accentul.

— Pentru a obține răspunsuri, îi spusei.

— Și ai găsit?

— Mda.

— Povestește.

— Unu – am ridicat un deget în aer – nimeni nu știe cine e Natalie. Doi – un alt deget – nimeni nu știe cine sunt eu. Trei – ați prins ideea cu degetele – nu există nicio înregistrare la capelă a faptului că Natalie s-a căsătorit. Patru, preotul pe care l-am văzut oficiind căsătoria se jură că asta nu s-a întâmplat niciodată. Cinci, doamna care deține cafeneaua pe care o frecventam amândoi și care mi-a arătat-o pentru prima dată pe Natalie nu are nicio idee cine sunt și nu-și amintește nici de Natalie, nici de mine.

Mi-am lăsat mâna în jos.

— Ah, și tabăra de creație a lui Natalie? rostii eu. Colonia de Reîncărcare Artistică? Nu e acolo și toată lumea se jură că nu a existat niciodată și că

întotdeauna a fost o fermă de familie. Pe scurt, cred că o iau razna.

Benedict s-a întors și a început să soarbă din bere.

— Ce-i? îl întrebai.

— Nimic.

I-am dat un mic brânci.

— Ei, hai. Ce-i?

Benedict își ținea capul aplecat.

— Acum șase ani, când te-ai dus în tabăra aceea, erai într-o formă destul de proastă.

— Poate puțin. Și?

— Îți pierduseși tatăl. Te simțeai singur. Lucrarea de dizertație nu mergea bine. Erai supărat și iritat. Erai furios că Trainor a scăpat fără nicio sancțiune.

— Care-i ideea?

— Niciuna, răspunse. Uită ce-am spus.

— Nu-mi vinde chestii din astea. Ce e?

Creierul îmi înota de-a dreptul. Trebuia să mă fi oprit cu câteva pahare înainte. Îmi amintesc când am băut prea mult în anul I și am pornit înapoi spre dormitor. Practic n-am ajuns niciodată. Când m-am trezit, eram cocoțat pe o tufă. Îmi amintesc cum mă holbam la stelele de pe cerul nopții și mă întrebam de ce pământul era atât de înțepător. Mă legănam și acum, de parcă aș fi fost pe o mare furtunoasă.

— Natalie, spuse Benedict.

— Ce e cu ea?

Și-a întors spre mine ochii aceia măriți de ochelari.

— Cum se face că n-am cunoscut-o niciodată?

Vederea începuse să mi se încețoșeze puțin.

— Ce?

— Natalie. Cum se face că nu am cunoscut-o?

— Pentru că am fost tot timpul în Vermont.

— Nu ai venit niciodată în campus?

— O singură dată. Am fost la restaurantul lui Judie.

— Atunci cum se face că nu mi-ai prezentat-o?

Am ridicat din umeri cu puțin prea multă însuflețire.

— Nu știu. Poate erai plecat?

— Am fost prezent toată vara aceea.

Tăcere. M-am străduit să-mi amintesc. Oare am încercat să i-o prezint lui Benedict?

— Sunt cel mai bun prieten al tău, da?

— Corect.

— Și, dacă te-ai fi căsătorit cu ea, aș fi fost cavaler de onoare.

— Știi doar.

— Atunci nu ți se pare bizar că n-am cunoscut-o niciodată? mă întrebă el.

— Când prezinți lucrurile așa… M-am încruntat. Stai, încerci să demonstrezi ceva?

— Nu, spuse el încet. Doar că e foarte ciudat.

— Cum adică ciudat?

Tăcu.

— Ciudat în sensul că am inventat-o? Asta vrei să spui.

— Nu. Zic și eu așa.

— Zici ce?

— În vara aceea. Aveai nevoie de ceva de care să te agăți.

— Și l-am găsit. Apoi l-am pierdut.

— OK, fie, las-o baltă.

Dar nu, nu era destul. Nu acum. Nu cu furia și vorbăria mea de bețivan.

— Și apropo, îi spusei, cum se face că nici eu n-am întâlnit-o niciodată pe iubirea vieții tale?

— Despre ce vorbești?

Măiculiță, eram beat.

— Poza din portofel. Cum se face că n-am întâlnit-o pe ea niciodată?

Arăta de parcă l-aș fi pălmuit.

— Las-o baltă, Jake.

— Zic și eu așa.

— Las-o. Baltă.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Doamnele au reapărut. Benedict a scuturat din cap și, brusc, zâmbetul i-a reapărut.

— Pe care o vrei? mă întrebă Benedict.

M-am uitat la el.

— Pe bune?

— Da.

— Windy, îi spusei.

— Care-i aia?

— Vorbești serios?

— Nu reține nume, răspunse Benedict.

— Windy este cea cu care am vorbit toată noaptea.

— Cu alte cuvinte, spuse Benedict, o vrei pe cea mai sexy. Bine, cum vrei.

M-am dus la Windy. Am luat-o încet la început, apoi repede. N-am ajuns la extaz total, dar a fost teribil de suav. Era ora 3 dimineața când Windy m-a condus la ușă.

Neștiind ce să spun, am ales în mod stupid varianta:

— Ăăă, mulțumesc.

— Ăăă? Cu plăcere.

Ne-am sărutat ușor pe gură. Nu a fost ceva ce avea să dureze, amândoi știam asta, ci o plăcere mică și rapidă și, uneori, în această lume, nu e nimic rău în asta.

M-am împleticit spre campus. Încă mai erau studenți afară. Am încercat să stau în umbră, dar Barry, studentul care mă vizitează săptămânal în birou, m-a reperat și a strigat:

— Ai luat-o pe drumul rușinii, profule?

M-a prins.

I-am făcut un semn călduros cu mâna și am continuat să merg pe două cărări spre umila mea locuință.

Când am intrat, m-a lovit brusc o durere de cap. Am rămas nemișcat, așteptând să mă asculte picioarele. După ce amețeala s-a potolit, m-am dus în bucătărie și am înhățat un pahar de apă cu

gheață. Am băut-o cu înghițituri mari și mi-am turnat încă unul. A doua zi aveam să sufăr, mai mult ca sigur.

Epuizarea îmi muia oasele. Am intrat în dormitor și am aprins lumina. Acolo, pe marginea patului, era bărbatul cu șapca de baseball castanie. Am făcut un salt înapoi, speriat.

Individul mi-a făcut cu mâna prietenos:

— Bună, Jake. Țțț, uită-te la tine. Ai făcut chef?

O secundă, nu mai mult, am rămas înlemnit. Îmi zâmbea, de parcă era cea mai firească întâlnire din istoria lumii. Chiar și-a dus mâna la vârful șepcii, de parcă ar fi fost un jucător profesionist de golf ce aducea mulțumiri în fața galeriei.

— Cine naiba ești? îl întrebai eu.

— Nu e chiar relevant, Jake.

— Nu e pe naiba. Cine ești?

Omul a oftat, dezamăgit, se pare, de insistența mea aparent irațională de a-i afla identitatea.

— Să spunem că sunt un prieten.

— Erai în cafenea. În Vermont.

— Recunosc.

— Și m-ai urmărit până aici. Erai în furgonetă.

— Din nou, recunosc. Omule, miroși a băutură ieftină și a sex încă și mai ieftin. Nu că ar fi ceva rău în asta.

M-am străduit să nu-mi pierd echilibrul.

— Ce vrei?

— Să facem o plimbare.

— Unde?

— Unde? A ridicat o sprânceană. Hai nu face pe prostul, Jake. Știi unde.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, îi spusei. Și, până la urmă, cum ai intrat aici?

Omul aproape că și-a dat ochii peste cap la asta.

— Eh, bine, Jake, cu discuția asta vrei să pierdem timpul – cum am reușit să trec de rahatul ăla de încuietoare de la ușa ta din spate. Mai bine ai închide-o cu scotch.

Am deschis gura, am închis-o, am încercat din nou.

— Cine naiba ești?

— Bob. OK, Jake? Din moment ce nu pari în stare să depășești chestia asta cu numele, mă numesc Bob. Tu ești Jake și eu sunt Bob. Acum putem să ne mișcăm, te rog?

Individul s-a ridicat în picioare. Mi-am adunat puterile, gata să-mi retrăiesc zilele de responsabil cu ordinea. Sub niciun chip nu aveam să-l las pe individ să iasă de acolo fără o explicație. Dacă omul era intimidat, ascundea acest fapt destul de bine.

— Putem să plecăm acum sau vrei să mai pierdem timp? mă întrebă.

— Să plecăm unde?

Bob s-a încruntat de parcă îl luam peste picior.

— Haide, Jake. Unde crezi? A gesticulat spre ușa din spatele meu. S-o vezi pe Natalie, evident. Ar trebui să ne grăbim.

Capitolul 14

Furgoneta era parcată în lotul colegiului din spatele căminului Moore.

Campusul era liniștit acum. Muzica tăcuse, fiind înlocuită de țârâitul continuu al greierilor. În depărtare vedeam siluetele câtorva studenți, dar pentru cei mai mulți ora 3 dimineața părea să fie ora vrăjitoarelor.

Bob și cu mine pășeam unul lângă altul, doi amici ieșiți la o plimbare nocturnă. Băutura încă își făcea damblaua cu unele sinapse cerebrale, dar aerul nopții combinat cu vizitatorul surpriză mă trezeau destul de rapid. Când ne-am apropiat de bine cunoscuta furgonetă Chevy, ușa din spate s-a deschis. A ieșit un bărbat.

Asta nu mi-a plăcut.

Bărbatul era înalt și slab, cu niște maxilare care ar fi putut toca roșii și cu un păr aranjat impecabil. Arăta ca un manechin desăvârșit în afară de privirea aceea încruntată, vag cunoscătoare. În anii când am fost responsabil cu ordinea, mi s-a dezvoltat un fel de al șaselea simț în caz de bucluc. Pur și simplu așa se întâmplă după ce lucrezi într-un asemenea loc suficient de mult timp. Un bărbat trece pe lângă tine și simți cum pericolul se degajă în valuri fierbinți, ca liniile acelea unduitoare din desenele animate. Tipul acela emana valuri fierbinți periculoase ca o supernovă care explodează.

M-am oprit.

— Cine e ăsta?

— Iar vrei nume? spuse Bob. Apoi, cu un oftat teatral, adăugă:

— Otto. Jake, ți-l prezint pe prietenul meu Otto.

— Otto și Bob, spusei eu.

— Da.

— Două palindromuri.

— Voi, profesorii de facultate, și cuvintele voastre aiuristice.

Ajunseserăm la furgonetă. Otto s-a dat la o parte pentru a mă lăsa să intru, dar nu m-am mișcat.

— Urcă, spuse Bob.

Am scuturat din cap.

— Mămica mea mi-a spus să nu urc în mașină cu persoane necunoscute.

— Hei, profule!

Am mărit ochii când m-am întors spre voce. Barry se chinuia că alerge către noi. În mod evident trăsese la măsea, așa că pașii îl făceau să semene cu o marionetă cu sforile răsucite.

— Hei, profule, o întrebare scurtă dacă…?

Barry nu și-a terminat fraza. Fără niciun avertisment și nicio ezitare, Otto a înaintat spre el, s-a încordat și l-a pocnit pe Barry drept în față. Am rămas încremenit o clipă, șocat de viteza mișcării. Barry s-a lungit în aer. A aterizat pe asfalt cu un zgomot înăbușit, cu capul atârnat pe spate. Avea ochii închiși. Din nas îi curgea sânge.

M-am lăsat pe un genunchi.

— Barry?

Nicio mișcare.

Otto a scos un pistol.

M-am dat puțin spre stânga, astfel încât să-l feresc pe Barry de pistolul lui Otto.

— Otto n-o să te împuște, spuse Bob cu aceeași voce calmă. O să înceapă doar să împuște studenți până când intri în furgonetă.

Am luat în brațe capul lui Barry. Vedeam că respiră. Eram pe punctul de a-i verifica pulsul, când am auzit o voce strigând.

— Barry? Era un alt student. Unde ești, frate?

Când Otto a ridicat pistolul, m-a cuprins frica. M-am gândit să fac o mișcare, dar, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Otto s-a dat un pas mai departe de mine.

Un alt student a strigat:

— Cred că e acolo – lângă furgonetă. Barry?

Otto a îndreptat arma înspre voce. Bob s-a uitat la mine și a ridicat ușor din umeri.

— OK! am strigat eu cu un țipăt înăbușit. Merg! Nu trageți în nimeni.

M-am ghemuit rapid în spatele furgonetei. Toate scaunele fuseseră scoase. Pe o latură era o bancă – doar acolo se putea sta. Otto a coborât pistolul și s-a strecurat lângă mine. Bob s-a suit la volan. Barry era tot inconștient. Studenții se apropiau în timp ce noi ne puneam în mișcare. L-am auzit pe unul strigând:

— Ce mama… Dumnezeule! Barry?

Dacă Bob și Otto erau îngrijorați că cineva le-ar putea lua numărul de înmatriculare, nu o arătau. Bob conducea furgoneta cu o viteză îngrijorător de redusă. Nu-mi doream asta. Îmi doream ca Bob să mărească viteza. Îmi doream să se grăbească. Voiam să-i văd pe Otto și Bob cât se poate de departe de studenți.

M-am întors spre Otto.

— De ce naiba l-ai lovit așa?

Otto s-a uitat la mine cu o privire care mi-a înghețat sângele în vene. Avea niște ochi fără viață, nici urmă de lumină în ei. Era ca și cum m-aș fi uitat în ochii unui obiect neînsuflețit – ochii unei măsuțe sau, poate, ai unei cutii de carton.

De pe scaunul din față, Bob îmi spuse:

— Aruncă-ți portofelul și telefonul pe bancheta din față, te rog.

Am făcut cum mi-a cerut. Am trecut rapid în revistă partea din spate a furgonetei și nu mi-a plăcut ce am văzut. Carpetele fuseseră scoase, dezvăluind podeaua metalică goală. La picioarele lui Otto se afla o cutie ruginită cu scule. Nu aveam nicio idee ce era înăuntru. Vizavi de mine era o bară sudată în peretele furgonetei. Am înghițit cu noduri atunci când am văzut cătușele. Un inel al cătușelor era prins de bară. Celălalt inel era deschis, probabil în așteptarea încheieturii unei mâini.

Otto ținea pistolul îndreptat spre mine.

Când am ajuns pe autostradă, Bob a început să conducă nonșalant cu palmele, așa cum obișnuia tatăl meu când ne îndreptam spre magazinul de bricolaj pentru un proiect casnic de weekend.

— Jake? strigă Bob.

— Da.

— Încotro?

— Hm? spusei eu.

— E simplu, Jake, continuă Bob. Ne vei spune unde e Natalie.

— Eu?

— Îhî.

— Nu am nici cea mai vagă idee unde e. Parcă ai spus că…

În acel moment, tâmpitul de Otto mi-a dat un pumn puternic în burtă. Am rămas pe loc fără aer în plămâni. M-am făcut ghem. M-am prăbușit în genunchi pe podeaua metalică a furgonetei. Dacă vi s-a tăiat vreodată răsuflarea, știți ce înseamnă să fii paralizat complet. E o senzație de sufocare. Tot ce poți face este să te îndoi ca un covrig și să te rogi să revină oxigenul.

Vorbi Bob:

— Unde e?

Nu puteam da un răspuns, chiar dacă aș fi avut unul. Nu mai aveam suflu. Am încercat să rezist, am încercat să-mi aduc aminte că, dacă nu mă zbat, aerul revine, dar mă simțeam ca și cum cineva îmi ținea capul sub apă, iar eu trebuia să fiu încrezător că, în cele din urmă, îmi va da drumul.

Din nou vocea lui Bob:

— Jake?

Otto mi-a dat o lovitură puternică peste o latură a capului. M-am rostogolit pe spate și am văzut stele verzi. Pieptul a început să tresalte și, în cele din urmă, suflul mi-a revenit cu frânturi mici, reconfortante. Otto m-a pocnit încă o dată în cap. Creierul mi-a fost invadat de întuneric. Ochii mi s-au dat peste cap. Stomacul mi s-a întors pe dos. M-

am gândit că mi-ar putea veni rău și, din cauză că mintea funcționează ciudat, chiar m-am gândit că era bine că scoseseră carpeta, căci așa mizeria era mai ușor de curățat.

— Unde e? întrebă din nou Bob.

Silindu-mă din răsputeri să mă târâi spre capătul celălalt al furgonetei, am reușit să îndrug:

— Nu știu, jur!

Mi-am sprijinit spatele de peretele furgonetei. Bara aceea cu cătușele era deasupra umărului meu stâng. Otto și-a menținut pistolul ațintit asupra mea. Nu m-am mișcat. Încercam să câștig timp, să-mi recapăt răsuflarea, să-mi revin, să gândesc limpede. Băutura era încă prezentă, încă făcând totul să pară puțin în ceață, dar durerea era un mod eficient de a readuce claritatea și concentrarea în viața mea.

Mi-am strâns genunchii la piept. Atunci am simțit în picior ceva mic ca un zimț. Un mic ciob de sticlă, mi-am închipuit, sau poate o pietricică tăioasă. M-am uitat în jos și, cu o spaimă crescândă, am văzut că nu era așa ceva.

Era un dinte.

Mi s-a tăiat respirația. M-am întors și am văzut umbra unui zâmbet pe fața de fotomodel a lui Otto. A deschis cutia, dezvăluind un set de scule ruginite. Am văzut un set de clești, un bomfaier, un cutter – și nu m-am mai uitat.

Bob întrebă:

— Unde e?

— Ți-am spus o dată. Nu știu.

— Răspunsul ăsta, e foarte dezamăgitor, comentă Bob.

Vedeam cum i se clatină spatele capului.

Otto a rămas impasibil. Își menținea pistolul ațintit spre mine, dar trăgea pe furiș câte o privire drăgăstoasă spre unelte. Ochii goi i se luminau când aterizau pe clești, bomfaier, cutter.

Din nou vorbi Bob:

— Jake?

— Ce?

— Otto o să te încătușeze acum. Să nu faci vreo prostie. Are un pistol și, hei, oricând ne putem întoarce în campus pentru a-ți folosi studenții pe post de ținte. Mă înțelegi?

Am înghițit din nou în sec, iar capul a început să-mi vâjâie.

— Nu știu nimic.

Bob a scos un oftat excesiv de teatral.

— Nu te-am întrebat dacă știi ceva, Jake. Ei bine, adică, da, te-am întrebat asta înainte, dar acum te întreb dacă înțelegi ce am spus – despre cătușe și folosirea studenților ca țintă. Ai înțeles toate astea, Jake?

— Da.

— OK, atunci stai liniștit.

Bob și-a folosit semnalizatoarele și s-a strecurat pe banda din stânga. Eram încă pe autostradă.

— Dă-i drumul, Otto.

Nu aveam mult timp. Știam asta. Poate secunde. De îndată ce cătușele ar fi fost puse – de îndată ce aș fi fost priponit de peretele furgonetei – aș fi fost terminat. M-am uitat la dintele de jos.

Un bun memento a ceea ce avea să urmeze.

Otto a venit spre mine dinspre ușa din spate. Încă ținea pistolul. Mă puteam năpusti asupra lui, cred, dar se aștepta la asta. M-am gândit să încerc să deschid ușa laterală și să mă rostogolesc afară, să-mi încerc norocul în timp ce furgoneta rula pe autostradă cu peste 97 de kilometri pe oră. Dar era tras zăvorul. Sub nicio formă nu aș fi putut să o deschid la timp.

În cele din urmă, Otto vorbi:

— Prinde bara de lângă cătușe cu mâna ta stângă. Folosește-ți toate degetele pentru a te ține.

Am priceput de ce. Aș fi avut o mână ocupată. Doar una singură de urmărit. Nu că ar fi contat. I-ar lua doar o secundă să prindă cătușele și apoi, ei bine, final de joc. Am prins bara – și mi-a venit o idee.

Era un pariu riscant, poate chiar o imposibilitate, dar, imediat ce cătușele ar fi făcut clic, eu aș fi fost țintuit locului, iar Otto ar fi început să mă lucreze cu sculele din cutiuța lui…

N-aveam de ales.

Otto se aștepta să mă arunc asupra lui. Ce nu se aștepta el era că mă voi duce în cealaltă direcție.

Am încercat să mă relaxez. Sincronizarea era totul aici. Fără asta, nu aveam nicio șansă. Contam și pe faptul că Otto nu voia să mă împuște, că mă voiau cu adevărat în viață – așa cum sugerase Bob cu amenințarea lui despre împușcarea studenților în locul meu.

Mai aveam o secundă. Mai puțin. Poate zecimi de secundă.

Otto a întins mâna spre cătușe. Când le-a atins cu degetele, am acționat.

Am folosit mâna care strângea bara pentru a-mi ține echilibrul și mi-am aruncat picioarele în sus – dar nu pentru a-l lovi pe Otto. Ar fi fost inutil și previzibil. În schimb, m-am împins, întinzându-mă pe orizontală cât eram de lung. Nu se putea spune că zburam prin furgonetă ca un artist veteran de arte marțiale, dar cu înălțimea mea și cu toate acele abdomene nenorocite pe care le făceam, eram capabil să-mi arunc picioarele ca pe un bici.

Am țintit cu călcâiul pantofului partea laterală a capului lui Bob.

Otto a reacționat rapid. Exact în clipa în care călcâiul meu și-a atins ținta, Otto m-a placat din zbor, trântindu-mă puternic la pământ. M-a prins de gât și a început să strângă.

Dar era prea târziu.

Lovitura mea aterizase în forță pe căpățâna lui Bob, pocnindu-i lateral capul. Instinctiv, mâinile lui Bob au sărit de pe volan. Mașina a virat brusc, transformându-mă pe mine și pe Otto – și pistolul – într-o grămadă în rostogolire.

Începuse distracția.

Otto încă mă strângea de gât, dar, fără pistol, eram doar unu la unu. El era un luptător bun și experimentat. Eu eram un luptător bun și experimentat. El avea, probabil, 1,83 metri și 82 de kilograme. Eu am aproape doi metri și cântăresc 104 de kilograme.

Avantaj: eu.

L-am izbit puternic de peretele din spate al furgonetei. Și-a slăbit strânsoarea de pe gâtul meu. L-am izbit din nou. Mi-a dat drumul. M-am uitat după pistol pe podeaua furgonetei.

Nu l-am văzut.

Furgoneta încă vira la dreapta, apoi la stânga, în timp ce Bob încerca să recâștige controlul.

Am căzut cu fața înainte, aterizând în genunchi. Am auzit un zgomot metalic de alunecare și acolo, în colțul din fața mea, am văzut pistolul. M-am târât spre el, dar Otto m-a prins de picior și m-a tras înapoi. A avut loc o luptă scurtă, eu încercând să mă apropii de pistol, el trăgându-mă înapoi. Am încercat să-i stropșesc fața, dar am ratat.

Apoi Otto și-a lăsat în jos capul și m-a mușcat puternic de picior.

Am tras un urlet de durere.

Se ținea cu dinții de partea cărnoasă a pulpei mele. Panicat, am lovit mai tare. Nu mi-a dat drumul. Durerea îmi încețoșa din nou privirea. Furgoneta s-a milostivit și a virat din nou. Otto a zburat la dreapta. Eu m-am rostogolit la stânga. El a aterizat lângă trusa cu scule. Degetele i-au dispărut în interiorul ei.

Unde naiba era pistolul?

Nu-l găseam.

Din față, Bob spuse:

— Lasă-te păgubaș acum și n-o să mai rănim alți studenți.

Dar nu-l ascultam pe nenorocitul ăla. M-am uitat la stânga și la dreapta. Nici urmă de pistol.

Otto și-a scos din nou mâna la iveală. Acum avea cutterul. A apăsat butonul cu degetul mare. A

apărut deodată lama.

Brusc, avantajul mărimii mele a devenit irelevant.

A pornit spre mine, cu lama ascuțită înainte. Eram încolțit și blocat. Nici urmă de pistol. N-aveam nicio șansă reală să-l atac fără să mă taie serios. Mai aveam o singură opțiune.

Când ești în dubiu, mergi pe varianta care deja a funcționat.

M-am întors și l-am pocnit pe Bob în spatele capului.

Din nou furgoneta a virat, aruncându-ne în aer pe mine și pe Otto. Când am aterizat, am văzut o breșă. Mi-am aplecat capul și am plonjat asupra lui. Otto încă avea cutterul. M-a atacat, dar l-am înșfăcat de încheietură. Din nou am încercat să-mi folosesc avantajul mărimii.

În față, Bob trecea prin clipe mai grele cu menținerea controlului mașinii.

Otto și cu mine am început să ne rostogolim. Cu o mână îl țineam de încheietură. Mi-am încolăcit picioarele în jurul trupului lui. Mi-am încleștat brațul liber de curbura gâtului lui Otto, încercând să ajung la trahee. Și-a lăsat în jos bărbia pentru a mă bloca. Totuși, îi țineam gâtul cu brațul. Dacă aș putea să-mi apăs brațul doar puțin mai mult.

Acela a fost momentul în care s-a întâmplat.

Bob a călcat frâna. Furgoneta s-a oprit brusc. Impulsul ne-a ridicat pe mine și pe Otto în aer și ne-a trântit puternic de podea. Ideea e că brațul meu a rămas fixat de beregata lui în tot acest timp. Gândiți-vă la asta. Greutatea mea plus viteza mașinii plus oprirea bruscă – toate acestea mi-au transformat brațul într-o sonetă.

Am auzit o trosnitură oribilă, ca și cum o duzină de bețigașe umede s-ar fi frânt. Traheea lui Otto a cedat ca un *papier mâché* neuscat încă. Brațul meu a lovit ceva dur – practic am simțit podeaua furgonetei prin pielea și cartilajul gâtului său. Tot corpul lui Otto s-a muiat. M-am uitat în jos la fața

lui de băiat frumos. Avea ochii deschiși, iar acum nu doar păreau fără viață – chiar erau.

Aproape că am sperat la o clipire din ochi. Nici urmă de așa ceva.

Otto era mort.

M-am rostogolit de pe el.

— Otto?

Era Bob. L-am văzut cum, pe locul șoferului, se căuta în buzunar. M-am întrebat dacă își caută pistolul, dar nu aveam chef să mai stau pe acolo și să aflu. Am înhățat încuietoarea ușii din spate a furgonetei și am tras-o. Am apăsat mânerul și am aruncat o ultimă privire în urmă în momentul în care ușa s-a deschis.

Mda, Bob avea un pistol îndreptat direct spre mine.

M-am ferit de glonțul care mi-a zburat pe deasupra capului. Nu prea cred că mă dorea mort așa de mult. M-am rostogolit afară din spatele furgonetei și am aterizat zdravăn pe umărul drept. Am văzut niște faruri venind în direcția mea. Am făcut ochii mari. O mașină se îndrepta direct spre mine.

Din nou m-am ferit și m-am rostogolit. Cauciucurile au scrâșnit. Mașina a trecut atât de razant pe lângă mine, încât am simțit cum pământul mă lovește peste față. S-au auzit niște claxoane. Cineva a înjurat.

Furgoneta lui Bob a început să se miște. Un sentiment de ușurare mi-a cuprins sufletul. M-am târât cu greutate până la zona de siguranță relativă a acostamentului din stânga. Cu toate mașinile acelea trecând pe acolo, mi-am imaginat că Bob va demara.

Nu a făcut-o.

Furgoneta era acum pe același acostament, la aproape 20 de metri de locul unde stăteam întins.

Cu pistolul încă în mână, Bob a sărit afară pe ușa laterală a șoferului. Eram stors de vlagă. Nu credeam că mă pot mișca, dar iată cum stau

lucrurile: când cineva are un pistol, chestiuni precum durerea sau epuizarea ajung, în cel mai bun caz, pe planul al doilea.

Din nou aveam o singură opțiune.

Am făcut un salt drept în desișul de pe marginea drumului. Nu m-am uitat mai întâi. Nu am cercetat. Pur și simplu am sărit. În beznă, nu am văzut panta. M-am rostogolit prin desiș, lăsând gravitatea să mă ducă departe de șosea. M-am așteptat să ajung repede la poale, dar părea să dureze mult.

M-am rostogolit îndelung și din greu. Capul mi s-a lovit de o stâncă. Picioarele mi s-au lovit de un copac. Coastele mi s-au lovit de… nici nu știu de ce. Am continuat să mă rostogolesc. M-am rostogolit prin tufăriș, m-am tot rostogolit până când ochii au început să mi se închidă și lumea a devenit întunecată și încremenită.

Capitolul 15

Când am văzut farurile, am scos un geamăt și am încercat totuși să mă rostogolesc din nou. Farurile m-au urmărit.

— Domnule?

Zăceam întins pe spate cu privirea ațintită drept în sus. Era ciudat. Cum putea o mașină să vină spre mine dacă eu eram cu fața spre cer? Mi-am ridicat brațul pentru a evita lumina. O durere fulgerătoare mi-a străpuns articulația umărului.

— Domnule, sunteți OK?

Mi-am ferit ochii și am aruncat o privire piezișă. Cele două faruri s-au unit într-un singur fascicul de lumină. Persoana care-l ținea asupra mea l-a îndepărtat de ochii mei. Am clipit și am văzut un polițai aplecat peste mine. M-am ridicat încet, tot trupul meu țipând de durere.

— Unde sunt? întrebai eu.

— Nu știți unde sunteți?

Am scuturat capul, încercând să-l limpezesc. Era întuneric beznă. Zăceam într-un fel de tufăriș. O clipă, gândurile mi-au zburat la primul an de facultate, când, după o noapte în care am băut prea mult, ca un ageamiu, am ajuns într-o tufă.

— Cum vă numiți, domnule? întrebă polițaiul.

— Jake Fisher.

— Domnule Fisher, ați băut în seara asta?

— Am fost atacat, spusei eu.

— Atacat?

— De doi bărbați cu arme.

— Domnule Fisher?

— Da?

Polițaiul vorbea pe tonul unui polițist calm și politicos.

— Ați băut în seara asta?

— Da. Mult mai devreme.

— Domnule Fisher, sunt agentul de poliție John Ong. Se pare că sunteți rănit. Doriți să vă ducem la

un spital?

Am încercat din răsputeri să mă concentrez. Fiecare undă cerebrală părea că străbate un fel de imagini distorsionate, ca și cum s-ar vedea prin ușa cabinei de duș.

— Nu sunt sigur.

— Vom chema ambulanța, spuse el.

— Nu cred că e necesar. M-am uitat în jur. Unde sunt?

— Domnule Fisher, mi-ați putea arăta un document de identificare, vă rog?

— Desigur. Am dus mâna la buzunarul din spate, dar apoi mi-am amintit că mi-am azvârlit portofelul și telefonul pe locul pasagerului din față, lângă Bob.

— Mi l-au furat.

— Cine?

— Cei doi bărbați care m-au atacat.

— Tipii cu pistoalele?

— Da.

— Așadar, a fost un jaf?

— Nu.

Imaginile mi-au zburat prin fața ochilor – antebrațul meu la gâtul lui Otto, cutterul din mâna lui, cutia cu scule, cătușele, frica aceea elementară, oribilă, paralizantă, sfârșitul brusc, trosnetul traheii care s-a frânt ca un bețigaș. Mi-am închis ochii și am încercat să le alung.

Apoi, am rostit mai mult pentru mine decât pentru agentul de poliție Ong:

— L-am ucis pe unul dintre ei.

— Poftim?

Acum aveam lacrimi în ochi. Nu știam ce să fac. Omorâsem un om, dar fusese și accident, și legitimă apărare. Trebuia să dau explicații despre împrejurări. Nu puteam să le țin doar pentru mine. Știam foarte bine. Mulți dintre studenții care absolviseră științe politice aveau și pregătire juridică. Majoritatea colegilor mei profesori își luaseră chiar doctoratul în drept și intraseră în

barou. Știam multe despre Constituție și drepturi și cum funcționa sistemul nostru juridic. Pe scurt, trebuie să fii atent la ce spui. Nu mai poți retrage cuvintele o dată rostite. Voiam să vorbesc. Trebuia să vorbesc. Dar nu puteam să declar pur și simplu că-mi recunosc crima.

Am auzit sirenele și am văzut ambulanța oprindu-se.

Agentul de poliție Ong mi-a pus din nou lumina în ochi. Nu putea fi un fapt întâmplător.

— Domnule Fisher?

— Aș dori să-mi sun avocatul, spusei eu.

•••

Nu am avocat.

Sunt un profesor de colegiu, necăsătorit, fără cazier și cu foarte puține resurse. Pentru ce aș avea nevoie de un avocat?

— OK, am vești bune și vești proaste, spuse Benedict.

Îl sunasem în schimb pe Benedict. Benedict nu era membru al baroului, dar avea o diplomă în drept la Stanford. Stăteam pe unul din acele paturi mobile acoperite cu ceva ce părea a fi hârtie de măcelărie. Eram în camera de gardă a unui mic spital. Doctorul de gardă – care părea la fel de extenuat ca și mine – îmi spusese că, probabil, suferisem o comoție. Capul mă durea ca și cum așa era. De asemenea, aveam contuzii, răni și, poate, o entorsă. Nu știa ce-i cu urmele de mușcături. Nivelul de adrenalină scăzând, durerea câștiga teren, sigură pe ea. Mi-a promis că-mi prescrie niște Percocet.

— Ascult, îi spusei lui Benedict.

— Vestea bună e că polițaii presupun că ai înnebunit complet și nu cred o iotă din ce spui.

— Iar vestea proastă?

— Înclin să fiu de acord cu ei, deși adaug o posibilă halucinație alcoolică sigură.

— Am fost atacat.

— Da, înțeleg asta, spuse Benedict. Doi bărbați, pistoale, o furgonetă, ceva despre niște unelte electrice.

— Unelte. Nu s-a menționat nicăieri că ar fi fost electrice.

— Bine, în fine. Ai și băut zdravăn și ai agățat o necunoscută.

Mi-am întins pulpa pentru a dezvălui urma de mușcătură.

— Cum explici asta?

— Wendy trebuie să fi fost sălbatică.

— Windy, îl corectai eu.

Nu avea niciun sens.

— Și acum?

— Nu vreau să mă laud, spuse Benedict, dar am niște sfaturi juridice de primă importanță pentru tine, dacă vrei să le auzi.

— Vreau.

— Nu mai mărturisi că ai ucis o altă ființă umană.

— Uau, îi spusei, parcă nu voiai să te lauzi.

— Așa se spune și în multe cărți de drept, spuse Benedict. Uite, numărul de înmatriculare pe care l-ai dat? Nu există. Nu există cadavru sau urme de violență sau vreo infracțiune – doar un delict minor pentru că tu, în mod evident beat, ai intrat în curtea din spatele casei unui om când ai căzut pe un deal. Polițaii sunt dispuși să îți dea drumul cu o simplă amendă. Hai să mergem acasă și o să mai vedem noi, da?

Era greu să contrazic această logică. Era înțelept să plec de aici, să mă întorc în campus, să mă odihnesc, să mă adun și să mă refac, să mă gândesc la tot ce se întâmplase din perspectiva unui om treaz, într-o zi obișnuită. În plus, predasem un semestru Constituția 101. Cel de-al cincilea amendament te protejează de autoacuzare. Poate trebuia să-l folosesc în acest caz.

A condus Benedict. Capul mi se învârtea. Doctorul îmi făcuse o injecție care m-a ridicat ca

apoi să mă lase să cad în mijlocul Țării Nebunilor. Am încercat să mă concentrez dar, făcând abstracție de băutură și medicamente, era greu să mă debarasez de ideea că fusese o amenințare la adresa vieții mele. Literalmente fusesem nevoit să lupt pentru supraviețuire. Ce se întâmpla aici? Ce putea avea Natalie de-a face cu toate astea?

Pe când intram în parcarea angajaților, am văzut o mașină a poliției campusului lângă ușa mea din față. Benedict s-a uitat întrebător la mine. Am ridicat din umeri și am ieșit din mașină. Când m-am ridicat, amețeala aproape m-a doborât. M-am străduit să stau drept și am pornit cu băgare de seamă pe potecă. Evelyn Stemmer răspundea de securitatea campusului. Era o femeie minionă cu un zâmbet amabil. Zâmbetul amabil dispăruse în acel moment.

— Am încercat să vă găsim, profesore Fisher, spuse ea.

— Mi-a fost furat telefonul mobil.

— Înțeleg. Puteți veni cu mine?

— Unde?

— Acasă la președinte. Președintele Tripp dorește să vă vorbească.

Benedict s-a băgat între noi.

— Despre ce e vorba, Evelyn?

S-a uitat la el de parcă tocmai ar fi căzut din lună.

— Prefer să-l las pe președintele Tripper să vorbească. Eu nu sunt decât un mesager.

Eram prea epuizat pentru a protesta. Oricum, ce rost ar avea? Benedict voia să vină cu noi, dar chiar nu credeam că era potrivit pentru poziția mea să mă prezint șefului alături de cel mai bun prieten. Locul din față al mașinii poliției campusului era dotat cu un fel de calculator. A trebuit să stau în spate ca un adevărat infractor.

Președintele locuia într-un imobil din piatră de 900 de metri pătrați, cu 22 de camere, construit într-un stil pe care experții îl numeau „Renașterea

Gotică moderată”. Nu prea eram sigur ce însemna, dar era o structură destul de impresionantă. Nu înțelegeam nici de ce era necesară mașina poliției – vila se afla pe un vârf de colină care domina terenurile de sport, la aproximativ 400 de metri de parcarea angajaților. Complet renovată cu doi ani în urmă, casa putea acum găzdui nu numai tânăra familie a președintelui, ci și, cel mai important lucru, o serie întreagă de evenimente diverse pentru strângere de fonduri.

Am fost escortat într-un birou care arăta exact ca biroul unui președinte de colegiu, doar mai lustruit și mai rafinat. Dacă stau să mă gândesc mai bine, la fel era și noul președinte. Jack Tripp era lustruit, rafinat și corporatist, cu păr moale și dinți fațetați. Încerca să se adapteze îmbrăcându-se în tweed, dar tweed-ul avea un croi mult prea simplu și costisitor pentru a fi autentic profesoral. Bucățile erau prea uniform tăiate. Studenții se refereau la el în mod ironic cu apelativul de „izmenit”. Din nou, nu eram sigur ce însemna, dar părea potrivit.

Am constatat că tot ce contează pentru oameni sunt încurajările, așa că îl tratam pe președinte cu indulgență. Slujba lui, deși definită în termeni academici și universitari pompoși, nu se referea decât la strângerea de fonduri. Punct. Aceasta era, și poate că și trebuia să fie, principala lui preocupare. Constatasem că cei mai buni președinți erau, adesea, aceia care înțelegeau acest lucru și veneau cu cea mai puțin pretențioasă agendă. Având în vedere această definiție, președintele Tripp se descurca destul de bine.

— Ia loc, Jacob, spuse Tripp, privind dincolo de mine, spre ofițerul Stemmer. Evelyn, vrei să închizi ușa când ieși, te rog?

Am făcut așa cum mi-a cerut Tripp. La fel și Evelyn Stemmer.

Tripp ședea la biroul bogat ornamentat din fața mea. Era un birou mare. Prea mare, prea

corporatist și prea pretențios. Când am un acces de răutate, adesea observ că biroul unui om, la fel ca mașina, pare adesea să aducă, hm, o compensație. Tripp și-a încrucișat mâinile pe suprafața biroului atât de mare încât putea ateriza un elicopter pe ea, și a spus:

— Arăți ca naiba, Jacob.

Mi-am înghițit cuvintele „ar trebui să-l vedeți pe celălalt tip" deoarece, în acest caz, replica ar fi fost de un foarte prost gust.

— M-am culcat târziu.

— Pari rănit.

— Sunt bine.

— Ar trebui să te vadă cineva.

— M-a văzut.

M-am foit pe scaun. Medicamentele făceau ca totul să pară începețoșat, de parcă aș fi avut ochii acoperiți cu un voal subțire.

— Despre ce e vorba, Jack?

Și-a ridicat mâinile o clipă, făcând un gest larg, după care le-a pus din nou pe birou.

— Vrei să-mi povestești de noaptea trecută?

— Ce e cu noaptea trecută, întrebai eu?

— Tu să-mi spui.

Așadar, începea jocul. Foarte bine. Eu eram primul.

— M-am dus să beau cu un prieten într-un bar. Am băut prea mult. Când m-am întors acasă, doi bărbați m-au săltat. M-au, ăăă, răpit.

A făcut ochii mari.

— Doi bărbați te-au răpit?

— Da.

— Cine?

— Au spus că se numesc Bob și Otto.

— Bob și Otto?

— Așa au spus.

— Și unde sunt acești bărbați acum?

— Nu știu.

— Sunt reținuți?

— Nu.

— Dar ai reclamat acest lucru la poliție?

— Da, îi răspunsei. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Tripp și-a ridicat mâinile, de parcă ar fi descoperit brusc că biroul era lipicios. Și-a împreunat palmele și a început să-și ciocnească vârfurile degetelor.

— Cunoști un student pe nume Barry Watkins?

Inima mi s-a oprit în loc.

— E în regulă?

— Îl cunoști?

— Da. Unul dintre bărbații care m-au înhățat i-a dat un pumn în față.

— Înțeleg, spuse Tripp pe un ton de parcă nu a înțeles deloc. Când?

— Stăteam lângă furgonetă. Barry m-a strigat și a venit în fugă. Înainte să apuc să mă întorc, unul dintre indivizi i-a dat un pumn. Barry e în regulă?

Vârfurile degetelor s-au mai ciocnit puțin.

— E în spital cu fracturi faciale. Lovitura aceea a produs răni serioase.

M-am lăsat pe spate.

— La naiba.

— Părinții lui sunt destul de supărați. Vorbesc despre un proces.

Proces – cuvântul care aduce spaima în inima oricărui birocrat. Aproape mă așteptam să înceapă o muzică jalnică de film de groază.

— Barry Watkins nu-și amintește de cei doi bărbați. Își amintește că te-a strigat, că a fugit spre tine și atât. Doi alți studenți își amintesc că te-au văzut dispărând într-o furgonetă.

— Nu am dispărut. M-am urcat în spate.

— Înțeleg, a spus pe același ton. Când acești alți doi studenți au sosit, Barry zăcea pe jos sângerând. Tu ai demarat în viteză.

— Nu conduceam eu. Eu eram în spate.

— Înțeleg.

Din nou acel „înțeleg”. M-am aplecat spre el. Biroul era complet gol, cu excepția unui teanc de

coli prea albe și, desigur, indispensabila fotografie de familie cu soția blondă, doi copii adorabili și un câine cu păr moale la fel ca Tripp. Nimic altceva. Un birou mare. Nimic pe el.

— Am vrut să-i îndepărtez cât de mult posibil de campus, îi spusei eu, mai ales după manifestarea aceea de violență. Așa că am cooperat rapid.

— Și, prin ei, te referi la cei doi bărbați care… te-au răpit?

— Da.

— Cine erau acești bărbați?

— Nu știu.

— Și cum adică, pur și simplu te-au răpit pentru o răscumpărare?

— Mă îndoiesc, îi răspunsei eu, conștient de cât de nebunește suna totul. Unul mi-a intrat cu forța în casă. Celălalt aștepta la furgonetă. Au insistat să merg cu ei.

— Ești un tip cu o statură impunătoare. Puternic. Cu un fizic intimidant.

Am așteptat.

— Cum te-au convins să mergi cu ei?

Am sărit peste partea cu Natalie și, în schimb, am aruncat bomba.

— Erau înarmați.

A făcut din nou ochii mari.

— Cu pistoale?

— Da.

— Adevărate?

— Erau pistoale adevărate, da.

— De unde știi?

Am decis să nu menționez că unul a tras în mine. M-am întrebat dacă poliția o fi găsit gloanțe lângă autostradă. Trebuia să verific.

— Ai mai spus cuiva despre asta? mă întrebă Tripp, când văzu că nu-i răspund.

— Le-am spus polițiștilor, dar nu sunt sigur că m-au crezut.

S-a lăsat pe spate și a început să se tragă de o buză. Știam ce gândește: cum ar reacționa studenții, părinții lor și absolvenții importanți dacă ar ști că niște pistolari au fost în campus? Și nu numai că au fost în campus, dar, dacă povestea mea era adevărată – lucru discutabil în cel mai bun caz –, au răpit un profesor și au atacat un student.

— Erai destul de beat atunci, nu-i așa?

Acu e acu.

— Da.

— Avem o cameră de supraveghere în mijlocul curții. Mersul tău era un fel de bălăbănit.

— Așa se întâmplă când bei prea mult.

— Avem și informații că ai plecat din Library Bar la ora 1 noaptea… și, totuși, nu ai fost văzut bălăbănindu-te prin campus până la 3.

Din nou am așteptat.

— Unde ai fost timp de două ore?

— De ce?

— Pentru că investighez un atac asupra unui student.

— Se știe că s-a întâmplat după ora 3. Ce, crezi că l-am plănuit timp de două ore?

— Nu cred deloc că e nevoie de sarcasm, Jacob. E o problemă serioasă.

Am închis ochii și am simțit cum se învârte camera. Avea dreptate.

— Am plecat cu o domnișoară. N-are nicio importanță. Nu l-aș lovi niciodată pe Barry. Mă vizitează săptămânal la birou.

— Da, și el te-a apărat. A spus că ești profesorul lui preferat. Dar trebuie să analizez faptele, Jacob. Înțelegi asta, nu-i așa?

— Înțeleg.

— Un fapt: erai beat.

— Sunt profesor universitar. Băutura e, practic, o cerință profesională.

— Nu e de glumă.

— Dar e un adevăr. La naiba, am fost la petreceri chiar aici. Nici ție nu ți-e teamă să dai pe

gât unu, două pahare.

— Nu te ajuți cu nimic.

— Nici nu încerc. Încerc să ajung la adevăr.

— Apoi, alt fapt: deși ești neclar, se pare că, după ce ai băut, ai avut o aventură de-o noapte.

— N-ar trebui să fim neclari, îi răspunsei. Exact asta spun. Ea este trecută de 30 de ani și nu lucrează la facultate. Și ce-i cu asta?

— După aceste episoade, un student a fost atacat.

— Nu de mine.

— Totuși, e o legătură, spuse el, lăsându-se pe spate. Nu cred că am altă opțiune decât să-ți cer să-ți iei un concediu.

— Pentru că am băut?

— Pentru toată povestea, răspunse el.

— În mijlocul anului…

— Vom găsi un înlocuitor.

— Dar am o responsabilitate față de studenți. Nu pot să-i abandonez pur și simplu.

— Poate ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te îmbeți, îmi spuse pe un ton cam tăios.

— Să te îmbeți nu e o crimă.

— Nu, dar acțiunile ulterioare…

Vocea i se pierdu, iar pe buze îi apăru un zâmbet.

— Amuzant, spuse.

— Ce anume?

— Am auzit de conflictul tău cu profesorul Trainor de acum câțiva ani. Cum de nu vezi asemănarea?

Am tăcut.

— E o veche zicală grecească, continuă el. Cocoșatul nu-și vede propria cocoașă.

Am dat din cap.

— Cu tâlc.

— Ești glumeț, Jacob, dar chiar crezi că nu ai nicio vină?

Nu eram sigur ce să cred.

— N-am spus că n-am nicio vină.

— Faci doar pe ipocritul?

A tras un oftat cam prea adânc.

— Nu-mi face plăcere să-ți fac asta, Jacob.

— Aud un „totuși”.

— Știi la ce se referă acest „totuși”. Poliția îți investighează plângerea?

Nu știam ce să răspund, așa că am ales adevărul.

— Nu știu.

— Atunci poate că cel mai bine ar fi să-ți iei un concediu până când se rezolvă toate aceste lucruri.

Eram pe punctul de a protesta, dar m-am oprit. Avea dreptate. Să lăsăm deoparte toate prostiile politice sau revendicările juridice. Adevărul e că, într-adevăr, am pus studenții în pericol. Cu adevărat acțiunile mele *au dus* la rănirea serioasă a unui student. Puteam să aduc toate scuzele posibile, dar, dacă mi-aș fi ținut promisiunea față de Natalie, Barry nu ar fi zăcut pe un pat de spital cu fracturi faciale.

Îmi puteam asuma riscul de a lăsa să se repete așa ceva?

Ca să nu uit, Bob era tot pe undeva pe-acolo. S-ar putea să vrea să-l răzbune pe Otto sau, cel puțin, să-și termine treaba sau să-l reducă la tăcere pe martor. Dacă aș rămâne, nu aș periclita integritatea studenților mei?

Președintele Tripp a început să-și sorteze hârtiile de pe birou, semn clar că întrevederea se terminase.

— Adună-ți lucrurile, îmi spuse. Ar fi bine să părăsești campusul într-o oră.

Capitolul 16

A doua zi înainte de prânz eram din nou în Palmetto Bluff. Am bătut la ușa unei case amplasate într-o fundătură liniștită. Delia Sanderson – ăăă, văduva lui Todd Sanderson, bănuiesc – a deschis-o cu un zâmbet trist. Era o femeie ce se putea numi arătoasă și vânjoasă, în stil țărănesc. Fața avea trăsături puternice și mâinile erau mari.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit până aici, profesore.

— Vă rog, răspunsei eu, dintr-un mic impuls de vinovăție, spuneți-mi Jake.

A făcut un pas într-o parte și m-a invitat să intru. Casa era drăguță, aranjată în stilul acela modern, fals victorian, care părea să fie în vogă în acele ansambluri rezidențiale nou-nouțe. Proprietatea avea un teren de golf în spate. Era o atmosferă proaspătă și liniștită.

— Nu-ți pot spune cât de mult apreciez că ai bătut atâta drum.

Un alt impuls.

— Te rog, spusei eu, sunt onorat.

— Totuși. Să trimită colegiul un profesor până aici…

— Nu e cine știe ce, sincer. Am încercat să zâmbesc. E plăcut să mai evadezi.

— Ei bine, îți sunt recunoscătoare, spuse Delia Sanderson. Copiii noștri nu sunt acasă acum. I-am trimis înapoi la școală. Trebuie să jelești, dar să faci și ceva, înțelegi, nu-i așa?

— Da, îi răspunsei eu.

Nu dădusem detalii precise când am sunat-o ieri. Am spus doar că sunt profesor la universitatea lui Todd și că sper să trec să vorbesc despre răposatul ei soț și să prezint condoleanțe. Am sugerat cumva că vin din partea colegiului? Să spunem că nu am descurajat această idee.

— Dorești o cafea? mă întrebă.

Am descoperit că oamenii au tendința să fie mai relaxați când îndeplinesc sarcini simple și au sentimentul că își fac oaspeții să se simtă confortabil. Am spus da.

Stăteam în foaier. Camerele oficiale, unde se primesc de obicei oaspeții, erau pe dreapta. Camerele de locuit – cele de lucru și bucătăria – erau pe stânga. Am urmat-o în bucătărie, gândindu-mă că un decor mai cotidian ar putea s-o determine să se destăinuie.

Nu erau semne ale vreunei spargeri recente, dar ce anume credeam că o să găsesc? Sânge pe podea? Mobilă răsturnată? Sertare deschise? Banda galbenă a poliției?

Bucătăria modernă era vastă, cu o trecere largă într-un spațiu de divertisment de tip „media” și mai vast. Un televizor enorm era fixat pe perete. Canapeaua era plină de telecomenzi și controlere Xbox. Da, cunosc Xbox. Am unul. Îmi place să joc Madden. Puteți să spuneți ce vreți, nu-mi pasă.

S-a îndreptat spre o cafetieră de tipul celor care folosesc rezerve individuale. M-am așezat pe un scaun la insula de granit a bucătăriei. Ea mi-a arătat o gamă surprinzător de mare de rezerve de cafea.

— De care ți-ai dori? m-a întrebat.

— Ia ghicește, îi răspunsei eu.

— Ești genul care preferă cafeaua tare? Pun pariu că da.

— Ai câștigat pariul.

A deschis gura aparatului și a introdus o rezervă numită Jet Fuel. Aparatul a părut să mănânce rezerva și să elimine cafeaua. Apetisantă imagine, recunosc.

— O vrei neagră? mă întrebă.

— Nu mă omor după cafeaua chiar așa de tare, îi răspunsei, cerând puțin lapte și îndulcitor.

Mi-a întins ceașca.

— Nu arăți ca un profesor universitar.

Mi se spune frecvent asta.

— Jacheta mea din tweed e la curățătorie.

Pe urmă:

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc.

Am luat o gură de cafea. De ce eram eu aici mai exact? Trebuia să aflu dacă Todd al Deliei Sanderson era Todd al lui Natalie. Dacă da, ei bine, cum era posibil așa ceva? Ce însemna moartea lui? Și ce secrete putea ascunde femeia aceasta din fața mea?

Evident, nu aveam nicio idee, dar acum eram dispus să-mi încerc norocul. Asta însemna că s-ar putea să fie nevoie să forțez nota. Nu mă încânta asta – să îmboldesc o femeie care, evident, suferă. Indiferent de ce aș crede că s-ar putea petrece aici – și chiar nu aveam nicio idee – Delia Sanderson suferea evident. Se vedeau efortul de pe chipul ei, umerii ușor lăsați, tulburarea profundă din priviri.

— Nu știu cum să te întreb cu delicatețe…, am început eu fraza.

M-am oprit, sperând că o să înghită momeala. A făcut-o.

— Vrei să știi cum a murit?

— Dacă ți se pare prea mult…

— E în regulă.

— Ziarele spun că s-a întâmplat în timpul unei spargeri.

S-a albit la față. S-a întors către cafetieră. S-a jucat cu o rezervă, a ales una, a lăsat-o, a ales alta.

— Îmi pare rău, îi spusei. Nu e nevoie să intrăm în detalii.

— Nu a fost o spargere.

Am rămas mut.

— Adică, nu s-a furat nimic. Nu e ceva neobișnuit? Dacă era să fie o spargere, nu ai fi luat ceva? Dar ei, pur și simplu…

A trântit gura cafetierei.

— Cum ei? o întrebai eu.

— Ce?

— Ai spus „ei”. Nu a fost doar un spărgător?

Încă era cu spatele la mine.

— Nu știu. Poliția nu a vrut să facă speculații. Pur și simplu nu văd cum un tip ar fi putut face…

Și-a lăsat capul în jos. Mi s-a părut că am văzut cum i se moaie genunchii. M-am ridicat și am început să merg spre ea, dar, sincer, cine naiba eram eu? M-am oprit și m-am așezat încet la loc pe scaun.

— Ne-am așteptat să fim în siguranță aici, spuse Delia Sanderson. O comunitate închisă. Ne-am așteptat să fim feriți de răufăcătorii de afară.

Ansamblul imobiliar era imens, pogon după pogon de spațiu amenajat. Exista un fel de poartă, o micuță cabană la intrarea în ansamblu, o pârghie din oțel care trebuia ridicată pentru a intra cu mașina, un gardian care dădea din cap și apăsa un buton. Nimic din toate acelea nu putea ține răufăcătorii la distanță dacă era vorba de unii hotărâți. Poarta putea descuraja acțiunile neplăcute minore. Poate că adăuga o bătaie de cap în plus, determinând ca acțiunile respective să se îndrepte către o țintă mai ușoară. Dar protecție adevărată? Nu. Poarta era mai mult un decor de efect.

— De ce crezi că n-a fost numai unul? o întrebai.

— Pentru că… după mine, e de neînțeles cum un singur om ar putea produce atâtea răni.

— Ce vrei să spui?

A scuturat din cap. Cu un deget și-a șters un ochi, apoi celălalt. S-a întors cu fața spre mine.

— Să vorbim despre altceva.

Am vrut să insist, dar știam că nu va funcționa aici. Eram un profesor de facultate venit în vizită de la universitatea răposatului ei soț. În plus, ei bine, sunt încă o ființă umană. Era timpul să mă retrag și să aleg o altă cale.

M-am ridicat cât de ușor am putut și m-am îndreptat spre frigider. Erau zeci de fotografii de familie aranjate într-un colaj magnetic.

Fotografiile erau minunat de simple, aproape prea previzibile: ieșiri la pescuit, vizite la Disneyland, spectacole de dans, fotografii de Crăciun pe plajă, concerte la sărbătorile școlare, absolviri. Frigiderul nu ratase niciunul dintre micile repere ale vieții. M-am aplecat și am studiat fața lui Todd în toate pozele posibile.

Era același tip?

În toate pozele de pe frigider era proaspăt ras. Omul pe care îl cunoscusem eu avea barba aceea șic, nerasă de patru zile și enervantă. Desigur, putea crește în câteva zile, dar mi se părea ciudat. Din nou, m-am întrebat: acesta era bărbatul pe care l-am văzut căsătorindu-se cu Natalie?

Simțeam în ceafă privirea Deliei.

— M-am întâlnit odată cu soțul tău, îi spusei.

— Oh?

M-am întors spre ea.

— Cu șase ani în urmă.

Și-a ridicat cafeaua – evident că și-a luat una neagră – și s-a așezat pe un alt scaun.

— Unde?

Nu mi-am luat ochii de la ea când i-am răspuns:

— În Vermont.

Nu a fost niciun șoc sau ceva asemănător, dar fața i s-a crispat puțin.

— Vermont?

— Da. Într-un oraș numit Kraftboro.

— Ești sigur că era Todd?

— Era la sfârșitul lui august, am explicat. Stăteam într-o tabără de creație.

Acum părea sincer confuză.

— Nu-mi amintesc că Todd să se fi dus vreodată în Vermont.

— Cu șase ani în urmă, am repetat. În august.

— Da, am auzit când ai spus asta prima dată.

În tonul ei era acum o undă de nerăbdare.

Am arătat din nou spre frigider.

— Totuși, nu arăta chiar așa.

— Nu te înțeleg.

— Avea părul mai lung, spusei eu, și avea o barbă nerasă.

— Todd?

— Da.

Reflectă o clipă la asta și un mic zâmbet îi apăru pe buze.

— Acum înțeleg.

— Ce anume?

— Pentru ce ai venit atâta drum până aici.

Acum eu eram nerăbdător să aud.

— Nu puteam să fac legătura. Todd nu fusese un membru activ al grupului absolvenților sau ceva de genul acesta. Nu se poate spune că acest colegiu a reprezentat pentru el mai mult decât un interes pasager. Acum toată această discuție despre un bărbat din Vermont…

S-a oprit și a ridicat din umeri.

— L-ai confundat pe soțul meu cu un alt bărbat. Cu acest Todd pe care l-ai întâlnit în Vermont.

— Nu, sunt destul de sigur că era…

— Todd nu a fost niciodată în Vermont. Sunt sigură de asta. Și, în fiecare august din ultimii opt ani, a călătorit în Africa pentru a-i opera pe cei nevoiași. În plus, se bărbierea în fiecare zi. Adică, până și duminica, zi fără activitate. Todd nu lăsa nicio zi fără să se bărbierească.

M-am uitat încă o dată la fotografiile de pe frigider. Asta să fie? Să fie atât de simplu? Am greșit persoana. Mă gândisem la această posibilitate și înainte, dar atunci, în sfârșit, îmi venea să o cred.

Într-un fel, asta nu schimba prea mult lucrurile. Mai era e-mailul de la Natalie. Mai erau Otto și Bob și tot ce se întâmplase. Dar pe moment, cine știe, puteam lăsa deoparte legătura dintre ele.

Delia mă cerceta în mod vizibil.

— Ce se întâmplă? De ce ești aici cu adevărat?

M-am căutat în buzunar și am scos fotografia lui Natalie. Destul de ciudat, am una singură. Nu-i plăceau fotografiile, dar am făcut-o pe asta când

dormea. Nu știu de ce. Sau poate că știu. I-am înmânat-o Deliei Sanderson și am așteptat o reacție.

— Ciudat, spuse.

— Ce anume?

— Are ochii închiși.

Și-a ridicat privirile spre mine.

— Tu ai făcut poza asta?

— Da.

— În timp ce dormea?

— Da. O cunoști?

— Nu. S-a holbat la fotografie. Înseamnă ceva pentru tine, nu-i așa?

— Da.

— Așadar, cine e?

Ușa din față s-a deschis.

— Mami?

A lăsat fotografia și s-a îndreptat spre ușă.

— Eric? E totul în regulă? Ai ajuns devreme acasă.

Am urmat-o pe coridor. L-am recunoscut pe fiul cu panegiricul de la înmormântare. S-a uitat peste mama lui, sfredelindu-mă cu privirea.

— Cine e? întrebă.

Tonul lui era surprinzător de ostil, de parcă suspecta că venisem acolo pentru a mă da la mama lui sau ceva de genul acesta.

— Este profesorul Fisher de la Lanford, spuse ea. A venit să întrebe de tatăl tău.

— Ce să întrebe?

— Doar să-mi prezint omagiile, spusei eu, strângând mâna tânărului. Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta. La fel și toți ceilalți din facultate.

Mi-a strâns și el mâna tăcut. Stăteam toți în fața foaierului ca trei străini încurcați, la o petrecere unde nu fuseserăm încă prezentați. Eric ne-a scos din impas.

— Nu mi-am găsit adidașii.

— I-ai lăsat în mașină.

— O, da. O să-i iau și mă duc înapoi.

S-a repezit afară pe ușă. L-am urmărit amândoi, poate cu aceleași gânduri despre viitorul lui fără tată, care se contura la orizont. Nu mai aveam de aflat nimic aici. Era timpul să las în pace această familie.

— Ar trebui să plec, spusei. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

— Cu plăcere.

Când m-am îndreptat spre ușă, livingul a ajuns în câmpul meu vizual.

Inima mi s-a oprit pe loc.

— Profesore Fisher?

Stăteam cu mâna pe clanța ușii. Au trecut secunde bune. Nu știu câte. Nu am apăsat clanța, nu m-am mișcat, nici măcar nu am respirat. Doar mă holbam în living, de-a lungul covorului oriental, la un punct de deasupra șemineului.

Din nou Delia Sanderson:

— Profesore?

Vocea ei era foarte îndepărtată.

În cele din urmă, am lăsat clanța și m-am dus în living, de-a lungul covorului oriental, și m-am holbat deasupra șemineului. Delia Sanderson m-a urmat:

— Ești bine?

Nu, nu eram bine. Și nu mă înșelasem. Dacă înainte am avut întrebări, toate au dispărut acum. Nicio coincidență, nicio greșeală, nicio îndoială: Todd Sanderson era bărbatul pe care l-am văzut căsătorindu-se cu Natalie cu șase ani în urmă.

O simțeam mai degrabă decât o vedeam pe Delia Sanderson stând lângă mine.

— Mă emoționează, spuse ea. Pot sta aici ore întregi și mereu găsesc ceva nou.

Am înțeles. Se uita la lumina matinală blândă venind dintr-o parte, nuanța de roz adusă de o nouă zi, ferestrele întunecate ca și cum căsuța ar fi fost odată călduroasă, dar acum era abandonată.

Era tabloul lui Natalie.

— Îți place? mă întrebă Delia Sanderson.
— Da, spusei eu. Îmi place foarte mult.

Capitolul 17

M-am așezat pe canapea. De data aceasta Delia Sanderson nu mi-a oferit cafea. A turnat două degete de whisky Macallan. Era devreme și, cum se știe, nu sunt un mare băutor, dar l-am acceptat recunoscător și cu mâna tremurândă.

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba? întrebă Delia Sanderson.

Nu eram sigur cum să explic fără să pară o nebunie, așa că am început cu o întrebare.

— De unde ai acest tablou?

— Todd l-a cumpărat.

— Când?

— Nu știu.

— Gândește-te.

— Ce contează?

— Te rog, îi spusei, încercând să vorbesc calm. Poți să-mi spui de unde și când l-a cumpărat?

Și-a ridicat privirea, gândindu-se.

— Nu-mi amintesc de unde. Dar în ce privește când… era aniversarea noastră. Acum cinci, poate șase ani.

— Șase, spusei eu.

— Din nou acest șase, comentă ea. Nu pricep nimic.

Nu aveam niciun motiv să mint și – mai rău – nu vedeam vreun mod de a-i spune mai pe ocolite, care să atenueze lovitura.

— Ți-am arătat o fotografie cu o femeie care dormea, îți amintești?

— În urmă cu doar două minute.

— Exact. Ea a pictat tabloul.

Delia se încruntă.

— Ce tot spui?

— Numele ei e Natalie Avery. Ea era în fotografie.

— Adică… A dat din cap nelămurită. Nu înțeleg. Credeam că predai științe politice.

— Predau.

— Atunci ești un fel de istoric de artă? Femeia asta e tot absolventă de Lanford?

— Nu, nu are nicio legătură.

M-am uitat din nou la căsuța de pe deal.

— O caut pe ea.

— Pe artistă?

— Da.

Mi-a aruncat o privire cercetătoare.

— A dispărut?

— Nu știu.

Ochii ni s-au întâlnit. Nu a dat din cap, dar nici nu a fost nevoie.

— Înseamnă mult pentru tine.

Nu era o întrebare, dar, oricum, am răspuns.

— Da. Îmi dau seama că toate astea nu au niciun sens.

— Nu au, încuviință Delia Sanderson. Dar crezi că soțul meu știa ceva despre ea. De aia ai venit aici.

— Da.

— Care-i motivul?

Din nou, n-am avut de ce să mint.

— O să pară o nebunie.

Așteptă.

— Acum șase ani, l-am văzut pe soțul tău căsătorindu-se cu Natalie Avery într-o micuță capelă din Vermont.

Delia Sanderson a clipit de două ori. S-a ridicat de pe canapea și s-a îndepărtat întorcându-mi spatele.

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Te rog, ascultă-mă doar.

Și-a închis ochii, dar, hei, nu-ți poți închide urechile. Am vorbit repede. I-am explicat cum m-am dus la nuntă în urmă cu șase ani, cum am văzut necrologul lui Todd, cum am mers la înmormântare și cum am crezut că, poate, m-am înșelat.

— Te-ai înșelat, a spus după ce am terminat. Asta trebuie să fie.

— Atunci tabloul. E o coincidență?

Nu a spus nimic.

— Doamnă Sanderson?

— Ce anume cauți? întrebă cu o voce blândă.

— Vreau s-o găsesc.

— De ce?

— Știi de ce.

A dat din cap.

— Pentru că o iubești.

— Da.

— Deși ai văzut-o căsătorindu-se cu un bărbat acum șase ani.

Nu m-am ostenit să răspund. În casă era o liniște înnebunitoare. Ne-am întors amândoi și ne-am uitat la căsuța de pe deal. Voiam să se schimbe cumva. Voiam ca soarele să se ridice puțin mai sus sau să văd o lumină la una dintre ferestre.

Delia Sanderson s-a mai îndepărtat câțiva pași de mine și a luat telefonul.

— Ce faci? o întrebai.

— Te-am căutat pe Google ieri. După ce m-ai sunat.

— OK.

— Am dorit să mă asigur că ești cine ai spus că ești.

— Cine altcineva aș putea fi?

Delia Sanderson mi-a ignorat întrebarea.

— Era o fotografie de-a ta pe site-ul Lanford. Înainte să deschid ușa, m-am uitat pe vizor să mă asigur.

— Nu pricep unde vrei să ajungi.

— M-am gândit că paza bună trece primejdia rea. Mi-era teamă că cine mi-a ucis soțul…

Acum am înțeles.

— S-ar întoarce după tine.

A ridicat din umeri.

— Dar ai văzut că sunt eu.

— Da. Așa că te-am lăsat să intri. Dar acum stau și mă întreb. Adică, ai venit cu pretexte false. Cum pot ști că nu ești unul dintre ei?

Nu știam ce să răspund.

— Așa că deocamdată păstrez distanța, dacă nu te deranjează. Stau destul de aproape de ușa din față. Dacă te văd că te ridici, apăs acest buton pentru 911 și fug. Înțelegi?

— Nu sunt cu…

— Înțelegi?

— Desigur, îi spusei. Nu mă mișc de pe acest scaun. Dar îți pot pune o întrebare?

Mi-a făcut semn să-i dau drumul.

— De unde știi că nu am un pistol?

— Te-am urmărit de când ai intrat. N-ai unde să-l ascunzi sub aceste haine.

Am dat din cap. Apoi am spus:

— Dar nu crezi că sunt aici să-ți fac rău, nu-i așa?

— Nu. Dar, cum se spune, paza bună trece primejdia rea.

— Știu că povestea aceea despre nunta din Vermont sună nebunește, spusei eu.

— Așa e, recunoscu Delia Sanderson. Și, totuși, sună prea nebunește pentru a fi o minciună.

Am mai așteptat amândoi o clipă. Ochii ni s-au întors la căsuța aceea de pe deal.

— Era un om foarte bun, spuse Delia Sanderson. Todd putea face o avere la cabinetul particular, dar a lucrat aproape exclusiv pentru Fresh Start. Știi ce este?

Numele nu îmi era cu totul necunoscut, dar nu-l puteam repera.

— Mi-e teamă că nu știu.

La asta chiar a zâmbit.

— Uau, nu ți-ai făcut temele înainte să vii. Fresh Start este organizația caritabilă înființată de Todd și câțiva absolvenți de la Lanford. Era pasiunea lui.

Acum mi-am amintit. Era menționată în necrologul lui, deși nu știam că are o legătură cu Lanford.

— Ce făcea Fresh Start?

— Operau în străinătate gura de lup. Tratau arsurile și cicatricile și executau diferite alte intervenții chirurgicale cosmetice. Proceduri care schimbau vieți. După cum spune numele, ofereau oamenilor un nou început. Todd și-a dedicat viața acestui lucru. Când ai spus că l-ai văzut în Vermont, am știut că nu poate fi adevărat. Lucra în Nigeria.

— Numai că, îi replicai eu, nu lucra acolo.

— Așadar, îi spui unei văduve că soțul ei a mințit-o.

— Nu. Îi spun că Todd Sanderson era în Vermont pe 28 august în urmă cu șase ani.

— Și se căsătorea cu fosta ta iubită, artista?

Nu m-am ostenit să-i răspund.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— L-au rănit pe Todd. Înainte să-l ucidă. L-au rănit groaznic. De ce ar face cineva așa ceva?

— Nu știu.

A clătinat din cap.

— Prin rănit, vrei să spui că au făcut mai mult decât să-l omoare? o întrebai eu încet.

— Da.

Din nou n-am știut cum să pun o nouă întrebare sensibilă, așa că m-am axat pe stilul direct:

— Cum l-au rănit?

Dar, chiar înainte să-mi răspundă, m-am gândit că probabil știu răspunsul.

— Cu scule, spuse Delia Sanderson, înecându-se de plâns. L-au legat cu cătușele de un scaun și l-au torturat cu scule.

Capitolul 18

Când avionul a aterizat în Boston, pe telefonul meu nou aveam un mesaj de la Shanta Newlin: „Am auzit că te-au dat afară din campus. Trebuie să vorbim”.

Am sunat-o înapoi în timp ce traversam terminalul aeroportului. Când a răspuns, Shanta m-a întrebat unde sunt.

— Aeroportul Logan, îi răspunsei.

— Ai călătorit bine?

— Minunat. Ai spus că trebuie să vorbim.

— Personal. Vino direct de la aeroport la biroul meu.

— Nu sunt bine-venit în campus, spusei eu.

— O, așa e, am uitat o clipă. Tot la Judie? Să fii acolo într-o oră.

Când am ajuns, Shanta stătea la masa din colț. În față avea ceva de băut. Băutura era de un roz strălucitor și avea un ananas deasupra. Am arătat spre el.

— Tot ce-ți lipsește e o umbreluță, spusei eu.

— Păi, credeai mai degrabă că prefer whisky cu sifon?

— Fără sifon.

— Scuze. Pentru mine, cu cât sunt mai multe fructe în băutură, cu atât mai bine.

M-am așezat pe scaunul din fața ei. Shanta a ridicat băutura și a sorbit o înghițitură cu paiul.

— Am auzit că ai fost implicat într-un atac asupra unui student, spuse ea.

— Acum lucrezi pentru președintele Tripp?

S-a încruntat sorbind din băutura de fructe.

I-am spus întreaga poveste – Bob și Otto, furgoneta, uciderea în legitimă apărare, fuga din furgonetă, rostogolirea pe deal. Expresia nu i s-a schimbat, dar vedeam prin ochii ei că rotițele îi funcționează.

— Ai spus poliției toate astea?

— Oarecum.

— Ce vrei să spui cu oarecum?

— Eram destul de beat. Ei cred, se pare, că am inventat partea cu răpirea mea și uciderea tipului.

S-a uitat la mine de parcă eram cel mai mare prost care a locuit vreodată pe această planetă.

— Chiar ai spus poliției partea asta?

— La început. Apoi Benedict mi-a amintit că, poate, nu era cea mai bună idee să recunosc că am ucis un om, chiar dacă am fost în legitimă apărare.

— Primești sfaturi juridice de la Benedict?

Am ridicat din umeri. Din nou m-am gândit la ideea că trebuie să-mi țin gura. Fusesem avertizat, nu-i așa? Mai era și promisiunea. Shanta s-a lăsat pe spate și a sorbit din băutură. A venit chelnerița și m-a întrebat ce doresc. Am arătat spre băutura de fructe și am indicat că vreau și eu o „virgină" de genul acela. Nu știu de ce. Urăsc băuturile de fructe.

— Ce ai aflat cu adevărat despre Natalie? o întrebai eu.

— Ți-am spus.

— Da, nimic, zero, nimicuța. Așadar, de ce ai vrut să mă vezi?

Pentru ea a venit un sandviș cu ciuperci portobello, iar pentru mine unul din pâine de secară cu bacon, curcan și salată.

— Mi-am permis să comand pentru tine, spuse ea.

Nu am atins sandvișul.

— Ce se întâmplă, Shanta?

— Asta vreau să știu și eu. Cum ai cunoscut-o pe Natalie?

— Ce contează?

— Fă-mi pe plac.

Din nou, ea punea toate întrebările, iar eu dădeam toate răspunsurile. I-am povestit cum ne-am cunoscut în taberele din Vermont, în urmă cu șase ani.

— Ce ți-a spus de tatăl ei?

— Doar că a decedat.

Shanta mă privea țintă în ochii.

— Nimic altceva?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, nu știu – a tras o sorbitură lungă și a ridicat din umeri teatral – că a fost profesor aici.

Am făcut ochii mari.

— Tatăl ei?

— Mda.

— Tatăl ei a fost profesor la Lanford?

— Nu, la restaurantul lui Judie, spuse Shanta dându-și ochii peste cap. Sigur că la Lanford.

Încă încercam să-mi limpezesc mintea.

— Când?

— A început acum aproximativ treizeci de ani. A predat aici șapte ani. La departamentul de științe politice.

— Glumești?

— Da, de asta te-am chemat aici. Pentru că sunt o glumeață de prima clasă.

Am făcut socoteala. Natalie trebuie să fi fost foarte tânără când tatăl ei a început să predea aici – și încă un copil când el a plecat. Poate nu a ținut minte că a fost acolo. Poate acela a fost motivul pentru care nu a spus nimic. Dar nici măcar să nu fi știut Natalie de asta? Nu mi-ar fi spus „Hei, și tatăl meu a predat aici. La același colegiu cu tine”.

M-am gândit cum a venit în campus cu ochelarii aceia de soare și pălăria pe cap, cum a vrut să vadă cât mai multe, cum devenise gânditoare în timpul plimbărilor prin împrejurimi.

— De ce nu mi-a spus? întrebai cu voce tare.

— Nu știu.

— A fost concediat? Unde s-a dus ulterior?

Shanta a ridicat din umeri.

— O întrebare mai bună ar fi de ce mama lui Natalie a început să-și folosească numele de fată?

— Ce?

— Numele tatălui ei era Aaron Kleiner. Numele de fată al mamei lui Natalie era Avery. Și l-a luat

înapoi. A schimbat cu numele ei de fată și numele de familie al lui Natalie și Julie.

— Stai, când a murit tatăl ei?

— Așadar, Natalie nu ți-a spus niciodată?

— Am avut doar impresia că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Poate asta e. Poate a murit și de asta au plecat din campus.

Shanta zâmbi.

— Nu cred, Jake.

— De ce?

— Pentru că, iată, unde lucrurile devin cu adevărat interesante. Iată cum tati se comportă la fel ca fetița lui.

Am tăcut.

— Nu există nicio dovadă că a murit.

Am înghițit în sec.

— Atunci unde e?

— Cum e fata, la fel și tata, Jake.

— Ce naiba înseamnă asta?

Dar poate că știam deja.

— Am încercat să aflu unde e acum profesorul Aaron Kleiner, spuse Shanta. Ghici ce am găsit?

Am așteptat.

— Ai ghicit – nimic, *nada,* zero, nimicuța. De când a plecat din Lanford acum un sfert de veac, profesorul Aaron Kleiner a dispărut cu desăvârșire.

Capitolul 19

Am găsit niște anuare vechi în biblioteca școlii.

Erau la subsol. Registrele miroseau a mucegai. Când am încercat să le răsfoiesc, paginile lucioase erau lipite. Dar iată-l. Profesorul Aaron Kleiner. Fotografia nu era una prea remarcabilă. Un bărbat tânăr, destul de chipeș, cu obișnuitul zâmbet studiat, destinat să exprime fericirea, dar cu un rezultat mai degrabă penibil. M-am uitat țintă la chipul lui pentru a vedea dacă pot identifica vreo asemănare cu Natalie. Poate să fi fost. Greu de spus. Mintea ne poate juca feste, după cum știm cu toții.

Avem tendința să vedem ceea ce vrem să vedem.

M-am uitat la chipul lui ca și cum așteptam un răspuns. Nu a făcut-o. M-am uitat prin celelalte anuare. Nu mai era nimic de aflat. Am răsfoit paginile de științe politice și m-am oprit la o poză de grup făcută în fața la Clark House. Erau acolo toți profesorii și personalul auxiliar. Profesorul Kleiner stătea exact lângă președintele colegiului, Malcolm Hume. Zâmbetele din această fotografie erau mai relaxate, mai naturale. Doamna Dinsmore arăta tot de vreo sută de ani.

Stai. Doamna Dinsmore…

Am pus sub braț unul dintre anuare și m-am grăbit spre Clark House. Era după ore, dar doamna Dinsmore locuia la birou. Da, fusesem suspendat și trebuia să stau departe de campus, dar mă îndoiam că poliția campusului va deschide focul. Așa că am traversat curtea în care hoinăreau studenții, cu un registru pe care nu-l înregistrasem când am plecat de la bibliotecă. Uitați-vă la mine, duc o viață periculoasă.

Mi-am amintit cum mergeam pe aici acum șase ani cu Natalie. De ce nu spusese nimic? A existat vreun indiciu? A devenit tăcută sau a încetinit

mersul? Nu-mi aminteam. În schimb, îmi amintesc cum pălăvrăgeam zgomotos și fericit prin campus ca un ghid al bobocilor, după prea mult Red Bull.

Doamna Dinsmore s-a uitat spre mine pe deasupra ochelarilor ei de citit în formă de semilună.

— Credeam că ai plecat de aici.

— Poate cu trupul, spusei eu, dar sunt vreodată departe de inima ta?

Și-a dat ochii peste cap.

— Ce vrei?

Am pus anuarul în fața ei. Era deschis la poza de grup. Am arătat spre tatăl lui Natalie.

— Îți amintești de un profesor pe nume Aaron Kleiner?

Doamna Dinsmore a luat-o pe îndelete. Ochelarii de citit erau agățați de gât cu un lănțișor. I-a scos, i-a curățat cu niște mâini tremurânde și i-a pus la loc. Chipul ei era neclintit.

— Mi-l amintesc, spuse încet. De ce întrebi?

— Știi de ce a fost concediat?

S-a uitat spre mine.

— Cine a spus că a fost concediat?

— Sau de ce a plecat? Îmi poți spune ceva despre ce s-a întâmplat cu el?

— A plecat de aici acum 25 de ani. Tu aveai poate zece ani când a plecat.

— Știu.

— Atunci de ce întrebi?

Nici nu știam cum să jonglez în jurul acestei întrebări.

— Îți amintești de copiii lui?

— Fetițe. Natalie și Julie.

Nicio ezitare. Asta m-a surprins.

— Îți amintești de numele lor?

— Și ce-i cu asta?

— Acum șase ani am cunoscut-o pe Natalie la o tabără în Vermont. Ne-am îndrăgostit.

Doamna Dinsmore a așteptat să spun mai multe.

— Știu că pare o nebunie, dar încerc să o găsesc. Cred că poate fi în pericol și poate are legătură cu tatăl ei, nu știu.

Doamna Dinsmore m-a privit insistent vreo două secunde. Și-a lăsat ochelarii de citit să-i cadă la loc pe piept.

— A fost un profesor bun. Ți-ar fi plăcut. Cursurile lui erau pline de viață. Se pricepea de minune să-și însuflețească studenții.

Privirea i-a căzut din nou pe fotografia din anuar.

— În zilele acelea, câțiva dintre profesorii mai tineri aveau și rolul de monitor la dormitor. Aaron Kleiner era unul dintre aceștia. El și familia lui locuiau la parterul căminului Tingley. Studenții îi iubeau. Îmi amintesc cum, într-un an, studenții au pus mână de la mână și au cumpărat un set de leagăne pentru fetițe. L-au montat într-o duminică dimineața în curtea din spatele clădirii Pratt.

Părea melancolică.

— Natalie era o fetiță adorabilă. Cum arată acum?

— E cea mai frumoasă femeie din lume, îi răspunsei.

Doamna Dinsmore mi-a zâmbit strâmb.

— Ești un romantic.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Mai multe lucruri, spuse ea. Circulau niște zvonuri despre căsnicia lor.

— Ce fel de zvonuri?

— Ce fel de zvonuri sunt mereu în campusul unui colegiu? Copii mici, o nevastă neatentă, un bărbat atractiv într-un campus cu studente impresionabile. Te tachinez în legătură cu fetele care se opresc la biroul tău, dar am văzut prea multe vieți ruinate de această tentație.

— A avut o aventură cu o studentă?

— Poate. Nu știu. Așa se zvonea. Ai auzit de vicepreședintele Roy Horduck?

— I-am văzut numele pe niște plăci.

— Aaron Kleiner l-a acuzat pe Horduck de plagiat. Acuzațiile nu au fost niciodată înaintate oficial, dar poziția de vicepreședinte e una destul de puternică. Aaron Kleiner a fost retrogradat. Apoi a fost implicat într-un scandal legat de copiat.

— Un profesor a copiat?

— Nu, sigur că nu. A acuzat un student, poate doi. Nu-mi mai amintesc detaliile. Poate că asta a fost prăbușirea lui, nu știu. A început să bea. S-a comportat din ce în ce mai haotic. Au apărut zvonuri.

S-a holbat din nou la fotografie.

— Așadar, i s-a cerut să demisioneze?

— Nu, spuse doamna Dinsmore.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Într-o zi, nevasta lui a intrat exact pe această ușă.

A arătat spre spatele ei. Știam care ușă. Intrasem și eu pe acolo de o mie de ori, dar tot m-am uitat, ca și cum mama lui Natalie ar fi putut să intre din nou.

— Plângea. Isteric, într-adevăr. Stăteam exact unde sunt acum, chiar în acest loc, chiar la acest birou…

Glasul i s-a stins.

— Voia să-l vadă pe profesorul Hume. Nu era aici, așa că l-am sunat. A venit repede. I-a spus acestuia că profesorul Kleiner dispăruse.

— Dispăruse?

— Își făcuse bagajul și fugise cu o altă femeie. O fostă studentă.

— Cine?

— Nu știu. După cum am spus, era isterică. Pe vremea aceea nu erau telefoane mobile. Nu aveam cum să dăm de el. Am așteptat. Îmi amintesc că avea un curs în după-amiaza aceea. Nu a mai apărut. Profesorul Hume a fost nevoit să suplinească în ziua aceea. Ceilalți profesori l-au suplinit cu rândul până s-a încheiat semestrul.

Studenții au fost foarte supărați. Părinții au sunat, dar profesorul Hume i-a împăcat acordând fiecăruia punctaj maxim.

A ridicat din umeri, a împins anuarul spre mine și s-a prefăcut că se întoarce la lucru.

— De atunci n-am mai auzit de el.

Am înghițit în sec.

— Așadar, ce s-a întâmplat cu soția și fiicele lui?

— Același lucru, bănuiesc.

— Ce vrea să însemne asta?

— S-au mutat la sfârșitul semestrului. Nici de ele nu am mai auzit. Întotdeauna am sperat că vor ajunge cu toții la un alt colegiu – că se vor împăca. Dar cred că nu asta s-a întâmplat, nu-i așa?

— Nu.

— Atunci ce s-a întâmplat cu ele? întrebă doamna Dinsmore.

— Nu știu.

Capitolul 20

Cine ar putea ști?

Răspuns: sora lui Natalie, Julie. Mă expediase când am vorbit la telefon. M-am întrebat dacă nu aș avea mai mult noroc să mă prezint în persoană.

Mă înapoiam la mașină, când mi-a sunat telefonul mobil. Am verificat numărul apelantului. Prefixul era 802.

Vermont.

Am răspuns la apel și am salutat.

— Hm, bună. Ți-ai lăsat cartea de vizită la cafenea.

Am recunoscut vocea.

— Cookie?

— Ar trebui să vorbim, spuse ea.

Am strâns mai tare telefonul.

— Ascult.

— Nu am încredere în telefoane, spuse Cookie. Avea un tremur în voce. Poți veni până la mine?

— Pot veni chiar acum cu mașina dacă vrei.

Cookie mi-a explicat cum pot ajunge la ea acasă, nu departe de cafenea. Am urmat drumul 91 spre nord și am încercat fără succes să nu depășesc viteza legală. Inima îmi bătea în piept, ținând parcă ritmul cu nu știu ce cântec de la radio. Când am ajuns la granița statală, era deja miezul nopții. Începusem dimineața aceea zburând cu avionul să o văd pe Delia Sanderson. Fusese o zi lungă și, doar pentru o secundă, am simțit epuizarea. Mi-a venit brusc în minte momentul în care am văzut pentru prima dată tabloul lui Natalie cu căsuța de pe deal – și pe Cookie apropiindu-se din spate și întrebându-mă dacă îmi place.

De ce, m-am întrebat din nou, se prefăcuse Cookie că nu-și amintește de mine când am oprit la cafenea?

Mi-a mai venit ceva în minte. Toți cei pe care i-am întâlnit au spus că nu existase niciodată o

tabăra de Reîncărcare Creativă, însă doar Cookie, atunci când a negat, a spus „Nu am lucrat niciodată în tabără”.

Nu m-am prins în momentul acela, dar, dacă nu ar fi existat niciodată o tabără pe deal, nu ar fi fost răspunsul ei ceva de genul „A? Ce tabără?”

Am încetinit când am trecut pe lângă cafeneaua-librărie a lui Cookie. Erau doar două felinare stradale, ambele aruncând umbre lungi, amenințătoare. Nu era nimeni. Centrul micului oraș era perfect liniștit, prea liniștit, ca în scena aceea din filmele cu zombi, de dinainte ca eroul să fie înconjurat de mâncătorii de carne. Am luat-o la dreapta la capătul cvartalului, am mai mers o jumătate de milă și am luat-o din nou la dreapta. Acum nu mai era niciun felinar. Singura lumină venea de la farurile mele. Dacă dădeam de case sau clădiri, și acolo toate luminile fuseseră stinse. Cred că nimeni nu folosea sisteme de iluminat automate pentru a descuraja spărgătorii. Inteligentă chestie. Mă îndoiam că spărgătorii puteau găsi casele în așa o beznă.

Mi-am verificat GPS-ul și am văzut că mai am 800 de metri până la destinație. Încă două viraje. Ceva asemănător cu spaima a început să mi se strecoare în suflet. Am citit cu toții despre cum unele animale și creaturi marine pot presimți pericolul. Efectiv pot simți amenințările sau chiar dezastrele naturale iminente, aproape ca și cum ar avea un radar de supraviețuire sau tentacule invizibile care ajung în toate colțurile. Cândva, desigur, și omul primitiv trebuie să fi avut această abilitate. Acele calități instinctive de supraviețuire s-au păstrat. Poate sunt în stare latentă. Poate s-au atenuat din lipsă de utilizare. Dar acel instinct al omului de Neanderthal este mereu acolo, stând la pândă sub costumul și cămașa noastră.

În acel moment, pentru a folosi jargonul din cartea de benzi desenate a copilăriei, simțurile mele de Spidey erau încordate.

Am stins farurile și am parcat încet lângă bordură într-un întuneric beznă, folosindu-mă, practic, de simțul de percepție. Nu existau pietre care să încadreze strada. Caldarâmul se continua, pur și simplu, în iarbă. Nu știam ce aveam să fac, dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult îmi spuneam că o măsură de prevedere era firească.

Puteam merge pe jos de aici.

Am ieșit încet din mașină. Odată ce am închis ușa, odată ce nu mai era nicio sursă de lumină, mi-am dat seama cât de întuneric era. Noaptea părea a fi o creatură vie mistuitoare, care îmi acoperea ochii. Am așteptat vreo două minute, doar stând acolo, lăsându-mi ochii să se adapteze. Adaptarea ochilor la întuneric – o altă aptitudine pe care, fără îndoială, am moștenit-o de la omul primitiv. Când am putut vedea la cel puțin câțiva metri în fața mea, am pornit la drum. Aveam și telefonul mobil la mine. Era încărcat cu aplicații pe care nu le foloseam niciodată, dar cea pe care o foloseam, cea care, probabil, era cea mai utilă și mai puțin tehnică, era banala lanternă. M-am gândit dacă să o aprind sau nu, dar am decis să nu o fac.

Dacă exista vreun pericol – și nu-mi puteam imagina care ar putea fi acel pericol sau ce formă ar putea lua –, nu voiam să atrag atenția cu o lanternă strălucitoare. Asta a și fost ideea când am parcat și m-am furișat, corect?

Mi-am amintit brusc de momentul când am fost prins ca într-o capcană în spatele furgonetei. Nu aveam deloc remușcări în legătură cu ce fusesem obligat să fac pentru a scăpa – aș face-o din nou, desigur, de o mie de ori –, dar nu mai aveam nicio îndoială că ultimele momente ale lui Otto îmi vor bântui somnul până la moarte. Aveam să aud întotdeauna trosnitura înfundată a gâtului frânt, aveam să-mi amintesc întotdeauna de senzația pe care am avut-o când oasele și cartilajele au cedat,

punând capăt unei vieți. Ucisesem pe cineva. Luasem o viață de om.

Apoi gândurile mele s-au îndreptat spre Bob.

Am încetinit pașii. Ce a făcut Bob după ce am scăpat rostogolindu-mă pe deal? Trebuie să se fi întors la furgonetă, să fi demarat, probabil să fi abandonat undeva cadavrul lui Otto și apoi…

E posibil să încerce din nou să mă găsească?

M-am gândit la încordarea din vocea lui Cookie. Ce dorea să-mi spună? Și de ce era brusc atât de urgent? De ce să mă cheme atunci, acolo, noaptea târziu, fără să-mi dea ocazia să cântăresc bine lucrurile?

Ajunsesem la cvartalul lui Cookie. La câteva ferestre se vedeau niște luminițe, conferind caselor o licărire fantomatică, ca a unui felinar scobit dintr-un dovleac. Casa de la capătul fundăturii avea mai multe luminițe decât celelalte.

Era a lui Cookie.

M-am dus spre stânga pentru a nu fi văzut. Luminile de la terasa ei din față erau aprinse, așa că nu pe acolo trebuia să mă apropii. Nu dacă îmi doream să rămân nevăzut. Casa era o construcție amplă, cu un singur nivel, nefiresc de lungă și ușor inegală, de parcă anexele fuseseră alipite fără prea multă atenție. Rămânând aplecat, am dat un ocol spre partea laterală a casei. Am încercat să stau în întuneric. Literalmente m-am târât ultimii zece metri spre cea mai luminată fereastră.

Și apoi?

Eram în patru labe sub fereastră. Am stat nemișcat și am încercat să ascult. Nimic. Există liniște și mai există liniștea de la țară, liniștea pe care o poți simți și atinge, liniștea profundă și cuprinzătoare. Asta era în jurul meu în acel moment. O liniște reală, adevărată, de la țară.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul. Genunchii mi-au trosnit, iar sunetul parcă a țipat în mijlocul tăcerii. Aveam picioarele sub mine, genunchii foarte îndoiți, iar mâinile pe coapse. M-

am pregătit să mă înalț ca un piston uman, astfel încât să arunc o privire pe fereastră.

Ferindu-mi în mare parte fața, m-am ridicat în colțul ferestrei astfel încât să-mi expun doar un ochi și sfertul de sus din dreapta al feței. Am clipit de la lumina bruscă și m-am uitat în cameră.

Cookie era acolo.

Stătea pe canapea. Spatele lui Cookie era drept ca o lumânare. Gura era nemișcată. Denise, partenera ei, stătea lângă ea. Se țineau de mână, dar fețele le erau palide și trase. Încordarea lor vizibilă se transmitea în valuri.

Nu trebuia să fii expert în limbajul trupului pentru a vedea că erau agitate dintr-un anumit motiv. Am avut nevoie de alte câteva clipe pentru a-mi da seama care era acel motiv.

Pe scaunul de vizavi stătea un bărbat.

Bărbatul stătea cu spatele la mine, așa că, la început, nu i-am putut vedea decât partea de sus a capului.

Primul meu gând a fost unul care m-a speriat: putea fi Bob?

M-am mai ridicat câțiva centimetri, încercând să mă uit mai bine la bărbat. N-am avut noroc. Scaunul era mare și somptuos. Omul se afundase adânc în el, dispărând din vedere. M-am mutat în partea cealaltă a ferestrei, schimbându-mi sfertul expus al feței cu cel din partea stângă de sus. Acum puteam vedea că părul era creț și grizonant.

Nu era Bob. Cu siguranță nu era Bob.

Bărbatul vorbea. Cele două femei ascultau cu atenție, aprobând la unison tot ce spunea el. M-am întors și mi-am lipit urechea de fereastră. Geamul era rece. Am încercat să înțeleg ce spunea bărbatul, dar sunetele erau prea înăbușite. Am aruncat din nou o privire în cameră. Bărbatul de pe scaun s-a aplecat puțin în față, încercând să facă o remarcă. Apoi și-a înclinat într-o parte bărbia suficient de mult pentru a-i vedea profilul.

Cred că am scos un icnet de surpriză.

Bărbatul avea barbă. Asta era cheia. Așa am reușit să-l recunosc – barba și părul creț. Mi-a venit din nou brusc în minte momentul în care am văzut-o prima dată pe Natalie, așezată pe scaun cu ochelarii pe nas. Lângă ea, așezat la dreapta ei, era un bărbat cu barbă și păr creț.

Exact bărbatul acela.

Ce naiba…?

Tipul cu barbă s-a ridicat de pe scaunul somptuos. A început să meargă, gesticulând violent. Cookie și Denise erau agitate. Se țineau de mână atât de strâns, încât jur că am văzut cum li s-au albit încheieturile. Atunci am mai observat ceva care m-a făcut să mă clatin – ceva ce m-a făcut să înțeleg deodată, ca un trăsnet, importanța acestei mici misiuni de recunoaștere pe care am desfășurat-o înainte de a mă aventura orbește în această situație.

Bărbatul cu barbă avea un pistol.

Am înghețat așa cum eram, pe jumătate ghemuit. Picioarele au început să-mi tremure de teamă sau din cauza efortului, nu știam care dintre ele. M-am lăsat din nou pe vine. Și apoi?

Fugi, prostule.

Mda, asta părea cea mai bună mișcare. S-o zbughesc înapoi la mașină. Să sun poliția. Să-i las pe ei să gestioneze situația. Am încercat să-mi imaginez cum s-ar derula acest scenariu. În primul rând, cât timp le-ar trebui polițailor să ajungă acolo? Stai, măcar m-ar crede? Le-ar suna pe Cookie și Denise mai întâi? Ar veni o echipă SWAT? Apoi, dacă stau și mă gândesc, ce anume se petrecea acolo, de fapt? Bărbosul le-a răpit pe Cookie și Denise și le-a pus să mă sune – sau erau toți în aceeași gașcă? Iar, dacă erau o gașcă, ce s-ar întâmpla după ce aș suna? Polițaii și-ar face apariția, iar Cookie și Denise ar nega totul. Bărbosul și-ar ascunde pistolul și ar face pe prostul.

Dar apoi, ce alternativă aveam? Trebuia să aduc polițiștii, corect?

Bărbosul a continuat să se miște. Tensiunea din cameră făcea ca aceasta să pulseze ca o inimă. Bărbosul s-a uitat la ceas. Și-a scos telefonul mobil și l-a ținut ca pe un walkie-talkie. A zbierat ceva în el.

Cu cine vorbea?

Stai, m-am gândit. Dacă erau și alții? Era timpul să plec. Să sun polițaii, să nu sun polițaii, în fine. Tipul acela era înarmat. Eu nu.

Hasta luego, nemernicilor.

Tocmai aruncam o ultimă privire pe fereastră, când am auzit un lătrat de câine în spatele meu. Am înghețat pe loc. Bărbosul nu. Capul i s-a întors repede spre lătrat – și, prin urmare, spre mine – de parcă ar fi fost tras de sfori.

Ochii ni s-au întâlnit prin fereastră. Am văzut cum ai lui s-au făcut mari de surpriză. Pentru o fracțiune de secundă – o sutime de secundă, poate două – niciunul nu ne-am mișcat. Doar ne holbam șocați, neștiind ce să credem unul despre celălalt, până când Bărbosul și-a scos pistolul, l-a îndreptat spre mine și a apăsat pe trăgaci.

M-am dat în spate în momentul în care glonțul a străpuns fereastra.

Am căzut la pământ. Cioburi de sticlă s-au revărsat asupra mea. Câinele lătra în continuare. M-am rostogolit tăindu-mă în sticlă și m-am ridicat în picioare.

— Stop!

Era vocea unui alt bărbat venind din stânga. Nu am recunoscut vocea, dar tipul era afară. O, Doamne, trebuia să plec de acolo. Nu am avut timp de gândire sau ezitare. Am rupt-o la fugă în cealaltă direcție. Am dat colțul, cu picioarele pompând, până aproape de spațiul deschis.

Sau așa am crezut.

Mai devreme mă încrezusem în simțurile mele ascuțite de Spidey, care m-au înzestrat cu

premoniția pericolului. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci aceleași simțuri tocmai mă dezamăgiseră în mod lamentabil.

Un alt bărbat stătea chiar după colț. Mă așteptase, cu bâta de baseball pregătită. Am reușit să-mi potolesc picioarele, dar nu am mai avut timp pentru nimic altceva. Partea groasă a bâtei a venit drept spre mine. Nicio șansă să reacționez. Nicio șansă să fac altceva decât să stau acolo ca prostul. Lovitura a aterizat drept în fruntea mea.

Am căzut la pământ.

Poate că mi-a mai dat o lovitură cu bâta. Nu știu. Mi-am dat ochii peste cap și mi-am pierdut cunoștința.

Capitolul 21

Primul lucru când mi-am revenit: durerea.

Nu mă mai puteam gândi la altceva decât la durerea imensă, copleșitoare pe care nu știam cum s-o domolesc. Mă simțeam de parcă țeasta îmi fusese sfărâmată, mici fragmente de os se desprinseseră, iar zimții lor tăioși îmi sfâșiau cele mai sensibile țesuturi cerebrale.

Mi-am mișcat ușor capul într-o parte, dar asta nu a făcut decât să înfurie acei zimți tăioși. M-am oprit, am clipit din ochi, am clipit din nou într-o tentativă de a-i deschide, apoi am cedat.

— E treaz.

Vocea îi aparținea lui Cookie. Am încercat din nou să-mi deschid forțat ochii. Aproape că mi-am folosit degetele împotriva pleoapelor. Am fost copleșit de durere. Mi-a luat câteva secunde, dar, în cele din urmă, am reușit. Mi-a mai luat alte câteva secunde pentru a mă concentra și a începe să înțeleg unde mă aflam.

Nu mai eram afară.

Cel puțin asta era sigur. M-am uitat în sus la grinzile vizibile din lemn ale acoperișului. Nu eram nici în casa lui Cookie. Ea avea o locuință cu un singur nivel. Aceasta arăta mai mult ca un hambar sau o casă de la țară. Sub mine era o podea de lemn, nu pământ, așa că am exclus hambarul.

Cookie era acolo. La fel și Denise. Bărbosul a venit și s-a uitat spre mine cu o ură pură, nemascată. Nu aveam idee de ce. Am văzut un al doilea bărbat stând lângă o ușă la stânga mea. Un al treilea bărbat stătea în fața unui ecran de calculator. Nu l-am recunoscut pe niciunul.

Bărbosul a așteptat, privindu-mă dușmănos. Probabil s-a gândit că voi spune ceva previzibil precum „Unde sunt?” Nu am făcut-o. Am folosit timpul pentru a mă calma și a încerca să-mi adun gândurile.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce era vorba.

Am continuat să-mi mișc ochii, încercând să înțeleg ce e cu camera aceea. Am căutat o cale de scăpare. Am văzut o ușă și trei ferestre, toate închise. Ușa mai era și păzită. Mi-am amintit că cel puțin unul dintre ei era înarmat cu un pistol.

Trebuia să stau liniștit.

— Vorbește, îmi spuse Bărbosul.

Dar nu am făcut-o. M-a lovit în coaste. Am scos un geamăt, dar nu m-am mișcat.

— Jed, nu face asta, spuse Cookie.

Jed Bărbosul s-a holbat la mine. În ochi i se putea citi furia.

— Cum l-ai găsit pe Todd?

Asta m-a zăpăcit. Nu știu ce întrebare mă așteptam să-mi pună, dar în niciun caz asta.

— Ce?

— M-ai auzit, spuse Jed. Cum l-ai găsit pe Todd?

Capul îmi vâjâia. Nu vedeam cum mă putea ajuta o minciună, așa că am mers pe adevăr.

— Necrologul lui.

Jed s-a uitat la Cookie. Acum am văzut derută pe chipurile lor.

— I-am văzut necrologul, continuai eu. Era pe website-ul colegiului. Așa am ajuns la înmormântarea lui.

Jed s-a răsucit pentru a mă lovi din nou, dar Cookie l-a oprit dând din cap dezaprobator.

— Nu vorbesc de acum, se răsti Jed. Vorbesc de înainte.

— Ce înainte?

— N-o face pe prostul. Cum l-ai găsit pe Todd?

— Nu știu despre ce vorbești, spusei eu.

Furia din ochi i-a explodat. A scos pistolul și l-a îndreptat spre mine.

— Minți.

Am tăcut.

Cookie s-a apropiat de el.

— Jed?

— Înapoi, o repezi el. Știi ce-a făcut? Știi?

Cookie a încuviințat dând din cap și a făcut ce i se ceruse. Am rămas complet nemișcat.

— Vorbește, se răsti el din nou.

— Nu știu ce vrei să-ți spun.

Am aruncat o privire la tipul care stătea lângă calculator. Părea speriat. La fel și tipul de lângă ușă. M-am gândit din nou la Bob și Otto. Ei nu păruseră speriați. Păruseră operativi și experimentați. Acești tipi nu păreau. Nu știam ce însemna asta, dacă putea însemna ceva, cu excepția faptului că, oricum, aveam mari probleme.

— Încă o dată te întreb, începu Jed cu dinții încleștați. Cum l-ai găsit pe Todd?

— Deja ți-am spus.

— L-ai ucis! zbieră Jed.

— Ce? Nu!

Jed s-a așezat în genunchi și mi-a pus gura pistolului la tâmplă. Am închis ochii și am așteptat bubuitura. Și-a apropiat buzele de urechea mea.

— Dacă minți din nou, șopti el, te ucid acum pe loc.

Cookie:

— Jed?

— Taci!

A apăsat gura pistolului în tâmpla mea destul de tare încât să lase o urmă adâncă.

— Vorbește.

— Nu l-am…

Am citit în ochii lui că o nouă negare mi-ar pecetlui soarta.

— De ce l-aș omorî?

— Tu să ne zici, spuse Jed. Dar mai întâi vreau să știu cum l-ai găsit.

Lui Jed îi tremura mâna, iar gura pistolului clănțănea pe tâmpla mea. Spumele de la gură i se amestecau în barbă. Durerea îmi dispăruse, fiind

înlocuită de o frică primară. Jed voia să apese pe trăgaci. Voia să mă omoare.

— Ți-am zis, spusei eu. Te rog, ascultă-mă.

— Minți!

— Nu mint.

— L-ai torturat, dar el n-a vrut să vorbească. Oricum Todd nu te putea ajuta. Nu știa. Era doar neajutorat și curajos, iar tu, tu, ticălosule…

Eram la câteva secunde de moarte. Auzeam chinul din glasul lui și știam că nu va asculta de rațiune. Trebuia să fac ceva, să-mi asum riscul să pun mâna pe pistol, dar eram întins pe spate. Orice mișcare ar fi durat prea mult.

— Nu i-am făcut rău niciodată, jur.

— Și-mi închipui c-o să mai spui că n-ai fost azi pe la văduva lui.

— Ba am vizitat-o, spusei eu repede, fericit să fiu de acord cu el.

— Dar nici ea nu știa nimic, nu-i așa?

— Ce să știe?

Gura pistolului s-a înfundat și mai mult.

— De ce te-ai dus să vorbești cu văduva?

L-am privit în ochi.

— Știi de ce, spusei eu.

— Ce căutai?

— Nu ce, pe cine, îi răspunsei. O căutam pe Natalie.

Acum a dat din cap aprobator. Un zâmbet înghețat i-a apărut pe față. Zâmbetul mi-a spus că îi dădusem răspunsul corect… și răspunsul greșit.

— De ce? mă întrebă.

— Cum adică de ce?

— Cine te-a angajat?

— Nu m-a angajat nimeni.

— Jed!

De data aceasta nu era Cookie. Era tipul de la ecranul de calculator.

Jed s-a întors, enervat de întrerupere.

— Ce?

— Mai bine te-ai uita la asta. Avem musafiri.

Jed și-a îndepărtat pistolul de capul meu. Am scos un suspin puternic de ușurare. Tipul de la calculator a întors monitorul astfel încât Jed să vadă ecranul. Era o cameră de supraveghere în alb și negru.

— Ce caută ăștia aici? întrebă Cookie. Dacă îl găsesc aici…

— Sunt prietenii noștri, spuse Jed. Să nu ne facem griji până când…

N-am mai așteptat. Am văzut o șansă și am profitat de ea. Fără niciun avertisment, am sărit în picioare și am alergat spre tipul care bloca ușa. Mi se părea că alerg cu încetinitorul, ca și cum dura prea mult să ajung la ușă. Mi-am lăsat în jos umărul, pregătit să intru în el.

— Stop!

Eram poate la doi pași de tipul care păzea ușa. Era ghemuit, încordându-și toate puterile pentru atacul meu. Creierul continua să-mi lucreze, calculând și recalculând. În mai puțin de câteva secunde – mai puțin de câteva nanosecunde – am văzut tot scenariul care avea să urmeze. De cât timp aveam nevoie pentru a-l doborî pe tip? În cel mai bun caz, două sau trei secunde. Apoi trebuia să mă întind după mânerul sferic, să-l răsucesc, să deschid rapid ușa, să fug afară.

Cât timp mi-ar lua toate astea?

Concluzie: prea mult.

Până atunci, încă doi bărbați și poate două femei ar fi tăbărât peste mine. Sau poate, pur și simplu, Jed ar trage. De fapt, dacă ar reacționa destul de rapid, probabil ar putea trage un foc chiar înainte să ajung la tip.

Pe scurt, calculându-mi sorții de izbândă, mi-am dat seama că nu am nicio șansă să ies pe ușă. Așadar, iată-mă, încă alergând spre adversar plin de avânt. El era pregătit. Se aștepta să mă arunc asupra lui. Am presupus că la fel și Jed cu ceilalți.

Atunci nu ține, nu?

Trebuia să-i surprind. În ultima clipită, am virat la dreapta și, aruncând o privire fugitivă în spate, fără nici cea mai mică ezitare, am făcut un salt în față și am plonjat direct prin fereastră.

Încă plutind, cu încă o fereastră fărâme în jurul meu, l-am auzit pe Jed strigând:

— Puneți mâna pe el!

Mi-am îndoit brațele și capul, aterizând în rostogolire, sperând să-mi folosesc inerția pentru a ajunge lin în picioare. A fost o fantezie. Am reușit să mă ridic în picioare, dar inerția nu a dispărut brusc. M-a menținut în mișcare, punându-mă din nou la pământ, ducându-mă în tumbe. Când, în cele din urmă, m-am oprit, m-am străduit să mă ridic din nou.

Unde naiba eram?

Nu era timp de gândire. Eram în curtea din spate, cred. Am văzut o pădure. Strada și fațada, am presupus, erau în spatele meu. Am pornit într-acolo, dar apoi am auzit ușa din față deschizându-se. Și-au făcut apariția cei trei bărbați.

Hopa.

M-am întors și am alergat în pădure. Bezna m-a înghițit cu totul. Nu vedeam mai mult de câțiva metri în față, dar nu era o alegere bună să încetinesc. Erau niște bărbați pe urmele mele – dintre care cel puțin unul avea un pistol.

— Acolo! auzii pe cineva țipând.

— Nu putem, Jed. Ai văzut ce era pe ecran.

Așa că am alergat. Am intrat în pădure ferm și rapid și, în cele din urmă, am intrat cu capul într-un copac. A fost ca atunci când Wile E. Coyote intră într-o greblă – o lovitură surdă urmată de vibrații. Creierul a început să trepideze. Lovitura m-a înlemnit și am căzut la pământ. Capul deja chinuit mi-a țiuit de durere.

Am văzut apropiindu-se lumina unei lanterne.

Am încercat să mă rostogolesc într-un fel de ascunzătoare. M-am lovit lateral de un alt copac sau, la naiba, poate era același. Capul mi-a

protestat țiuind. M-am rostogolit în cealaltă direcție, încercând să rămân cât se poate de jos.

Auzeam cum se apropie niște pași.

Trebuia s-o iau din loc.

În direcția casei am auzit un scrâșnet de anvelope pe pietriș. Pe stradă venea o mașină.

— Jed?

Era ca un țipăt în șoaptă. Lumina lanternei s-a oprit. Am auzit pe cineva strigându-l din nou pe Jed. Apoi lumina lanternei s-a stins. Eram din nou în întuneric beznă. Am auzit pașii îndepărtându-se.

Ridică-te și fugi, prostule!

Capul n-a vrut să mă lase. Am mai rămas întins o clipă și apoi am privit în spate spre casa veche de la țară din depărtare. Acum, în sfârșit, o puteam vedea pe din afară pentru prima dată. Am rămas neclintit și m-am uitat îndelung. Din nou, pământul părea că-mi fuge de sub picioare.

Era principala clădire a taberei Reîncărcarea Creativă.

Am fost ostatic în locul în care stătuse Natalie.

Ce naiba se petrecea?

Mașina s-a oprit. M-am ridicat doar pentru a arunca o privire. Când am făcut-o, când am văzut mașina, am avut o senzație de ușurare cu totul nouă.

Era o mașină de poliție.

Acum le-am înțeles panica. Jed și grupul lui aveau o cameră de supraveghere la intrare. Văzuseră mașina de poliție venind în salvarea mea și se panicaseră. Acum totul avea sens.

Am pornit spre salvatorii mei. Jed și complicii lui nu mă puteau ucide acum. Nu în fața polițiștilor care veniseră să mă salveze. Eram aproape la marginea pădurii, poate la 30 de metri de mașina de poliție, când un alt gând mi-a venit în cap.

Cum de știuseră polițiștii unde sunt?

De fapt, cum de știuseră polițiștii că sunt în pericol? Și, dacă erau aici ca să mă salveze, de ce venise mașina atât de încet? De ce comentase Jed

zicând despre ei că erau „prietenii noștri”? Pe măsură ce încetineam, ușurarea mea sufletească risipindu-se, mi-au venit în minte și alte întrebări. De ce s-a îndreptat Jed spre mașina de poliție cu un zâmbet larg și făcând familiar cu mâna? De ce au coborât din mașină cei doi polițiști făcând la fel de familiar cu mâna? De ce și-au strâns toți mâinile și s-au bătut pe spate ca niște vechi amici?

— Hei, Jed, strigă unul.

Oh, la naiba. Era Îndesatul. Celălalt polițai era Jerry Slăbănogul. Am decis să rămân acolo unde eram.

— Hei, fraților, spuse Jed. Ce mai faceți, prieteni?

— Bine, omule, când te-ai întors?

— Acum vreo două zile. Care-i treaba?

Îndesatul îi răspunse:

— Știi un tip pe nume Jake Fisher?

Stai așa. Se poate să fie aici ca să mă salveze?

— Nu, nu cred, spuse Jed.

Ceilalți erau acum cu toții afară. Alte strângeri de mână și bătăi pe spate.

— Prieteni, știți un… cum se numea?

— Jacob Fisher.

Toți au dat negativ din cap și au bolborosit că nu știu.

— E un mandat de arestare pe numele lui, spuse Îndesatul. Profesor de facultate. Se pare că a ucis un om.

Mi-a înghețat sângele în vine.

Jerry Slăbănogul a adăugat:

— Gogomanul a și mărturisit.

— Pare periculos, spuse Jed, dar nu înțeleg ce legătură avem noi cu asta.

— În primul rând, l-am reperat când a încercat să intre pe proprietatea ta acum câteva zile.

— Pe proprietatea mea?

— Da. Dar nu de asta suntem acum aici.

M-am tupilat în tufiș, nesigur de ce anume puteam face acolo.

— Vezi, avem un GPS care a luat urma unui telefon celular, spuse Îndesatul.

— Și coordonatele ne-au condus drept aici, adăugă Jerry Slăbănogul.

— Nu înțeleg.

— Simplu, Jed. Îi putem localiza iPhone-ul. Nu e atât de greu în zilele noastre. Ce naiba, am pus unul și la telefonul copilului meu. Localizatorul ne arată că ucigașul este aici, pe proprietatea ta, chiar în acest moment.

— Un ucigaș periculos?

— Ar putea fi, mda. De ce nu așteptați cu toții în casă? S-a uitat înapoi spre partenerul lui. Jerry?

Jerry s-a întors la mașină și a scos la iveală un fel de dispozitiv manual. L-a cercetat câteva momente, a atins ecranul tactil și apoi a afirmat:

— Se află pe o rază de 50 de metri – în direcția asta.

Jerry Slăbănogul a arătat direct înspre locul în care mă ascundeam.

Mai multe scenarii mi-au trecut prin minte. Unu, cel mai evident: să mă predau. Să ridic mâinile, să ies din pădure cu ele în sus și să strig cât de tare pot „Mă predau!” Odată ce ajungeam în custodia poliției, aș fi fost măcar salvat în ce-l privește pe Jed și grupul său.

Mă gândeam serios să fac asta – să ridic mâinile, să strig și să mă predau – când l-am văzut pe Jed scoțându-și pistolul.

Hopa.

Îndesatul spuse:

— Jed, ce faci?

— E pistolul meu. Îl dețin legal. Și suntem pe proprietatea mea, corect?

— Corect, și?

— Și criminalul pe care îl urmăriți…, începu Jed.

Acum eram un criminal.

— Ar putea fi înarmat și periculos. Nu vă lăsăm, prieteni, să-l urmăriți fără ajutor.

— Nu avem nevoie de ajutor, Jed. Pune-l deoparte.

— Totuși este proprietatea mea, nu?

— Este.

— Atunci, dacă nu vă deranjează, voi rămâne exact aici.

Brusc, scenariul evident nu mai părea atât de evident. Jed intenționa să mă omoare din două motive. Unu, credea că am de-a face cu uciderea lui Todd. Acela era motivul pentru care mă înhățaseră de la bun început. Dar apoi, doi, morții nu vorbesc. Dacă m-aș preda, aș putea spune polițiștilor ce s-a întâmplat în seara aceea, cum m-au răpit și au tras în mine. Ar putea fi cuvântul meu împotriva cuvântului lor, dar glonțul din casa lui Cookie ar dovedi că e pistolul lui. Erau și înregistrările telefonice care dovedeau că primisem un apel de la Cookie. Ar putea fi greu de dovedit, dar pun pariu că Jed nu-și dorea să-și asume acest risc.

Dar, dacă Jed m-ar împușca – chiar dacă ar trage în timp ce aș încerca să mă predau s-ar putea considera fie legitimă apărare, fie, în cel mai rău caz, ucidere din neglijență. Ar trage și m-ar ucide și ar spune că a crezut că am un pistol sau ceva de genul ăsta și, pe bună dreptate, chiar ucisesem un om, potrivit Îndesatului și Slăbănogului Jerry. Și toți acești amici din Vermont ar susține povestea lui Jed, iar singurul tip care i-ar contrazice – subsemnatul – ar fi mâncare pentru viermi.

Trebuia să mai țin cont de ceva. Dacă m-aș preda, cât timp m-ar reține poliția? Mă apropiam de adevăr. O simțeam. Ei cred că am ucis pe cineva. La naiba, într-un fel am mărturisit. Cât timp m-ar putea ține? O anumită perioadă, pun pariu.

Dacă ar pune mâna pe mine, probabil n-aș avea niciodată ocazia să stau față în față cu Julie, sora lui Natalie.

— Pe aici, spuse Jerry Slăbănogul.

Au pornit-o spre mine. Jed și-a ridicat pistolul, ținându-l gata pregătit.

Am început s-o iau înapoi. Îmi simțeam capul de parcă ar fi fost încasetat în melasă.

— Dacă e cineva în pădure, strigă Îndesatul, ieși afară acum cu mâinile ridicate!

S-au apropiat. M-am furișat înapoi încă vreo câțiva pași și m-am ascuns în spatele unui copac. Pădurea era deasă. Dacă m-aș putea afunda bine în ea, aș fi asigurat cel puțin un timp. Am ridicat o piatră și am aruncat-o cât de mult am putut la stânga. Toți ochii s-au întors. Lanternele s-au aprins și au luminat în direcția aceea.

— Acolo! strigă cineva.

Jed era în frunte, cu pistolul ridicat.

Să mă predau? O, nu prea cred.

Îndesatul s-a apropiat de Jed. Jed a grăbit pasul, aproape alergând, dar Îndesatul a ridicat brațul pentru a-l opri.

— Mergi încet, spuse Îndesatul. Poate e înarmat.

Jed, desigur, știa mai bine, nu?

Jerry Slăbănogul nu s-a clintit.

— Chestia asta spune că e tot pe-acolo.

Din nou a arătat înspre mine. Erau la 40, 50 de metri. Stând tupilat în tufăriș, mi-am îngropat rapid telefonul – a doua pierdere în ultimele trei zile – sub o grămadă de frunze și m-am îndepărtat repede, încercând să fac cât mai puțin zgomot posibil. Am început să mă deplasez în direcția opusă, să mă afund în pădure, din nou străduindu-mă să nu fac niciun zgomot. Am păstrat câteva pietre în mână. Le voi arunca dacă va trebui să le distrag atenția.

Ceilalți s-au adunat din nou în jurul lui Jerry, deplasându-se cu toții încet spre telefon.

Am grăbit pasul, afundându-mă tot mai mult în pădure. Nu-i mai vedeam, zăream doar luminile lanternelor.

— E pe-aproape, spuse Jerry Slăbănogul.

— Sau, adăugă Jed văzând lumina, cred că e telefonul lui.

Am continuat să merg mai departe, aplecat. Chiar nu aveam un plan. Nu aveam nicio idee în ce direcție să o iau sau până unde ajungea pădurea. Puteam să scap de ei, puteam să ies din aici, dar nu aveam nicio idee cum puteam ieși din această situație.

Poate, m-am gândit, aș putea face cale întoarsă spre casă.

Am auzit voci murmurând. Acum erau prea departe pentru a-i vedea. Era un lucru bun. Am văzut cum mișcarea a încetat. Luminile lanternelor s-au lăsat în jos.

— Nu e aici, spuse cineva.

Îndesatul, iritat:

— Văd și eu asta.

— Poate localizatorul tău e închis.

Erau, cred, chiar în locul unde îmi îngropasem la întâmplare telefonul. M-am întrebat cât timp îmi va asigura stratagema asta. Nu mult, dar probabil suficient. M-am ridicat să fug mai departe și atunci s-a întâmplat.

Nu sunt doctor sau om de știință, așa că nu prea vă pot spune cum funcționează adrenalina. Știu doar că funcționează. M-a ajutat să depășesc durerea aceea de la lovitura la cap, de la săritura prin fereastră, de la aterizarea dură pe pământ. M-a ajutat să mă recuperez când am intrat cu fața în acel copac, chiar și atunci când am simțit cum mi se umflă buzele și am simțit gustul amar al sângelui pe limbă.

Dar ceea ce știu – ce am aflat chiar în momentul acela – este că adrenalina nu este nelimitată. Este un hormon limitat aflat în corpul nostru, nimic mai mult. Poate fi cel mai puternic imbold pe care îl cunoaștem, dar efectele, după cum aveam să constat repede, sunt doar de scurtă durată.

În cele din urmă, imboldul acela dispare.

Durerea nici vorbă să cedeze, ci și-a făcut din nou prezența ca lovitura zdravănă de coasă a unui secerător. O durere fulgerătoare mi-a sfâșiat capul, făcându-mă să cad în genunchi. A trebuit neapărat să-mi acopăr gura cu mâna ca să nu țip.

Am auzit o altă mașină venind pe stradă. Solicitase Îndesatul ajutoare?

În depărtare am auzit voci:

— E telefonul lui!

— Ce mama… l-a îngropat!

— Împrăștiați-vă!

Am auzit foșnete în urma mea. M-am întrebat ce avans aveam și cât de eficient era avansul față de lanterne și gloanțe. Probabil nu era prea mare și nici prea eficient. Din nou, mi-a venit ideea să mă predau și să-mi încerc norocul. Din nou, nu mi-a plăcut.

L-am auzit pe Îndesat spunând:

— Vezi-ți de treabă, Jed. Ne descurcăm.

— E terenul meu, răspunse Jed. Nu puteți doar voi doi să acoperiți atâta suprafață.

— Totuși…

— E proprietatea mea, Jerry. Era ceva tăios în vocea lui Jed. Vă aflați aici fără mandat.

— Mandat? Era Îndesatul. Vorbești serios? Pur și simplu suntem îngrijorați pentru siguranța ta.

— Și eu, răspunse Jed. N-aveți nicio idee unde se ascunde ucigașul ăsta, corect?

— Păi…

— După voi, ar putea fi în casă. Ascuns. În așteptarea noastră. Nu, fratele meu… stăm aici cu voi.

Tăcere.

„Scoală-te”, mi-am spus.

— Vreau să stați toți la vedere, spuse Îndesatul. Fără fapte eroice. Vedeți ceva, strigați după ajutor.

Am auzit murmure de aprobare, apoi luminile lanternelor tăind întunericul. Se împrăștiau. Nu vedeam oamenii în întuneric, doar fasciculele

săltărețe de lumină. Era suficient pentru a ști că eram total terminat.

Scoală-te, prostule!

Capul mi se învârtea în agonie, dar am reușit să mă ridic în picioare. Am înaintat poticnindu-mă, la fel ca un monstru cu picioare țepene din filme. Făcusem cam trei pași, poate patru, când o lumină s-a întretăiat cu spatele meu.

Am sărit repede după un copac.

Fusesem reperat?

Am așteptat să strige cineva. Nu a strigat nimeni. Am rămas lipit cu spatele de coaja trunchiului. Singurul zgomot era acum respirația mea. Mă atinsese fasciculul acela de lumină? Eram aproape sigur că o făcuse. Dar nu știam sigur. Am rămas acolo unde eram și am așteptat.

Niște pași veneau spre mine.

Nu știam ce să fac. Dacă mă zărise careva, eram terminat. Nu aveam cum scăpa. Am așteptat ca cineva să strige după ajutor.

Nimic, cu excepția pașilor care se apropiau.

Stați o clipă. Dacă am fost reperat, de ce n-a strigat nimeni? Poate era în regulă. Poate fusesem confundat cu un copac sau cu altceva.

Sau poate nu striga nimeni pentru că voia să mă împuște?

Am încercat să analizez calm situația pentru o clipă. Să spunem, de pildă, că era Jed. Ar striga? Nu. Dacă ar striga, aș putea fugi, iar atunci Îndesatul și Jerry Slăbănogul ar sări și ei după mine, iar atunci ar fi mai greu să mă ucidă. Dar să spunem că m-a reperat cu lanterna. Atunci ce? Dacă într-adevăr m-ar fi văzut, dacă ar ști că mă ascund în spatele acestui copac, ei bine, s-ar putea ca Jed să se apropie pe furiș de mine, cu pistolul pregătit și…

Buuum.

Pașii se auzeau tot mai tare.

Creierul meu a încercat să facă chestia aia reptiliană de evaluare rapidă – mă salvase deja,

nu? –, dar după o secundă sau două de ardere neuronală, am ajuns la o concluzie înspăimântătoare, dar evidentă.

Eram terminat. Nu aveam cum să scap.

Am încercat să-mi adun forțele pentru un sprint de zile mari, dar, sincer, la ce ar fi ajutat? M-aș expune cu siguranță și, în situația în care eram, nu aș ajunge departe. Ori eram împușcat, ori eram prins. Dacă stăteam să mă gândesc, acestea erau cele două opțiuni ale mele acum: împușcat sau prins. Preferam prins, mulțumesc foarte mult. Acum întrebarea era cum îmi puteam maximiza șansele de a fi prins și nu împușcat?

Nu aveam nicio cea mai vagă idee.

Un fascicul de lumină a dansat în fața mea. Mi-am sprijinit spatele de copac și m-am ridicat pe vârfurile picioarelor. Ca și cum ar fi ajutat la ceva. Pașii se apropiau. Judecând după sunet și după strălucirea luminii, bănuiam că cineva se afla cam la zece metri de mine.

Opțiunile zburau înainte și înapoi prin capul meu. Aș putea rămâne aici și aș sări pe tip. Dacă era Jed, de exemplu, l-aș putea dezarma. Dar orice acțiune de luptă din partea mea nu numai că mi-ar dezvălui poziția cu siguranță, dar, dacă nu era Jed – dacă era, de exemplu, Îndesatul –, atunci acesta ar avea liber să folosească forța letală împotriva mea.

Așadar, ce să fac?

Speram să nu fi fost reperat.

Desigur, speranța nu reprezenta un plan și nici măcar o opțiune. Era ceva de dorit. Era un mod de gândire fantezistă. Însemna să-mi las soarta în mâinile… sorții, chiar așa.

Pașii erau acum la doar un metru sau doi depărtare. Mi-am adunat toate puterile, neștiind ce să fac, lăsându-mă în grija acelei părți reptiliene a creierului meu, când am auzit o șoaptă:

— Nu spune nimic. Știu că ești în spatele copacului.

Era Cookie.

— Voi trece pe lângă tine, spuse ea cu o voce scăzută. Când trec, vino exact în spatele meu și mergi. Stai aproape de spatele meu cât poți de mult.

— Ce?

— Doar fă-o, foarte aproape.

Tonul ei nu lăsa loc de discuții.

Cookie a trecut pe lângă copacul meu, aproape ciocnindu-se de el, și a continuat să meargă. Nu am ezitat. Am intrat în rând exact în spatele ei și am urmat-o. Vedeam luminile lanternelor în depărtare, atât în stânga, cât și în dreapta mea.

— N-ai jucat teatru, nu-i așa? spuse Cookie.

Nu știam ce vrea să spună.

— Ai iubit-o pe Natalie, nu-i așa?

— Da, șoptii eu.

— Te voi duce cât de departe pot. Vom ajunge la o cărare. Ia-o la dreapta. Lasă-te în jos și nu sta la vedere. Cărarea te va duce în luminișul în care se află capela albă. De acolo vei ști cum să dispari. Voi încerca să-i țin ocupați. Du-te cât poți de departe. Să nu mergi acasă. Acolo te vor găsi.

— Cine mă va găsi?

Am încercat să mă mișc în același timp cu ea, potrivindu-mi pașii așa cum ar face un copil enervant care îl imită pe altul.

— Trebuie să te oprești, Jake.

— Cine mă va găsi?

— E ceva mai mare decât îți imaginezi. N-ai idee ce ai în față. Nicio idee.

— Spune-mi.

— Dacă nu te oprești, ne vei omorî pe toți.

Cookie a cotit la stânga. M-am ținut după ea.

— Cărarea e în față. Eu o voi lua la stânga, tu vei merge în jos spre dreapta. Înțelegi?

— Unde e Natalie? E vie?

— În zece secunde vom fi pe cărare.

— Spune-mi.

— Nu mă asculți. Trebuie să renunți la asta.

— Atunci spune-mi unde e Natalie.

În depărtare îl auzeam pe Îndesat strigând ceva, dar nu înțelegeam cuvintele. Cookie și-a încetinit pașii.

— Te rog, îi spusei.

Vocea i-a devenit distantă, seacă.

— Nu știu unde e Natalie. Nu știu dacă e vie sau moartă. Nici Jed nu știe. Niciunul dintre noi nu știe.

Am ajuns la o cărare făcută din pietriș. Ea a început să o ia la stânga.

— Încă ceva, Jake.

— Ce?

— Dacă te întorci, n-am să fiu cea care o să-ți salveze viața.

Cookie mi-a arătat pistolul din mână.

— Am să fiu cea care îi pune capăt.

Capitolul 22

Am recunoscut cărarea.

La dreapta era un mic helești. Natalie și cu mine înotasem acolo într-o seară târziu. Am ieșit, trăgându-ne sufletul, zăcând goi unul în brațele celuilalt, cu pielea lipită unul de altul.

— N-am mai făcut niciodată asta, a spus ea încet. Adică, am mai făcut asta, dar… niciodată *asta.*

Am înțeles. Și eu simțeam la fel.

Am trecut pe lângă vechea bancă din parc pe care Natalie și cu mine obișnuiam să stăm după ce beam cafea și mâncam biscuiți la Cookie. Deasupra, în față, vedeam conturul estompat al capelei. Nu m-am uitat prea mult la ea, nu aveam nevoie ca amintirile să mă încetinească. Am urmat cărarea în jos spre oraș. Mașina mea se afla la mai puțin de o jumătate de milă depărtare. Mă întrebam dacă polițaii o localizaseră deja. Nu vedeam cum. Nu aș putea să conduc foarte departe – probabil era emis un mandat și pentru ea –, dar nu vedeam altă cale să ies altfel din oraș. Trebuia să risc.

Strada era atât de întunecată, încât nu am putut să-mi găsesc mașina decât bazându-mă pe memorie. Practic, am mers drept la ea. Când am deschis ușa, lumina interioară a mașinii a erupt în noapte. M-am strecurat repede înăuntru și am închis ușa. Și apoi? Eram, cred, un fugar. Îmi amintesc că am văzut o emisiune TV în care fugarul a schimbat numerele de înmatriculare cu cele ale unei alte mașini. Poate ar ajuta. Poate aș găsi o mașină parcată pentru a face treaba asta. Da, sigur, cu excepția faptului că nu aveam o șurubelniță. Cum aș putea face așa ceva fără o șurubelniță? M-am căutat prin buzunare și am scos o monedă de zece cenți. Ar putea merge drept șurubelniță?

Ar dura prea mult.

Aveam deja o destinație în minte. Am luat-o spre sud, atent să nu conduc prea repede sau prea încet, apăsând constant pe accelerație și pe frână, ca și cum viteza potrivită m-ar face cumva invizibil. Șoselele erau întunecate. Asta, probabil, mă ajuta. Trebuia să nu uit că un mandat nu este atotputernic. Probabil aș avea ceva timp de partea mea dacă aș putea evita drumurile principale.

IPhone-ul meu era, desigur, pierdut. Mă simțeam gol și neputincios fără el. E nostim cât de mult ne atașăm de aceste dispozitive. Am continuat să merg spre sud.

Și apoi?

Aveam la mine doar 60 de dolari. Nu puteam ajunge departe cu ei. Dacă aș folosi un card de credit, polițaii ar observa și m-ar sălta imediat. Ei bine, nu imediat. Ar trebui să vadă încasarea plății și apoi să trimită un echipaj sau ceva. Nu știu cât ar dura, dar mă îndoiesc că ar fi instantaneu. Polițaii sunt buni. Nu sunt omnipotenți.

Practic, nu aveam de ales. Trebuia să-mi asum un risc calculat. Interstate 91, cea mai mare autostradă din zonă, era drept înainte. Am mers spre primul popas și am parcat lângă cel mai puțin luminat loc pe care l-am putut găsi. Mi-am ridicat și gulerul, de parcă așa m-aș fi deghizat, și am pornit să intru. Când am trecut pe lângă micuțul magazin din popas, ceva mi-a atras privirea.

Vindeau pixuri și markere. Nu multe, dar poate…

M-am gândit o clipă, poate două și apoi am intrat în magazin. Când am verificat mica ofertă de ustensile de scris, dezamăgirea m-a lovit mai puternic decât m-aș fi așteptat.

— Vă pot ajuta?

Fata din spatele tejghelei nu putea avea mai mult de 20 de ani. Avea părul blond cu șuvițe roz. Mda, roz.

— Îmi place părul tău, îi spusei eu, veșnicul cuceritor.

— Rozul? A arătat spre șuvițe. Este pentru conștientizarea cancerului de sân. Hei, ești bine?

— Da, de ce?

— Ai o umflătură mare la cap. Cred că sângerează.

— O, asta. Sigur. Sunt bine.

— Vindem truse de prim ajutor, dacă crezi că te-ar ajuta.

— Da, poate.

M-am întors spre pixuri și markere.

— Caut un marker roșu, dar nu văd niciunul aici.

— Nu ținem. Doar negre.

— O!

Mi-a cercetat fața.

— Dar am unul aici.

A căutat într-un sertar și a ales un marker roșu Sharpie.

— Îl folosim la inventariere, să tăiem chestiile greșite.

Am încercat să nu arăt cât de neliniștit eram.

— Cum aș putea să-l cumpăr?

— Nu cred că putem face asta.

— Te rog, îi spusei. E foarte important.

Reflectă o clipă.

— Uite cum facem. Tu cumperi trusa de prim ajutor și îmi promiți să te ocupi de umflătură și eu îți dau markerul.

Am bătut palma și m-am grăbit spre toaleta bărbaților. Ceasul probabil ticăia. Întotdeauna o mașină de poliție venea în popasurile principale și verifica mașinile, corect? Sau greșit? Nu aveam nicio idee. Am încercat să respir ușor și echilibrat. Mi-am cercetat fața în oglindă. Brrr! Aveam o umflătură pe frunte și o tăietură deschisă deasupra ochiului. Am curățat-o cât am putut de bine, dar un bandaj mare m-ar fi făcut să ies în evidență și aș fi fost luat la ochi.

Bancomatul era chiar lângă automat, dar trebuia să mai aștepte câteva secunde.

M-am repezit la mașină. Pe plăcuța mea de înmatriculare scria „704 LI6”. Inscripția din Massachusetts este făcută cu roșu. Folosind markerul am transformat 0 în 8, L în E, I în T, 6 în 8. Am făcut un pas în spate. Nu ar fi mers niciodată la o cercetare de aproape, dar de la distanță pe plăcuță se putea citi „784 ET8”.

Aș fi zâmbit la ingeniozitatea mea, dar nu era timp. M-am întors la ATM și m-am gândit cum să abordez mașinăria. Știam că ATM-urile aveau camere de filmat – cine nu știa? –, dar, chiar dacă evitam să fiu văzut, autoritățile ar fi știut că este cardul meu de credit.

Viteza părea mai importantă aici. Dacă aveau o poză de-a mea, aveau o poză de-a mea.

Am două carduri de credit. Am scos suma maximă de pe ambele și m-am grăbit spre mașină. Am părăsit autostrada la prima ieșire și am început să o iau pe drumuri secundare. Când am ajuns la Greenfield, am parcat mașina pe o stradă laterală din centrul orașului. M-am gândit să iau primul autobuz, dar ar fi fost prea evident. Am găsit un taxi și l-am luat spre Springfield. Evident, am plătit în numerar. Am luat autobuzul Peter Pan de acolo până la New York. Pe tot parcursul călătoriei mi-am aruncat ochii în toate părțile, așteptând – nu știu – ca un polițist sau un tip rău să mă zărească și să pună mâna pe mine.

Destul de paranoic?

Odată ajuns în Manhattan, am luat un alt taxi să mă ducă în Ramsey, New Jersey, unde știam că locuia Julie Pottham, sora lui Natalie.

Când am ajuns la Ramsey, șoferul a spus:

— OK, prietene, unde să te duc?

Era patru dimineața – evident prea târziu (sau, în funcție de punctul de vedere, prea devreme) pentru a o vizita pe sora lui Natalie. Plus că aveam nevoie de odihnă. Mă durea capul. Aveam nervii

întinși la maxim. Îmi simțeam corpul tremurând de epuizare.

— Să găsim un motel.

— E un Sheraton pe stradă în sus.

Mi-ar cere un document de identificare și, probabil, un card de credit.

— Nu. Ceva… mai ieftin.

Am găsit unul dintre acele moteluri discrete concepute pentru camionagii, soți adulteri și pentru noi, fugarii. Avea un nume potrivit, *Fair Motel.* Mi-a plăcut sinceritatea aceasta: nu suntem grozavi, nu suntem nici măcar buni, suntem „fair – rezonabili". O reclamă de deasupra marchizei anunța „Tarife cu ora" (la fel ca Ritz – Carlton), „TV color" (o batjocură la adresa concurenților care foloseau tot alb-negru) și partea mea favorită: „Acum avem prosoape!"

Stabilimentul acela nu cerea documente de identitate, carduri de credit și nici măcar care-i pulsul.

Femeia din spatele pupitrului avea vreo 70 de ani. S-a uitat la mine cu aerul că le-a văzut pe toate. Pe ecusonul ei se putea citit MABEL. Avea părul de consistența fânului. Am cerut o cameră în spate.

— Aveți rezervare? mă întrebă ea.

— Glumiți, nu-i așa?

— Da, spuse Mabel. Dar camerele din spate sunt ocupate. Toată lumea vrea o cameră în spate. Trebuie să fie de la priveliștea containerelor de gunoi. Am o cameră drăguță care dă spre un magazin Staples, dacă vreți.

Mabel mi-a dat cheia de la camera 12, care s-a dovedit a nu fi atât de îngrozitoare pe cât mi-am imaginat. Locul părea *rezonabil* de curat. Am încercat să nu mă gândesc la ce a văzut camera asta la viața ei, dar, iarăși, dacă aș sta să mă gândesc, nu mi-ar plăcea să mă gândesc la așa ceva nici într-un hotel Ritz-Carlton.

M-am prăbușit pe pat cu hainele pe mine și am căzut într-un somn din acelea în care nu-ți amintești când ai adormit și nu ai habar cât e ora când te trezești. Când s-a făcut dimineață, m-am întins după iPhone-ul de pe noptieră, dar, vai, mi-am amintit că nu îl mai am. Poliția îl are. Îl verificau? Oare vedeau toate locurile pe care le căutasem, toate SMS-urile pe care le trimisesem și toate e-mailurile pe care le expediasem? Făceau același lucru acasă la mine în campus? Dacă primiseră un mandat să mă depisteze prin intermediul iPhone-ului meu, nu se înțelege de la sine că aveau tot ce le trebuia pentru a-mi percheziționa locuința? Dar, din nou, și ce-i cu asta? N-ar găsi nimic incriminator. Poate jenant, dar cine nu ar avea câteva căutări pe Internet jenante?

Capul încă mă durea. Mult. Miroseam ca o capră. Un duș ar ajuta, dar nu dacă ar trebui să mă îmbrac cu aceleași haine. Când am dat de lumina strălucitoare a dimineții, mi-am acoperit ochii ca un vampir sau ca un tip care a petrecut prea mult timp într-un cazinou. Mabel era tot în spatele tejghelei.

— Uau, la ce oră te trezești? o întrebai.

— Te dai la mine?

— Ah, nu.

— Pentru că poate vrei să te speli puțin înainte să faci marea mișcare. Am niște principii.

— Ai o aspirină sau un Tylenol?

Mabel s-a încruntat, s-a căutat în poșetă și a scos un mic arsenal de analgezice. Tylenol, Advil, Aleve, Bayer. Am ales Tylenol, am dat două pe gât și i-am mulțumit.

— Magazinul Target din josul străzii are un raion pentru tipii mari și înalți, a spus Mabel. Poate vrei să-ți cumperi niște haine noi.

Grozavă sugestie. M-am dus acolo și am cumpărat o pereche de blugi și o cămașă, pe lângă câteva articole de lenjerie de corp. Am cumpărat și

o periuță de dinți de voiaj, pastă de dinți și deodorant. Planul meu era să nu stau pe drumuri prea mult, dar mai era ceva de făcut înainte să mă predau autorităților.

Să vorbesc personal cu sora lui Natalie.

Ultima achiziție: un telefon celular de unică folosință. L-am sunat pe Benedict pe numărul de mobil, acasă, la birou. Niciun răspuns nicăieri.

Era, probabil, prea devreme pentru el. M-am întrebat cu cine ar mai trebui să încerc și am hotărât să o sun pe Shanta. A răspuns la primul apel.

— Alo?

— Sunt Jake.

— De pe ce număr suni?

— E un telefon de unică folosință, îi spusei.

Făcu o pauză.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

— M-au căutat doi polițai din Vermont.

— De ce?

I-am explicat rapid.

— Stai, spuse Shanta, ai fugit de polițiști?

— Nu-mi inspira încredere situația. Am crezut că oamenii aceia mă vor ucide.

— Atunci predă-te acum.

— Nu încă.

— Jake, ascultă-mă. Dacă ești un fugar, dacă ofițerii te caută…

— Doar trebuie să fac ceva mai întâi.

— Trebuie să te predai.

— O voi face, dar…

— Dar ce? Ai înnebunit?

Poate.

— Mmm, nu.

— Unde naiba ești?

Am tăcut.

— Jake? Nu e un joc. Unde ești?

— Te sun eu din nou.

Am închis, furios pe mine însumi. Fusese o greșeală să o sun pe Shanta. Era o prietenă, dar

mai avea și alte responsabilități și ordine de zi în treaba asta.

OK, am respirat adânc. Și acum?

Am sunat-o pe sora lui Natalie.

— Alo?

Era Julie. Am închis. Era tot ce aveam nevoie să știu. Numărul de telefon al unei companii de taxi fusese expus la vedere în camera mea de hotel. Cred că multora nu le place să vină sau să plece din Fair Motel cu mașinile lor proprii. Am sunat la numărul acela și am chemat un taxi care să vină să mă ia de la Target. M-am furișat în toaleta pentru bărbați, m-am spălat cât mi-a permis chiuveta și m-am schimbat în țoalele mele noi.

Cincisprezece minute mai târziu, am sunat la ușa lui Julie Pottham.

Avea o ușă de tip panou de sticlă, alături de cea din lemn, astfel încât atunci când deschidea, putea vedea cine e, dar tot rămânea încuiată în spatele geamului. Când Julie a văzut cine stă în fața verandei ei, a făcut ochii mari, ducând repede mâna la gură.

— Încă vrei să te prefaci că nu știi cine sunt? o întrebai.

— Dacă nu pleci chiar acum, sun la poliție.

— De ce m-ai mințit, Julie?

— Ieși de pe proprietatea mea.

— Nu. Poți suna la poliție și ei mă pot lua de aici, dar mă voi întoarce. Sau te voi urmări la serviciu. Sau mă voi întoarce noaptea. Nu plec până nu-mi răspunzi la întrebări.

Ochii lui Julie fugiră la stânga și apoi la dreapta. Părul ei era tot șaten deschis. Nu se schimbase foarte mult în acești șase ani.

— Lasă-mi sora în pace. Are o căsnicie fericită.

— Cu cine?

— Ce?

— Todd a murit.

Cuvintele astea au potolit-o.

— Despre ce vorbești?

— A fost ucis.

Ochii i s-au făcut mari.

— Ce? O, Doamne, ce-ai făcut?

— Ce? Eu? Nu. Crezi că…?

Conversația noastră o lua rapid razna.

— Nu are nimic de-a face cu mine. Todd a fost găsit în casa pe care o împărțea cu soția și cu cei doi copii ai săi.

— Copii? Nu au copii.

M-am uitat la ea.

— Adică, mi-ar fi spus…

Vocea lui Julie s-a stins. Părea uluită. Nu mă așteptasem la așa ceva. Îmi închipuiam că știa ce se întâmplă, participa la asta, orice naiba ar fi fost „asta”.

— Julie, am spus încet, încercând să o ajut să se reconcentreze, de ce te-ai prefăcut că nu mă cunoști când te-am sunat?

Vocea ei era încă pierdută.

— Unde? mă întrebă.

— Ce?

— Unde a fost ucis Todd?

— Locuia în Palmetto Bluff, Carolina de Sud.

A dat din cap dezaprobator.

— Nu are niciun sens. Greșești. Sau minți.

— Nu, spusei eu.

— Dacă Todd ar fi murit – sau ar fi fost ucis, cum spui tu –, Natalie mi-ar fi spus.

Mi-am umezit buzele și am încercat să nu-mi trădez disperarea din voce.

— Așadar, ești în legătură cu ea?

Niciun răspuns.

— Julie?

— Natalie s-a temut că s-ar putea întâmpla așa ceva.

— Ce s-ar putea întâmpla?

În sfârșit, privirea i s-a focalizat. M-a privit țintă în ochi ca o rază laser.

— Natalie și-a închipuit că o să vii la mine într-o zi. Chiar mi-a zis ce să spun în acest caz.

Am înghițit în sec.

— Ce-a spus?

— „Reamintește-i de promisiune”.

Tăcere.

Am făcut un pas spre ea.

— Am respectat acea promisiune, spusei eu. Am respectat-o timp de șase ani. Lasă-mă să intru, Julie.

— Nu.

— Todd a murit. Dacă a fost o promisiune, am păstrat-o. S-a terminat acum.

— Nu te cred.

— Verifică website-ul Lanford. Vei vedea un necrolog.

— Ce?

— Pe calculator. Todd Sanderson. Verifică necrologul. Aștept.

Fără alte cuvinte, a făcut un pas în spate și a închis ușa. Nu știam ce înseamnă asta. Nu știam dacă va verifica website-ul sau dacă se săturase. Nu aveam unde să merg. Am rămas acolo, cu fața la ușă, așteptând. Zece minute mai târziu, Julie s-a întors. A descuiat ușa de sticlă și mi-a făcut semn să intru.

M-am așezat pe canapea. Julie stătea în fața mea, uluită. Ochii ei păreau niște bile rătăcite.

— Nu înțeleg, spuse ea. Spune că e căsătorit cu copii. Credeam…

— Ce credeai?

A scuturat puternic din cap.

— Până la urmă, de ce te interesează așa de mult? Natalie te-a părăsit. Te-am văzut la nuntă. Credeam că n-o să mai apari, dar Natalie știa că vei apărea. De ce? Ești un fel de masochist?

— Natalie știa că o să apar?

— Da.

Am dat din cap aprobator.

— Ce? întrebă ea.

— Știa că va trebui să văd cu ochii mei.

— De ce?

— Pentru că nu am crezut.

— Că s-ar putea îndrăgosti de un alt bărbat?

— Da.

— Dar a făcut-o, spuse Julie. Și ți-a cerut să promiți că vei sta deoparte.

— Știam că promisiunea asta e greșită. Chiar atunci când am făcut-o, chiar atunci când priveam cum își făceau jurăminte unul altuia, nu am crezut niciodată că Natalie a încetat să mă iubească. Știu că pare a fi o iluzie. Știu că par unul care poartă niște ochelari roz cu cea mai mare dioptrie din istoria omenirii ori sunt un fel de egocentric care nu poate accepta adevărul. Dar știu. Știu ce simțeam când eram cu ea – și știu ce simțea și ea. Și toate palavrele alea pe care le luăm în râs despre două inimi care bat ca una, despre soarele care strălucește într-o zi înnorată, despre o legătură mai mult decât fizică, mai mult decât spirituală – acum le-am înțeles dintr-odată. Natalie și cu mine am avut totul. Nu poți să minți despre așa ceva. Dacă există vreo notă falsă într-o iubire ca asta, ea se aude. Au fost prea multe momente care m-au lăsat fără suflare. Am trăit pentru râsul ei. Când mă uitam în ochii ei, vedeam veșnicia. Când o țineam în brațe, știam – o singură dată în viață, dacă ai noroc. Găsiserăm un loc rar și special, un loc în culori consistente și, dacă ai un așa noroc, regreți orice moment din viață când nu ești în acel loc, pentru că simți tristețea unei pierderi. Îi compătimești pe alții că nu vor cunoaște niciodată aceste explozii continue ale pasiunii. Natalie m-a făcut să mă simt viu. A făcut ca totul în jurul nostru să fie un surprinzător foc de artificii. Așa am simțit – și *știu* că și Natalie a simțit la fel. Nu eram orbiți de dragoste. Din contră. Ne-a adus la amândoi clarviziunea și de aceea nu-mi va da pace niciodată. Nu ar fi trebuit să fac niciodată acea promisiune. Mintea îmi era confuză, dar nu și inima. Ar fi trebuit să-mi ascult inima.

Când am terminat, îmi curgeau lacrimi pe obraz.

— Chiar crezi toate astea, nu-i așa?

Am aprobat din cap.

— Indiferent ce-o să-mi spui.

— Și totuși…, începu Julie.

I-am dus eu gândul până la capăt.

— Și totuși, Natalie s-a despărțit de mine și s-a căsătorit cu vechiul ei iubit.

Julie făcu o grimasă de uimire.

— Vechi iubit?

— Da.

— Todd nu era un vechi iubit.

— Ce?

— Tocmai se întâlniseră. A fost ridicol de brusc.

Am încercat să-mi limpezesc mintea.

— Dar mi-a spus că ieșiseră împreună înainte, că locuiseră chiar împreună și că fuseseră îndrăgostiți, că se despărțiseră și apoi și-au dat seama că sunt făcuți să fie împreună…

Însă Julie dădea din cap dezaprobator. Mi s-a cutremurat pământul de sub picioare.

— A fost o dragoste fulgerătoare, spuse ea. Astea sunt cuvintele lui Natalie. N-am înțeles de ce se grăbea deodată să se mărite. Dar Natalie, asta era, o fire de artist. Era imprevizibilă. Avea, așa cum ai spus, exploziile acelea de pasiune.

Nu avea niciun sens. Nimic din toate astea nu avea vreun sens. Sau, poate, pentru prima dată, confuzia conducea spre o anumită claritate.

— Unde e Natalie? o întrebai.

Julie și-a dat părul după ureche privind dincolo de mine.

— Te rog, spune-mi.

— Nu înțeleg nimic din toate astea, spuse Julie.

— Știu. Vreau să ajut.

— M-a avertizat. M-a avertizat să nu-ți spun nimic.

N-am știut ce să-i răspund la asta.

— Cred că e mai bine să pleci acum, spuse Julie.

Nicio șansă, dar poate era momentul s-o atac din altă direcție, s-o iau prin surprindere.

— Unde e tatăl tău? o întrebai.

Când ne-am revăzut față în față la ușă, se citea pe chipul ei că am năucit-o. Acum arăta de parcă aș fi pălmuit-o.

— Ce?

— A predat la Lanford – chiar la departamentul meu. Unde e acum?

— Ce legătură are el cu toate astea?

Bună întrebare, m-am gândit. Grozavă întrebare, chiar.

— Natalie nu mi-a spus niciodată nimic de el.

— Nu? Julie a ridicat dezinteresată din umeri. Poate voi doi nu erați chiar atât de apropiați pe cât credeai.

— A venit cu mine în campus și n-a spus un cuvânt despre el. De ce?

Julie a reflectat o clipă.

— Ne-a părăsit acum 25 de ani, înțelegi. Eu aveam cinci ani. Natalie avea nouă. Abia dacă mi-l amintesc.

— Unde s-a dus?

— Ce contează?

— Te rog. Unde s-a dus?

— A fugit cu o studentă, dar nu a durat. Mama mea… Nu l-a iertat niciodată. S-a recăsătorit, și-a întemeiat o nouă familie.

— Unde sunt?

— Nu știu și nu-mi pasă. Mama mi-a spus că s-a stabilit pe undeva în vest. Asta e tot ce știu. Nu mă interesează.

— Dar Natalie?

— Ce e cu ea?

— Pe ea a interesat-o tatăl ei?

— Dacă a interesat-o? Nu depindea de ea. El a fugit.

— Natalie știa unde era?

— Nu. Dar… cred că el a fost motivul pentru care Natalie era atât de zăpăcită când venea vorba

de bărbați. Când eram mici, ea era convinsă că, într-o zi, tati se va întoarce și vom fi din nou o familie. Chiar și după ce el s-a recăsătorit. Chiar și după ce el a avut alți copii. Era un om de nimic, spunea mama. Era mort pentru ea și pentru mine.

— Dar nu pentru Natalie.

Julie nu a răspuns. Părea dusă pe gânduri.

— Ce-i? o întrebai eu.

— Mama e într-un azil acum. Complicații din cauza diabetului. Am încercat să o îngrijesc, dar…

Vocea i s-a stins.

— Vezi, mama nu s-a recăsătorit niciodată. Nu a avut niciodată o viață a ei. Tata i-a răpit toate astea. Și, totuși, Natalie își dorea mult o anumită reconciliere. Încă se gândea, nu știu, că nu e prea târziu. Natalie era așa o visătoare. Ca și cum dacă ar descoperi că tati are un argument concludent, la fel și ea, dacă ar întâlni un bărbat care nu ar părăsi-o niciodată, acest lucru i-ar dovedi că nici tati nu a vrut să ne părăsească.

— Julie?

— Ce?

M-am asigurat că se uită direct în ochii mei.

— L-a întâlnit pe acel bărbat.

Julie s-a uitat pe fereastra din spate, clipind de mai multe ori. O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Unde e Natalie? întrebai eu.

Julie a dat din cap în semn de refuz.

— Nu plec până nu îmi spui. Te rog. Dacă totuși nu e interesată să mă vadă…

— Evident că nu e interesată, se repezi Julie, supărată dintr-odată. Dacă ar fi fost interesată, nu te-ar fi contactat ea personal? Ai avut dreptate înainte.

— Despre ce?

— Că e o iluzie. Că privești prin niște ochelari roz.

— Atunci ajută-mă să-i scot, îi spusei, netulburat. O dată pentru totdeauna. Ajută-mă să văd adevărul.

Nu știu dacă vorbele mele au atins-o. Nu m-ar fi descurajat. M-am uitat la ea și poate a observat asta. Poate de aceea a cedat în final.

— După căsătorie, Natalie și Todd s-au mutat în Danemarca, spuse Julie. Acolo era casa lor, dar au călătorit mult. Todd lucra ca medic pentru o organizație caritabilă. I-am uitat numele. Ceva despre începuturi, poate.

— Fresh Start.

— Da, asta e. Așa că au călătorit în țări mai sărace. Todd oferea servicii medicale celor nevoiași. Natalie își practica arta și preda. Îi plăcea la nebunie. Erau fericiți. Sau așa am crezut.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— La căsătorie.

— Stai. Nu ți-ai văzut sora de șase ani?

— Așa e. După nuntă, Natalie mi-a explicat că viața ei cu Todd avea să fie o călătorie minunată. M-a avertizat că s-ar putea să treacă o vreme îndelungată până o voi vedea din nou.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Și nu te-ai dus niciodată s-o vizitezi? Ea nu s-a întors niciodată?

— Nu. După cum am spus, m-a prevenit. Primesc vederi din Danemarca. Asta e tot.

— Dar e-mailuri sau discuții la telefon?

— Nu are din astea. A considerat că tehnologia modernă îi umbrește gândirea și îi afectează munca.

Am făcut o mutră uluită.

— Ea ți-a spus asta?

— Da.

— Și ai crezut? Dar dacă ar fi fost vreo urgență?

Julie a ridicat din umeri.

— Asta e viața pe care și-a dorit-o.

— Nu ți s-a părut ciudat acest aranjament?

— Ba da. De fapt, am adus și eu multe dintre argumentele pe care le aduci tu acum. Dar ce puteam face? A spus-o răspicat – asta și-a dorit.

Era începutul unei călătorii complet noi. Cine eram eu să-i stau în cale?

Am dat din cap neîncrezător și pentru a mi-l limpezi.

— Când ai primit ultima dată o vedere de la ea?

— A trecut ceva timp. Luni, poate o jumătate de an.

Mi-am rezemat spatele.

— Așadar, în realitate, nu știi unde e, nu-i așa?

— Aș spune că în Danemarca, dar, de fapt, cred că nu știu. Nici nu înțeleg cum s-ar fi putut ca soțul ei să trăiască cu o altă femeie în Carolina de Sud sau ceva de genul ăsta. Adică, nimic nu mai are sens. Nu știu unde e.

O bătaie energică la ușă ne-a speriat pe amândoi. Julie chiar m-a luat de mână, ca și cum ar fi avut nevoie de alinare. S-a auzit o a doua bătaie și apoi o voce a strigat:

— Jacob Fisher? Poliția. Casa e înconjurată. Ieși afară cu mâinile ridicate.

Capitolul 23

Am refuzat să spun vreun cuvânt fără ca avocatul meu – Benedict – să fie prezent.

Asta a luat ceva timp. Ofițerul principal s-a recomandat drept Jim Mulholland de la Departamentul de Poliție din New York. Nu pricepeam ce-i cu această jurisdicție. Colegiul Lanford este în Massachusetts. Eu îl omorâsem pe Otto pe Route 91 în același stat. Mă aventurasem în Vermont și, când m-au ridicat, eram în New Jersey. În afară de faptul că am luat transportul public în Manhattan, nu înțelegeam cum ar putea fi poliția din New York implicată în această tărășenie.

Mulholland era un bărbat solid cu o mustață groasă care amintea de Magnum P.I. A subliniat că nu sunt arestat și că pot pleca oricând, dar, vai, ar aprecia foarte, *foarte* mult cooperarea mea. A pălăvrăgit politicos, ca să nu zic fără rost, pe când mă conducea la secția din centru. Mi-a oferit apă gazoasă, cafea, sandvișuri, orice doream. Mi s-a făcut brusc foame și am acceptat. Eram pe punctul de a înfuleca, când mi-am amintit că doar cei vinovați mănâncă în detenție. Citisem asta undeva. Vinovatul știe ce se întâmplă, așa că poate să doarmă și să mănânce. Doar cel nevinovat este prea confuz și agitat pentru a face vreunul din aceste lucruri.

Dar apoi, care dintre ei eram eu?

Am mâncat sandvișul și am savurat fiecare bucățică. Din când în când, Mulholland sau partenera lui, Susan Telesco, o blondă înaltă în blugi și helancă, încercau să mă antreneze în conversație. Mă debarasam de ei și le aminteam că îmi invocasem dreptul la consiliere. După trei ore, a apărut Benedict. Noi patru – Mulholland, Telesco, Benedict și subsemnatul – am stat în jurul unei mese într-o cameră de interogatoriu care

fusese aranjată pentru a nu fi prea intimidantă. Desigur, nu că aveam multă experiență în camere de acest gen, dar întotdeauna mă așteptam să fie oarecum curate. Aceasta era, mai degrabă, de un bej palid.

— Știi de ce ești aici? întrebă Mulholland.

Benedict se încruntă.

— Chiar așa?

— Ce?

— Cum anume ai vrea să răspundem la această întrebare? Poate cu o mărturisire? „O, da, domnule detectiv Mulholland, presupun că m-ați arestat pentru că am deschis focul asupra unor magazine de băuturi alcoolice?” Putem să sărim peste ora de amatorism și să trecem direct la subiect?

— Ascultați, spuse Mulholland, așezându-se mai bine în scaun, suntem de partea voastră.

— O, Doamne.

— Nu, vorbesc serios. Trebuie doar să clarificăm câteva detalii și apoi mergem cu toții acasă ca niște oameni mai buni, având în vedere cele întâmplate.

— Despre ce vorbești? întrebă Benedict.

Mulholland a dat din cap spre Telesco. Ea a deschis un dosar și a strecurat o foaie de hârtie peste masă. Când am văzut mutra din fotografii – vedere frontală, vedere din profil –, mi-a zvâcnit sângele în vene.

Era Otto.

— Îl cunoști pe omul acesta? mă întrebă Telesco.

— Nu răspunde.

Nici nu aveam de gând, dar Benedict mi-a pus o mână pe braț pentru orice eventualitate.

— Cine e?

— Numele lui e Otto Devereaux.

Numele mi-a provocat un frison. Își arătaseră fețele. Folosiseră numele real al lui Otto, cel puțin. Toate acestea puteau însemna un singur lucru – n-

au avut niciodată intenția să mă lase să plec viu din furgonetă.

— Recent, clientul dumneavoastră a afirmat că a avut o altercație cu un bărbat, care se potrivește semnalmentelor lui Otto, pe o autostradă din Massachusetts. În declarația aceea, clientul dumneavoastră a spus că a fost obligat să-l ucidă pe domnul Devereaux în legitimă apărare.

— Clientul meu și-a retras declarația. Era dezorientat și sub influența alcoolului.

— Nu înțelegeți, spuse Mulholland. Nu suntem aici să-i facem zile fripte. Dacă am putea, i-am da o medalie.

Și-a desfăcut larg mâinile.

— Suntem de aceeași parte a baricadei.

— Oh?

— Otto Devereaux a fost un ticălos de carieră, de proporții aproape biblice. V-am putea arăta întreaga sa operă, dar ne-ar lua prea mult. Vă spunem doar câteva puncte de mare atracție. Crime, atacuri, șantaje. Porecla sa era Home Depot pentru că îi plăcea să utilizeze scule pe victime. A lucrat pentru legendarii frați Ache până când cineva a decis că e prea violent pentru ei. Apoi a lucrat pe cont propriu sau pentru vreun răufăcător disperat care avea nevoie de un adevărat psihopat.

Îmi zâmbi.

— Ascultă, Jake, nu știu cum l-ai dat gata pe tipul ăsta, dar ce ai făcut a fost o binecuvântare pentru societate.

— Așadar, spuse Benedict, teoretic vorbind, sunteți aici pentru a ne mulțumi?

— Nu e nimic teoretic. Ești un erou. Vrem să-ți strângem mâna.

Nimeni nu mi-a strâns mâna.

— Ascultă, spuse Benedict, unde i-ați găsit cadavrul?

— Nu e important.

— Care a fost cauza morții?

— Nici asta nu e important.

Benedict spuse, zâmbind larg:

— Așa vă tratați voi eroul?

Mi-a făcut semn cu capul.

— Dacă altceva nu mai e, cred că vom pleca.

Mulholland s-a uitat la Telesco. Cred că am văzut un surâs pe chipul ei. Nu mi-a plăcut.

— OK, spuse el, dacă așa vreți să jucați.

— Adică?

— Adică nimic. Sunteți liberi să plecați.

— Ne pare rău că nu v-am putut ajuta, spuse Benedict.

— Nu vă faceți probleme. După cum am spus, nu am vrut decât să-i strângem mâna celui care l-a eliminat pe tipul ăsta.

— Aha.

Eram amândoi în picioare acum.

— Găsim singuri drumul.

Aproape ieșiserăm pe ușă când Susan Telesco spuse:

— Ah, profesore Fisher?

M-am întors.

— Vă supărați dacă vă mai arătăm o fotografie?

S-au uitat amândoi la mine de parcă nu putea fi niciun deranj pentru ei, de parcă aveau tot timpul din lume și răspunsul meu era irelevant. Mă puteam uita la fotografie sau puteam ieși pe ușă. Nu era mare scofală. Nu m-am mișcat. Nu s-au mișcat.

— Profesore Fisher? spuse Telesco.

A tras ușor fotografia din dosar, cu fața în jos, de parcă am fi jucat blackjack într-un cazinou. Îi puteam vedea licărirea din ochi. Temperatura din cameră a scăzut cu zece grade.

— Arătați-mi, îi spusei.

A întors fotografia cu fața la mine. Am înghețat.

— O cunoști pe femeia asta? mă întrebă.

Nu am răspuns. M-am holbat la fotografie. Da, desigur, o cunoșteam pe femeie.

Era Natalie.

— Profesore Fisher?

— O cunosc.

Fotografia era alb-negru. Părea un cadru dintr-o înregistrare a unei camere de supraveghere. Natalie mergea în grabă pe un coridor.

— Ce ne puteți spune despre ea?

Benedict mi-a pus o mână pe umăr.

— De ce îl întrebați pe clientul meu?

Telesco m-a fixat cu privirea.

— Când v-am găsit, erați în vizită la sora ei. Ne puteți spune ce făceați acolo?

— Vă repet, spuse Benedict, de ce îl întrebați pe clientul meu?

— Numele femeii e Natalie Avery. Am discutat anterior multe împreună, la sora ei, Julie Pottham. Aceasta pretinde că sora ei trăiește în Danemarca.

De data asta am vorbit eu.

— Ce vreți de la ea?

— Nu sunt în măsură să discut problema.

— Atunci nici eu, îi răspunsei.

Telesco s-a uitat la Mulholland. El a ridicat din umeri.

— Bine, atunci. Sunteți liber să plecați.

Stăteam toți acolo, jucând jocul lașului. Pentru a mai adăuga o metaforă, cum nu aveam cartonașe de joc aici, am semnalizat eu primul.

— Am fost împreună, spusei eu.

Au așteptat să continui.

Benedict a spus:

— Jake…

Dar i-am făcut semn să tacă.

— O caut.

— De ce?

M-am uitat la Benedict. Părea să fie la fel de curios ca polițaii.

— Am iubit-o, spusei eu. Nu am uitat-o niciodată cu adevărat. Așa că speram… Nu știu. Speram un fel de împăcare.

Telesco a scris ceva.

— De ce acum?

E-mailul acela anonim mi-a revenit în minte.

Mi-ai promis ceva.

M-am așezat la loc și am tras fotografia mai aproape. Am înghițit în sec. Umerii lui Natalie erau lăsați. Chipul ei frumos… simțeam și eu bine același lucru… părea îngrozită. I-am atins fața cu degetul, de parcă ar putea și ea simți cumva atingerea mea și ar găsi mângâiere. Uram asta. Uram să o văd atât de speriată.

— Unde a fost făcută? întrebai.

— Nu e important.

— Pe naiba nu e! O căutați, nu? De ce?

S-au uitat unul la altul. Telesco a dat din cap.

— Să spunem, începu Mulholland încet, că Natalie este o persoană ce prezintă interes.

— Are probleme?

— Nu din partea noastră.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ce credeți că înseamnă?

Pentru prima dată, am văzut cum îi cade masca și o străfulgerare de furie trecu pe chipul lui Mulholland.

— Suntem în căutarea ei – înhață fotografia lui Otto –, dar și el cu prietenii lui o caută. Cine preferați să o găsească primii?

M-am holbat la fotografie, iar vederea mi s-a tulburat și apoi s-a limpezit, când am observat altceva. Am încercat să nu mă mișc, am încercat să nu-mi schimb expresia feței. În colțul din dreapta jos, era imprimată data. Scria: 23:47, 24 mai… cu șase ani în urmă.

Fotografia aceasta fusese făcută cu câteva săptămâni înainte să o cunosc pe Natalie.

— Profesore Fisher?

— Nu știu unde e.

— Dar o căutați?

— Da.

— De ce acum?

Am ridicat din umeri.

— Mi-a fost dor de ea.

— Dar de ce acum?

— Putea să fi fost acum un an. Putea să fi fost anul viitor. Pur și simplu a venit timpul.

Nu m-au crezut. Atâta pagubă.

— Ați avut noroc până acum?

— Nu.

— O putem ajuta, spuse Mulholland.

Am tăcut.

— Dacă prietenii lui Otto o găsesc primii…

— De ce o căută? La naiba, de ce o căutați?

Au schimbat subiectul.

— Ați fost în Vermont. Doi ofițeri de poliție v-au identificat și v-au găsit acolo iPhone-ul. De ce?

— Acolo ne-am cunoscut.

— A locuit la ferma aceea?

Vorbeam prea mult.

— Ne-am cunoscut în Vermont. Ea s-a căsătorit în capela de acolo.

— Și cum a ajuns telefonul dumneavoastră acolo?

— Probabil i-a căzut, spuse Benedict. Apropo, îl putem primi înapoi?

— Sigur. Se poate aranja, nicio problemă.

Tăcere.

M-am uitat la Telesco.

— Ați căutat-o în ultimii șase ani?

— La început. Dar nu prea mult în ultimii ani, nu.

— De ce nu? întrebai eu. La drept vorbind, e aceeași întrebare pe care mi-ați pus-o și mie: de ce acum?

Din nou au schimbat o privire. Mulholland i-a spus lui Telesco:

— Spune-i.

— Nu am mai căutat-o pentru că eram siguri că a murit.

Cumva mă așteptasem la acest răspuns.

— De ce ați crezut asta?

— Nu vă privește. Trebuie să ne ajutați aici.

— Nu știu nimic.

— Dacă ne spuneți ce știți, spuse Telesco, vorbind deodată puternic, uităm cu totul de Otto.

Benedict:

— Ce naiba înseamnă asta?

— Ce credeți că înseamnă? Clientul dumneavoastră pretinde legitimă apărare.

— Și?

— Ați întrebat de cauza morții. Iată răspunsul: i-a rupt gâtul omului. Am noutăți pentru voi. Un gât rupt este rareori rezultatul legitimei apărări.

— În primul rând, negăm faptul că ar avea vreo legătură cu moartea tipului ăsta.

Telesco și-a ridicat mâna.

— Lasă.

— Nu contează, spusei eu. Puteți face câte amenințări vreți. Nu știu nimic.

— Otto nu te-a crezut, nu-i așa?

Vocea lui Bob: *Unde e Natalie*?

Mulholland s-a aplecat spre mine.

— Sunteți atât de tâmpit să credeți că s-a terminat totul? Credeți că pur și simplu ei vă vor da uitării acum? V-au subestimat prima dată. Nu o vor face a doua oară.

— Cine sunt „ei”? întrebai.

— Niște tipi foarte răi, răspunse. Asta e tot ce trebuie să știți.

— Nu are niciun sens, spuse Benedict.

— Ascultați-mă cu atenție. O pot găsi ei primii pe Natalie, spuse Mulholland, sau o putem găsi noi. E alegerea voastră.

Am spus din nou:

— Chiar nu știu nimic.

Ceea ce era destul de adevărat. Dar, mai mult decât atât, Mulholland omisese o ultimă posibilitate, oricât de improbabilă ar fi părut.

O puteam găsi eu.

Capitolul 24

Conducea Benedict.

— Vrei să mă pui la curent?

— E o poveste lungă, îi spusei.

— E un drum lung. Apropo, unde să te las?

Bună întrebare. Nu mă puteam întoarce în campus, nu numai pentru că nu eram bine-venit, dar, după cum îmi reamintiseră detectivii Mulholland și Telesco, niște oameni foarte răi ar putea fi interesați să mă găsească. M-am întrebat dacă Jed și Cookie făceau parte din gașca lui Bob și Otto sau dacă pe urmele mele erau două grupuri de oameni răi. Puțin probabil. Bob și Otto erau profesioniști cu sânge rece. Prinderea mea a fost o zi obișnuită de muncă pentru ei. Jed și Cookie erau amatori cu ifose – nesiguri, nervoși, speriați. Nu eram sigur ce înseamnă asta, dar am bănuit că era important.

— Nu sunt sigur.

— O s-o iau înapoi spre campus, bine? Tu pune-mă la curent cu ce se întâmplă.

Așa am făcut. Benedict, cu ochii țintă la drum, dădea din când în când din cap în semn de încuviințare. Fața i-a rămas imobilă, iar mâinile întotdeauna pe volan, în poziția ora zece și ora două. Când am terminat, n-a spus nimic timp de câteva zeci de secunde. Apoi:

— Jake?

— Da?

— Trebuie să te oprești, spuse Benedict.

— Nu sunt sigur că pot.

— O mulțime de oameni vor să te omoare.

— În primul rând, n-am fost niciodată simpatizat, îi spusei.

— Adevărat, dar ai intrat până-n gât într-un fel de rahat.

— Voi, profesorii de științe umaniste, și cuvintele voastre mari.

— Nu glumesc, spuse el.

Știam asta.

— Oamenii ăștia din Vermont, cine erau? întrebă Benedict.

— Prieteni vechi, într-un fel. Adică, asta e cea mai ciudată chestie. Jed și Cookie au fost amândoi acolo când am cunoscut-o pe Natalie.

— Iar acum vor să te omoare?

— Jed crede că sunt cumva implicat în uciderea lui Todd Sanderson. Dar nu înțeleg de ce îi pasă sau cum l-a cunoscut pe Todd. Trebuie să fie o legătură între ei.

— O legătură între tipul ăsta Jed și Todd Sanderson?

— Da.

— Răspunsul e evident, nu?

Am dat din cap aprobator.

— Natalie, îi spusei.

— Mda.

Am reflectat.

— Prima dată când am văzut-o pe Natalie, stătea lângă Jed. Chiar mi-a trecut prin cap că, poate, sunt împreună.

— Ei bine, spuse Benedict, acum se pare că toți trei aveți o oarecare legătură.

— Adică?

— Cunoașterea carnală a lui Natalie.

Nu mi-a plăcut asta.

— Nu știi sigur, obiectai eu cu jumătate de gură.

— Pot să-ți aduc la cunoștință un fapt evident?

— Dacă trebuie.

— Am cunoscut ceva femei la viața mea, spuse Benedict. Cu riscul de a părea un lăudăros, unii m-ar putea numi chiar expert în domeniu.

Am strâmbat din nas.

— Risc?

— Unele femei sunt doar o pacoste. Înțelegi ce spun?

— Pacoste.

— Da.

— Și bănuiesc că o să-mi spui că Natalie este una dintre acele femei.

— Tu, Jed, Todd, spuse Benedict. Fără supărare, dar există o singură explicație pentru toate acestea.

— Și care-i aia?

— Natalie a ta este nebună de legat.

M-am încruntat. Am mers o bucată de drum.

— Am căsuța aceea de oaspeți pe care o folosesc ca birou, spuse Benedict. Poți sta acolo până se liniștesc lucrurile.

— Mulțumesc.

Am mai mers o bucată de drum.

— Jake?

— Da?

— Mereu ne îndrăgostim mai intens de cele nebune, spuse Benedict. Asta e problema noastră, a bărbaților. Toți pretindem că urâm dramatismul, dar nu e așa.

— Asta e tare de tot, Benedict.

— Pot să te mai rog ceva?

— Desigur.

Mi s-a părut că văd că strânge mai puternic volanul.

— Cum de-ai văzut necrologul lui Todd?

M-am întors spre el.

— Ce?

— Necrologul lui. Cum l-ai văzut?

M-am întrebat dacă mi se citește pe față confuzia.

— Era pe prima pagină a website-ului colegiului. Ce vrei să întrebi mai exact?

— Nimic. Doar eram curios și eu, atâta tot.

— Ți-am spus de asta în biroul meu, iar tu m-ai încurajat să merg la înmormântare, îți amintești?

— Da, spuse Benedict. Iar acum te încurajez să renunți.

Nu am răspuns. Am mers o bucată bună de drum în tăcere. Benedict a spart tăcerea.

— Mai e ceva ce mă sâcâie, spuse el.

— Ce anume?

— Cum crezi că te-a găsit poliția la sora lui Natalie acasă?

Și eu mă întrebasem același lucru, dar acum mi-am dat seama că răspunsul e evident.

— Shanta.

— Știa unde ești?

I-am explicat că am sunat-o și că, în prostia mea, am păstrat telefonul de unică folosință. Dacă poliția te poate localiza prin telefon, se înțelege de la sine că, dacă îți știu numărul (care trebuie să fi apărut pe telefonul Shantei), te pot localiza și după telefonul de unică folosință, încă îl aveam în buzunar și m-am gândit dacă să-i fac vânt pe fereastră. Nu era nevoie. Nu polițiștii mă îngrijorau acum.

După ce președintele Tripp mi-a cerut să plec, mi-am strâns lucrurile într-o valiză și laptopul și le-am depozitat în biroul meu din Clark House. M-am întrebat dacă cineva ar putea, nu știu, să-mi fileze casa din campus sau biroul. Părea un exces de zel, dar la naiba. Benedict a avut ideea să parcăm la distanță. Ne-am uitat să vedem dacă e ceva suspect. Nu era.

— Putem trimite un student să-ți strângă lucrurile, spuse el.

Am dat din cap că nu.

— Deja am provocat rănirea unui student.

— Nu e niciun risc aici.

— Totuși.

Clark House era închisă. Am pătruns cu atenție prin intrarea din spate. Mi-am luat lucrurile și m-am grăbit înapoi spre mașina lui Benedict. Nu m-a împușcat nimeni. Unu la zero pentru băieții buni. Benedict a tras mașina în spatele proprietății sale și m-a lăsat la căsuța de oaspeți.

— Mulțumesc, îi spusei.

— Am o grămadă de lucrări de corectat. O să te descurci?

— Evident.

— Ar trebui să te consulte un doctor la cap.

Într-adevăr, aveam o durere de cap persistentă. Dacă era de la comoție, epuizare, stres sau o combinație din toate astea, habar nu aveam. Oricum, nu credeam că mă poate ajuta un doctor. I-am mulțumit din nou lui Benedict și m-am aranjat în cameră. Mi-am scos laptopul și l-am instalat pe masă.

Era timpul, m-am gândit, să fac pe detectivul cibernetic.

Poate vă întrebați ce mă califică să fiu un anchetator de primă clasă sau de unde aș ști ce face un detectiv cibernetic. Nu sunt anchetator și nu știu ce face un detectiv cibernetic. Dar știu cum să scriu cuvinte într-un câmp de căutare pe Google. Exact aia am început să fac acum.

Mai întâi, am căutat o dată: 24 mai, cu șase ani în urmă.

Era data de pe fotografia camerei de supraveghere, pe care mi-o arătase poliția din New York. În mod evident, orice se întâmplase în ziua aceea, ei bine, era, probabil, o crimă. Poate a fost relatată la știri. Era o pură speculație? Cred că da. Totuși, putea fi un punct de plecare.

Când am apăsat Enter, au apărut o mulțime de știri despre o tornadă din Kansas. Trebuia să reduc căutarea. Am adăugat „NYC” în câmpul de căutare și am apăsat din nou Enter. Prima știre mi-a spus că New York Rangers pierduseră meciul cu Buffalo Sabres cu 2 la 1. Al doilea link: New York Mets au învins Arizona Diamondbacks cu 5 la 3. Doamne, suntem o societate obsedată de sport.

În cele din urmă, am identificat un site care conținea cotidianele din New York și arhivele lor. În ultimele două săptămâni, primele pagini ale multor ziare comentau seria de spargeri sfidătoare de bănci din New York City. Loveau noaptea, nu lăsau nicio urmă și își câștigaseră porecla de „Invizibilii”. Memorabil. Apoi am accesat linkul arhivelor din 24 mai, din urmă cu șase ani, și am

început să răsfoiesc electronic secțiunile metropolitane.

Articolele principale din ziua aceea: un bărbat înarmat a atacat consulatul francez. Poliția a demantelat o afacere cu heroină operată de o bandă ucraineană. Un polițai pe nume Jordan Smith, acuzat de viol, era audiat în instanță. Un incendiu al unei case din Staten Island fusese considerat suspect. Un manager al unui fond speculativ din Solem Hamilton fusese condamnat într-o schemă Ponzi. Un revizor statal era acuzat de încălcarea codului etic.

Nu-mi erau de ajutor. Sau poate că da. Poate Natalie făcuse parte din banda ucraineană. Poate îl cunoștea pe managerul fondului speculativ – fotografia surprinsă de camera de supraveghere semăna cu holul unei clădiri de birouri – sau pe revizorul statal. Unde eram eu în ziua aceea de acum șase ani? 24 mai. Cursurile se apropiau de finalizare. De fapt, cursurile probabil se încheiaseră exact în jurul acelei date.

Acum șase ani.

Viața mea fusese răvășită, după cum mi-a amintit recent Benedict în Library Bar. Tatăl meu murise din cauza unui atac de cord cu o lună în urmă. Teza nu mergea bine. 24 mai. Trebuie să fi fost în perioada în care profesorul Trainor își organizase petrecerea de absolvire cu beția minorilor. Dorisem să fie serios sancționat, ceea ce a tensionat puțin relația mea cu profesorul Hume.

Dar nu viața mea era importantă aici. Ci a lui Natalie.

Fotografia surprinsă de camera de supraveghere fusese făcută pe 24 mai. Am reflectat o clipă la asta. Să presupunem că fusese vreo crimă sau vreun incident pe 24 mai. OK, bun, mergeam cu siguranță pe această posibilitate, dar acum urmăream ideea. Dacă incidentul a avut loc pe 24 mai, când l-ar fi comentat ziarele?

Pe 25 mai, nu pe 24 mai.

Nu era o observație extraordinară, dar avea ceva sens. Am găsit ziarele din 25 mai și am verificat din nou secțiunile metropolitane. Articole principale din acea zi: Filantropul local Archer Minor a fost ucis. Un incendiu din Chelsie a ucis două persoane. Un adolescent neînarmat a fost ucis de poliție. Un bărbat își ucide fosta soție. Directorul unui liceu este arestat pentru delapidarea fondurilor școlii.

Era o pierdere de timp.

Am închis și mi-am frecat ochii. Să renunț părea un lucru chiar bun acum. Aș putea să mă întind și să închid ochii. Aș putea să-mi respect promisiunea și să onorez dorința femeii despre care am crezut că este marea mea iubire. Desigur, după cum a remarcat Benedict, poate că Todd și Jed au crezut că Natalie era adevărata lor iubire. O revărsare a ceva primordial – hai să-i spunem gelozie – a trecut prin mine ca o vijelie.

Scuze, nu ține asta la mine.

Atacul lui Jed nu era al unui iubit gelos. Todd… nu știam ce naiba se întâmpla aici, dar nu avea importanță. Nu puteam da înapoi. Nu eram construit așa – dar cine e, de fapt? Cum ar putea o persoană rezonabilă să trăiască cu atâtea întrebări fără răspuns?

O voce șoptită din cap mi-a răspuns: ei bine, cel puțin, *ai trăi.*

Nu avea importanță. Nu se putea. Fusesem atacat, amenințat, agresat, arestat și chiar omorâsem un om…

Hopa, stai așa. Omorâsem un om, iar acum îi știam numele.

M-am aplecat în față și am căutat un nume pe Google: Otto Devereaux.

M-am așteptat să găsesc un necrolog. Nu am găsit. Primul rezultat era un forum pentru „amatorii de gangsteri”. Da, pe bune. Am făcut clic pe forumul de discuții, dar trebuia să creez un

profil. L-am creat rapid. Era un subiect intitulat: „RIP, Otto”. Am accesat linkul.

> *Ce porcărie*! *Otto Devereaux, unul dintre cei mai duri extorcatori și ucigași plătiți ai mafiei, s-a ales cu gâtul rupt*! *Cadavrul i-a fost abandonat pe marginea Saw Mill Parkway de parcă ar fi fost un gunoi. Respect, Otto. Știai cum să ucizi, frate.*

Am dat din cap că nu. Ce urma apoi – un site al fanilor condamnaților pentru pedofilie?

Erau vreo duzină de comentarii din partea oamenilor care își aminteau unele dintre cele mai cumplite fapte ale lui Otto și, da, îi ridicau în slăvi activitatea. Se spune că poți găsi orice fel de depravare pe Internet. Dădusem peste un site dedicat admiratorilor gangsterilor violenți. Ce lume!

La al patrulea comentariu, am găsit o avere:

> *Trupul neînsuflețit al lui Otto va fi depus la Cimitirul Franklin din Queens sâmbăta aceasta. Înmormântarea va fi privată, așa că nu se poate merge pentru a prezenta un ultim omagiu, dar admiratorii pot trimite flori. Iată adresa.*

Comentariul menționa o adresă din Flushing, Queens.

Pe birou era un carnet de notițe. Am luat un creion și m-am aplecat cu el în mână. Am scris numele lui Natalie în stânga. Am scris numele lui Todd dedesubt. Am notat alte nume – al meu, Jed, Cookie, Bob, Otto –, orice nume îmi venea în cap. Delia Sanderson; Eban Trainor; tatăl lui Natalie, Aaron Kleiner și mama ei, Sylvia Avery; Julie Pottham; chiar Malcolm Hume. Toate. Apoi, pe

partea dreaptă a paginii, am trasat o axă a timpului de sus până jos.

Am mers în timp cât de departe am putut. De unde a pornit totul?

Nu știam.

Așadar, înapoi, de la început.

Cu 25 de ani în urmă, tatăl lui Natalie, care preda aici la Lanford, fugise cu o studentă. Potrivit lui Julie Pottham, dragul de tati se mutase și se recăsătorise. Era o singură problemă: dispăruse fără urmă. Cum se exprimase Shanta? Cum e tata, la fel și fata. Aparent, atât Natalie, cât și tatăl ei dispăruseră în neant. Ambii erau complet fără urmă.

I-am unit printr-o linie pe Natalie și pe tatăl ei.

Cum aș putea afla mai multe despre această legătură? M-am gândit la ce spusese Julie. Informațiile ei despre recăsătorirea tatălui ei veneau de la mamă. Poate că mami știa mai mult decât spunea. Poate avea o adresă a lui tati. Oricum o luam, trebuia să vorbesc cu ea. Dar cum? Era într-un azil. Asta spusese Julie. Nu știam ce azil și, cumva, mă îndoiam că Julie va fi comunicativă. Totuși, nu putea fi prea dificil să o găsesc pe doamna Avery.

Am încercuit-o pe Sylvia Avery, mama lui Natalie.

Înapoi la axa timpului. Am parcurs anii până când am ajuns acum 20 de ani când Todd Sanderson era student. Aproape fusese exmatriculat după sinuciderea tatălui său. M-am gândit din nou la dosarul lui universitar și la necrolog. Ambele menționau că Todd se revanșase înființând o organizație caritabilă.

Am scris *Fresh Start* pe carnet.

Unu, Fresh Start fusese concepută chiar în acest campus ca urmare a frământării personale a lui Todd. Doi, cu șase ani în urmă, Natalie i-a spus surorii ei că ea și cu Todd aveau să călătorească în lume pentru a face muncă de caritate cu Fresh

Start. Trei, Delia Sanderson, soția reală a lui Todd, mi-a spus că Fresh Start fusese pasiunea soțului ei. Patru, profesorul Hume, dragul meu mentor, fusese consilierul colegiului în timpul constituirii Fresh Start.

Am început să bat în hârtie cu creionul. Fresh Start era peste tot. Orice ar fi însemnat acest „tot".

Trebuia să cercetez organizația aceasta caritabilă. Dacă Natalie într-adevăr călătorise pentru Fresh Start, cineva de acolo trebuia, în cel mai rău caz, să aibă un indiciu unde era Natalie. Din nou, am început să caut pe Internet. Fresh Start ajuta oamenii să o ia de la capăt, deși activitatea ei părea puțin dispersată. Lucrau cu copii care aveau nevoie de o intervenție în cazul gurii de lup, de exemplu. Îi ajutau pe disidenții politici care aveau nevoie de azil. Îi ajutau pe oamenii cu probleme de insolvență. Te ajutau să-ți găsești o slujbă nouă, indiferent ce probleme ai avut în trecut.

Pe scurt, după cum spune mottoul de pe prima pagină: „Îi ajutăm pe toți cei care au cu adevărat și cu disperare nevoie de un nou început".

M-am încruntat. Ar putea fi ceva mai vag de atât?

Era un link pentru donații. Fresh Start era o organizație caritabilă de tip 501(c)(3), așadar toate contribuțiile erau deduse din impozit. Nu era menționat niciun director – nimic despre Todd Sanderson, Malcolm Hume sau alții. Nu exista nicio adresă. Numărul de telefon avea prefixul 843 – Carolina de Sud. Am format numărul. A răspuns un robot. Nu am lăsat niciun mesaj.

Am găsit o companie online care investighează diferite organizații caritabile „astfel încât să puteți dona cu încredere". Pentru o mică taxă, trimiteau un raport complet despre orice organizație caritabilă, inclusiv formularul fiscal 990 (orice o fi însemnând asta) și o „analiză cuprinzătoare cu date financiare complete, decizii strategice, biografii

ale directorilor, proprietățile organizației, banii cheltuiți pe atragerea de fonduri și alte activități". Am plătit mica taxă. Mi-a venit un e-mail care mi-a spus că raportul îmi va ajunge în cutia poștală electronică în ziua următoare.

Puteam aștepta atâta timp. Capul îmi zvâcnea ca un deget inflamat. Aveam o nevoie copleșitoare de somn, ce emana din măduva oaselor. Mâine-dimineață aveam să merg la înmormântarea lui Otto Devereaux, dar acum trupul meu avea nevoie de odihnă și hrană. Am făcut un duș, am înfulecat rapid ceva și am dormit un somn de moarte care, având în vedere ce se petrecea în jurul meu, părea să fie la locul și la timpul potrivit.

Capitolul 25

Benedict s-a aplecat spre fereastra propriei sale mașini.

— Nu-mi place asta.

Nu m-am obosit să-i răspund. Trecuserăm deja amândoi prin asta de nenumărate ori.

— Mulțumesc că mă lași să-ți dau mașina cu împrumut.

Mașina mea, cu număr de înmatriculare modificat, o lăsasem pe o stradă din Greenfield. La un moment dat trebuia să mă gândesc la o cale de a o recupera, dar mai putea să aștepte.

— Pot veni cu tine, spuse Benedict.

— Ai curs.

Benedict nu a protestat. Niciodată nu pierdem cursurile. Afectasem destui studenți, într-o măsură mai mare sau mai mică, pornind în această bizară căutare. Nu voi mai lăsa pe nimeni să plătească un preț, oricât de mic.

— Așadar, planul tău este să-ți faci apariția la înmormântarea acestui gangster?

— Mai mult sau mai puțin.

— Părerea mea e că mai puțin.

Greu de contrazis. Îmi planificasem să filez înmormântarea lui Otto Devereaux. Speranța mea era să pot afla, cumva, de ce m-a atacat, pentru cine lucra, de ce o căutau pe Natalie. Nu eram tare la detalii – de pildă, cum aveam să reușesc acest lucru dar, pe moment, nu aveam slujbă și nici să stau degeaba, așteptând să fiu găsit de Bob sau Jed, nu părea o alternativă grozavă.

E mai bine să fii proactiv. Asta le spuneam studenților mei.

Route 95 din Connecticut și New York este, practic, o serie de zone în construcție care se dau drept autostradă interstatală. Totuși, am ajuns într-un timp decent. Cimitirul Franklin se afla pe Northern Boulevard, în zona Flushing din Queens.

Dintr-un motiv ciudat, poza de pe website-ul lor era îndrăgitul Bow Bridge din Central Park, un loc în care vezi îndrăgostiți care se căsătoresc, în aproape orice comedie romantică filmată în Manhattan. Nu aveam nicio idee de ce era această poză și nu fotografii ale clădirii lor, până când am oprit în fața ei.

Halal loc de odihnă veșnică!

Cimitirul Franklin arăta ca și cum fusese construit pentru a găzdui cabinetele a doi dentiști, poate cu o cameră pentru un proctolog, pe la 1978. Fațada era făcută dintr-un stuc îngălbenit ca dinții unui fumător. Nunțile, petrecerile și sărbătorile reflectă, adesea, participanții, înmormântările rareori o fac. Moartea are cu adevărat puterea de a ne uniformiza total, într-atât încât toate serviciile funerare, cu excepția celor din filme, sfârșesc prin a fi la fel. Sunt întotdeauna insipide și repetitive și nu oferă doar puțină mângâiere și liniște, ci și un simbol și un ritual.

Și apoi? Nu puteam intra pur și simplu. Dacă Bob era acolo? Puteam încerca să stau în spate, dar tipii de mărimea mea nu se pot pierde în mulțime. Era un bărbat în costum negru care dirija oamenii unde să parcheze. Am oprit și am încercat să zâmbesc, deși mă îndreptam spre o înmormântare, orice ar fi însemnat asta. Bărbatul în costum negru a întrebat:

— Sunteți aici pentru înmormântarea lui Devereaux sau a lui Johnson?

Pentru că mi-a mers mintea repede, am spus „Johnson”.

— Puteți parca pe partea stângă.

Am intrat în lotul spațios. Se părea că înmormântarea lui Johnson avea loc lângă intrarea din față. În spate era instalat un cort pentru înmormântarea lui Devereaux. Am găsit un loc de parcare în colțul din dreapta. Am parcat cu spatele, ceea ce mi-a asigurat o vedere perfectă a cortului lui Devereaux. Dacă, din întâmplare, cineva din

grupul Johnson sau din personalul cimitirului Franklin mă observa, puteam pleca pe motiv că sunt îndurerat și am nevoie de un moment de reculegere.

M-am gândit la ultima înmormântare la care fusesem, cu doar șase zile în urmă, în capela mică și albă din Palmetto Bluff. Dacă aș mai avea la mine axa timpului, ar apărea o pauză de șase ani între căsătoria din capela albă și înmormântarea din cealaltă. Șase ani. M-am întrebat câte dintre acele zile au trecut fără să mă gândesc în orice fel la Natalie și mi-am dat seama că răspunsul era niciuna.

Dar acum, marea întrebare era cum fuseseră pentru ea cei șase ani?

O limuzină lungă a tras în fața cortului. Un alt ritual ciudat de înmormântare: singura dată când cu toții ajungem să urcăm în mașini care echivalează cu luxul și excesul este când plângem moartea unei persoane dragi. Și apoi, când ar fi mai bine? Doi bărbați în costume de culoare închisă au apărut și au deschis ușile limuzinei, de parcă urma să se pășească pe covorul roșu. Au ajutat-o să iasă pe o femeie zveltă de vreo 35 de ani. Ținea de mână un băiețel cu părul lung care părea să aibă șase, șapte ani. Băiețelul purta un costum negru, fapt care m-a șocat, fiind la limita indecenței. Băieții nu ar trebui să poarte niciodată costume negre.

Abia atunci mi-a devenit clar un fapt evident: Otto ar fi putut avea o familie. Ar fi putut avea o soție zveltă cu care își împărțea patul și visurile. Ar fi putut avea un fiu cu părul lung care îl iubea și cu care se juca cu mingea în curte. Din mașină au ieșit și alți oameni. O femeie în vârstă plângea puternic într-o batistă pe care o ținea mototolită în pumn. Aproape că a avut nevoie să fie dusă spre cort de un cuplu de treizeci și ceva de ani. Mama lui Otto și poate niște rude, nu știu. Familia a format un rând pentru primire în fața cortului. Au

întâmpinat persoanele îndoliate, devastarea fiind evidentă în gesturile și pe chipurile lor. Băiețelul părea pierdut, confuz, speriat, ca și cum cineva s-ar fi apropiat pe furiș de el și l-ar fi lovit în stomac.

Acel cineva fiind eu.

Am stat complet nemișcat. Mă gândisem la Otto ca la o entitate autonomă. M-am gândit că uciderea lui era doar o tragedie personală, sfârșitul unei vieți omenești izolate. Dar niciunul dintre noi nu este cu adevărat autonom. Moartea face valuri, are ecou.

Totuși, la urma urmei, oricât de greu mi-ar fi fost să privesc consecințele acțiunilor mele, nu se schimba faptul că acțiunile mele au fost justificate. Mi-am îndreptat puțin spatele și m-am uitat mai atent la persoanele îndoliate. M-am așteptat ca rândul să semene cu o distribuție de roluri pentru figuranții din *Clanul Soprano.* Fără îndoială, erau câțiva dintre aceștia, dar mulțimea era un grup destul de pestriț. Dădeau mâna cu membrii familiei, îi îmbrățișau, îi sărutau. Unele îmbrățișări durau mult timp. Unii ofereau o bătaie rapidă pe spate și se eliberau. La un moment dat, femeia pe care o categorisisem drept mama lui Otto aproape a leșinat, dar au prins-o doi bărbați.

Îi ucisesem fiul. Gândul acela era pe cât de evident, pe atât de supranatural.

O altă limuzină lungă a tras și s-a oprit direct în fața rândului de primire. Toată lumea a părut să înghețe pentru o clipă. Cei doi bărbați, care păreau niște atacanți de la New York Jets, au deschis ușa din spate. A ieșit un bărbat înalt, costeliv, cu părul pomădat. Am văzut cum mulțimea a început să șoptească. Bărbatul avea șaptezeci și ceva de ani, cred, și-mi părea vag familiar, dar nu-l puteam identifica. Bărbatul nu a așteptat la rând – rândul s-a despărțit pentru el ca Marea Roșie pentru Moise. Bărbatul avea una dintre acele mustăți subțiri care păreau desenate cu creionul. A dat din cap atunci

când s-a apropiat de familie, acceptând strângeri de mână și salutări.

Oricine era acest tip, era important.

Bărbatul slab cu mustață subțire s-a oprit și a salutat fiecare membru al familiei. Unul – un tip pe care îl categorisisem drept cumnatul lui Otto – a îngenuncheat. Bărbatul slab a dat din cap dezaprobator, iar tipul s-a ridicat la loc cerându-și scuze. Unul dintre atacanți stătea la un pas în fața bărbatului slab. Celălalt stătea la un pas în spate. Nimeni nu i-a urmat de-a lungul rândului de primire.

După ce bărbatul slab a dat mâna cu mama lui Otto, ultima persoană din rând, s-a întors și s-a îndreptat spre limuzină. Unul dintre atacanți i-a deschis ușa din spate. Bărbatul slab s-a strecurat înăuntru. Ușa s-a închis. Un atacant conducea. Celălalt stătea pe locul pasagerului. Limuzina lungă a început să dea în spate. Toată lumea a stat încremenită în timp ce bărbatul slab își făcea ieșirea.

Timp de un minut după ce a plecat, nimeni nu a mișcat. Am văzut o femeie făcându-și cruce. Apoi rândul a pornit din nou. Familia a acceptat condoleanțe. Am așteptat, întrebându-mă cine era bărbatul slab și dacă avea importanță. Mama lui Otto a început din nou să plângă.

În timp ce o priveam, i s-au muiat genunchii. A căzut în brațele unui bărbat, plângându-i la piept. Am înghețat. Bărbatul a ajutat-o să se ridice înapoi și a lăsat-o să plângă. Vedeam cum o bate pe spate și îi spune cuvinte de alinare. Ea a ținut-o tot așa mult timp. Bărbatul a stat lângă ea și a așteptat cu o răbdare extremă.

Era Bob.

M-am afundat în scaun, deși eram, probabil, la aproape o sută de metri depărtare. Inima a început să-mi bată. Am tras adânc aer în piept și am riscat, aruncând o nouă privire. Bob o desprindea cu blândețe pe mama lui Otto de el. I-a zâmbit și s-a

dus spre un grup de bărbați care stăteau poate la zece metri depărtare.

Erau cinci. Unul a scos un pachet de țigări. Toți bărbații au luat câte o țigară, cu excepția lui Bob. E bine de știut că acest gangster al meu era oarecum atent cu sănătatea. Mi-am scos telefonul, am găsit camera foto și am focalizat-o pe fața lui Bob. Am făcut patru fotografii.

Și apoi?

Voi mai aștepta, cred. Voi aștepta înmormântarea și apoi îl voi urmări pe Bob acasă.

Și apoi?

Nu știam. Chiar nu știam. Cheia era să-i aflu adevăratul nume și identitatea și să sper că de aici voi afla din ce cauză întreba de Natalie. În mod evident era șeful. Trebuia să cunoască motivele, nu? Mai puteam doar să-l urmăresc când se urcă în mașină și apoi să-i notez numărul de înmatriculare. Poate Shanta va reuși să-i găsească numele real, cu excepția faptului că nu mai aveam încredere totală în ea și, din câte știam, Bob venise la înmormântare cu mașina amicilor lui fumători.

Patru dintre bărbați s-au desprins de grup și s-au dus înăuntru, lăsându-l pe Bob cu un singur tip. Tipul acela era mai tânăr și purta un costum atât de lucios, încât arăta ca un glob disco. Bob părea să îi dea instrucțiuni lui Costum Lucios. Costum Lucios dădea mult din cap. După ce a terminat, Bob s-a îndreptat spre înmormântare. Costum Lucios nu. În schimb, a pornit țanțoș în cealaltă direcție, cu ifosul exagerat al unui personaj de desene animate, spre un Cadillac Escalade alb și strălucitor.

Mi-am mușcat buza de jos, încercând să mă hotărăsc ce să fac. Înmormântarea ar putea dura ceva timp – o jumătate de oră, o oră, ceva de genul acesta. Nu avea sens să stau pur și simplu aici. Puteam la fel de bine să-l urmăresc pe Costum Lucios și să văd unde mă duce.

Am pornit mașina și am tras pe Northern Boulevard în spatele lui. Mi se părea ciudat „să

urmăresc un infractor", dar părea a fi o zi plină de ciudățenii. Nu știam cât de departe trebuia să stau în spatele mașinii Escalade. Ar putea observa că-l urmăresc? Mă îndoiam, deși aveam un număr de înmatriculare din Massachusetts și eram în statul New York. A luat-o la dreapta pe Francis Lewis Boulevard. Am rămas cu două mașini în spatele lui. Șmecherul de mine. Mă simțeam ca Starsky și Hutch. În fine, unul dintre ei.

Când sunt agitat, îmi spun o mulțime de glume tâmpite.

Costum Lucios a oprit la o mega-pepinieră numită Global Garden. Grozav, m-am gândit. Ia aranjamente florale pentru înmormântarea lui Otto. Un alt lucru ciudat la înmormântări: porți negru, dar sacrifici ceva atât de multicolor precum florile pentru niște decorațiuni. Magazinul însă era închis. Nu știam ce să pricep din acest fapt, așa că n-am priceput nimic deocamdată. Costum Lucios a mers în spate. Am făcut la fel, atât că am stat într-o parte, la o distanță destul de mare. Costum Lucios a coborât de pe scaunul șoferului și s-a îndreptat țanțoș spre ușa din spate a magazinului. Costum Lucios era un mare fudul. Nu vreau să trag concluzii pripite, dar, ținând cont de amicii lui, de luciul costumului și de fudulia de izmenit, suspectam cumva că domnul Costum Lucios era ceea ce studenții numesc astăzi țopârlan. A bătut la ușa din spate cu inelul de pe degetul mic și a așteptat, țopăind ca un boxer care ascultă prezentarea din ring. Am crezut că bâțâiala era doar de spectacol. Nu era.

Un puști – mi-ar fi putut fi student – care purta un șorț de lucru de un verde strălucitor și o șapcă de baseball Brooklyn Nets, ținută invers, a deschis ușa, a ieșit, iar Costum Lucios l-a pocnit pe neașteptate în față.

O, Doamne. Peste ce am dat?

Șapca a căzut pe pământ. Puștiul după ea, ținându-se de nas. Costum Lucios l-a înhățat de

păr. Și-a coborât fața atât de mult, încât m-am temut că o să-l muște pe puști de nasul probabil spart și a început să țipe la el. Apoi s-a îndreptat și l-a lovit pe puști în coaste. Puștiul s-a tăvălit de durere.

OK, destul.

Aflându-mă sub imperiul unui amestec impetuos, deși periculos, de frică și instinct, am deschis ușa mașinii. Frica putea fi controlată. Am învățat cum să fac asta în timpul anilor când am fost responsabil cu ordinea. Orice om care are o frântură de umanitate resimte teamă în timpul altercațiilor fizice. Așa suntem construiți. Cheia este valorificarea ei, pentru a nu-i permite să te paralizeze sau să te slăbească. Experiența ajută.

— Stop! am strigat, iar apoi – aici a intrat în scenă partea instinctuală – am adăugat „Poliția”!

Capul domnului Costum Lucios s-a răsucit spre mine.

M-am căutat în buzunar și mi-am scos portofelul. L-am deschis brusc. Nu, nu am o insignă, dar era prea departe să vadă. Atitudinea mea făcea toată treaba. Am rămas ferm, calm.

Puștiul s-a târât spre ușă. S-a oprit pentru a-și aduna șapca de baseball cu Brooklyn Nets, și-a îndesat-o pe cap cu cozorocul în spate și a dispărut în clădire. Nu mi-a păsat. Mi-am închis portofelul și am început să merg spre Costum Lucios. Probabil și el trebuie să mai fi trăit astfel de experiențe. N-a fugit. Nu părea vinovat. Nu a încercat să explice. A așteptat răbdător să mă apropii.

— Am o întrebare pentru tine, îi spusei. Dacă răspunzi, uităm de asta.

— De care asta? întrebă Costum Lucios.

Zâmbea. Dinții lui micuți păreau niște pastile de Tic Tac.

— Nu văd să fie nimic ce trebuie uitat, așa e?

Aveam iPhone-ul în mână, cu cea mai clară poză a lui Bob.

— Cine e omul ăsta?

Costum Lucios s-a uitat la ea. Mi-a zâmbit din nou.

— Să-ți văd insigna.

Aoleu! Atâta treabă a făcut atitudinea.

— Doar spune-mi…

— Nu ești niciun polițai.

Costum Lucios a găsit treaba asta nostimă.

— Știi de unde știu?

N-am răspuns. Ușa magazinului s-a crăpat puțin. L-am văzut pe puști trăgând cu ochiul. Mi-a întâlnit privirea și a dat din cap recunoscător.

— Dacă erai polițai, știai cine e.

— Doar spune-mi numele lui și…

Costum Lucios a început să se caute în buzunar. S-ar fi putut căuta de pistol. S-ar fi putut căuta de cuțit. S-ar fi putut căuta de batistă. Nu știam ce era. N-am întrebat. Probabil nu mi-a păsat.

Mă săturasem.

Fără să spun un cuvânt și fără să dau niciun avertisment, mi-am repezit pumnul în nasul lui. Am auzit o trosnitură, ca și cum aș fi călcat un gândac. Sângele i s-a prelins pe față. Chiar prin crăpătura aceea mică a ușii, l-am văzut pe puști zâmbind.

— Ce m…?

I-am repezit un alt pumn, din nou țintind spre nasul cu siguranță spart.

— Cine e? îl întrebai. Cum se numește?

Costum Lucios și-a prins nasul în palmă, ca și cum ar fi fost o pasăre muribundă pe care voia s-o salveze. I-am secerat piciorul. A căzut în exact același loc în care fusese puștiul cu mai puțin de un minut înainte. În spatele lui, crăpătura ușii dispăruse. Puștiul nu voia să fie părtaș la așa ceva, cred. Nu-l învinovățeam. Sângele prăpădea costumul lucios al omului meu. Pun pariu că se putea șterge ca un vinilin. M-am aplecat cu pumnul ridicat.

— Cine e?

— Măi, băiatule. Ești un om mort complet.

Vocea lui Costum Lucios, așa nazală cum era, avea o nuanță de înfiorare.

Asta aproape că mi-a tăiat avântul.

— Cine e?

I-am arătat din nou pumnul. Și-a ridicat mâna într-un mod defensiv vrednic de milă. Îl puteam pocni prin ea.

— OK, OK, spuse el. Danny Zuker. Cu el te-ai încurcat, amice. Danny Zuker.

Spre deosebire de Otto, Bob nu și-a folosit numele real.

— Ești un om mort, fratele meu.

— Te-am auzit de prima dată, spusei eu repede, dar chiar și eu îmi puteam auzi teama din glas.

— Danny nu e un tip iertător. Măi, băiatule, ești mort de-a binelea. Auzi ce-ți spun? Știi ce ești?

— Un om mort, da, am priceput. Culcă-te pe burtă. Pune-ți obrazul drept pe caldarâm.

— De ce?

Mi-am ridicat pumnul din nou. S-a culcat pe burtă, cu obrazul greșit pe caldarâm. I-am spus. Și-a întors capul în cealaltă direcție. I-am înhățat portofelul din buzunarul de la spate.

— Mă jefuiești acum?

— Tacă-ți gura.

I-am verificat ID-ul și i-am citit numele cu voce tare:

— Edward Locke de aici, din Flushing, New York.

— Mda, și?

— Și acum îți știu numele. Și unde locuiești. Vezi, jocul ăsta se plătește cu aceeași monedă.

Râse pe înfundate.

— Ce-i?

— Nimeni nu joacă jocul ăsta ca Danny Zuker.

I-am aruncat portofelul pe caldarâm.

— Așadar, ai de gând să-i spui de mica noastră altercație? întrebai eu.

— Mica noastră ce?

— Ai de gând să-i spui de asta?

I-am văzut zâmbetul printre dârele de sânge.

— În două minute după ce pleci, amice. De ce, vrei să mai faci niște amenințări?

— Nu, deloc, cred că ar trebui să-i spui, îi răspunsei cu cea mai calmă voce. Dar, hm, cum o să arate?

Cu fața încă pe caldarâm, se încruntă.

— Cum o să arate ce?

— Tu, Edward Locke, tocmai ai fost umilit de un găgăuță pe care nu-l cunoști. Ți-a spart nasul, ți-a distrus costumul drăguț – și cum te-ai salvat tu să nu iei o chelfăneală mai zdravănă? Ei bine, ai ciripit ca o păsărică.

— Ce?

— L-ai vândut pe Danny Zuker, după doi pumni.

— Nu-i așa! Nici vorbă că vreodată eu…

— Mi-ai spus numele lui după doar doi pumni. Crezi că asta îl va impresiona pe Danny? Pari să-l cunoști destul de bine. Cum crezi că va reacționa la povestea că l-ai vândut așa?

— Nu l-am vândut.

— Crezi că așa o să vadă el lucrurile?

Tăcere.

— Cum vrei, spusei eu, dar iată ce-ți sugerez. Dacă nu spui nimic, Danny nu va afla niciodată de asta. Nu va ști că ai dat-o în bară. Nu va ști că cineva a fost mai iute decât tine. Nu va ști că l-ai vândut după doar doi pumni.

Tăcere în continuare.

— Ne-am înțeles, Edward?

Nu a răspuns, iar eu nu m-am sinchisit să-l oblig s-o facă. Era timpul să plec. Mă îndoiam că Edward va putea vedea de aici numărul de înmatriculare – numărul de înmatriculare al lui Benedict dar nu voiam să risc.

— Voi pleca acum. Stai cu fața la pământ până plec și se termină totul.

— Mai puțin nasul meu rupt.

— Și ăsta se va vindeca. Doar stai culcat.

Stând cu ochii pe el, am mers cu spatele spre mașină. Edward Locke nu s-a mișcat. M-am suit în mașină și am plecat. M-am simțit destul de mulțumit de mine, ceea ce, în mod ironic, nu era ceva cu care mă mândream. M-am întors pe Northern Boulevard și am trecut de cimitir. N-aveam motive să opresc. Provocasem destule probleme. Când am oprit la următorul semafor, mi-am verificat repede e-mailul. Bingo. Era unul de la website-ul care investiga organizațiile caritabile. Subiectul era:

> Iată analiza completă despre Fresh Start

Puteam aștepta până ajungeam, nu-i așa? Sau poate… Am căscat bine ochii. Nu a durat mult. După două cvartale am reperat un loc numit Cybercraft Internet Café. Era suficient de departe de cimitir, nu că mă gândeam la posibilitatea de a fi căutat prin parcările din apropiere.

Locul arăta ca o secție a colegiului de tehnică, supraaglomerată. Erau zeci de calculatoare înșiruite în compartimente înguste, de-a lungul peretelui. Toate erau ocupate. Niciun client, cu excepția subsemnatului, nu părea mai mare de douăzeci de ani.

— E de așteptat, îmi spuse un pierde-vară autentic care avea mai multe piercinguri decât dinți.

— E OK, spusei eu.

Chiar era probabil de așteptat. Am vrut să plec acasă. Eram pe punctul de a pleca când un grup de gameri au scos un țipăt, s-au bătut reciproc pe spate, și-au oferit strângeri de mână complicate de felicitare și s-au ridicat de la terminale.

— Cine a câștigat? întrebă Pierde-Vară.

— Randy Corwick, omule.

Lui Pierde-Vară îi plăcu.

— Plătește.

Apoi mi se adresă:

— Cât timp îți trebuie terminalul, Papi?

— Zece minute, îi spusei.

— Ai cinci. Folosește terminalul șase. E fierbinte, omule. Nu-l răci cu ceva jalnic.

Minunat. M-am înregistrat rapid și mi-am deschis e-mailul. Am descărcat raportul financiar despre Fresh Start. Avea optsprezece pagini. Era o balanță de venituri și cheltuieli, grafice de costuri, grafice de venituri, grafice de profitabilitate, grafice de lichiditate, grafice despre durata de utilizare normală versus expirată a clădirilor și echipamentelor, ceva despre structura pasivului, un bilanț, ceva numit analiză comparativă…

Predau științe politice. Nu înțeleg economia sau cifrele.

Spre final am găsit istoricul organizației. Într-adevăr, organizația fusese înființată cu douăzeci de ani în urmă de trei oameni. Profesorul Malcolm Hume era menționat în calitate de consilier universitar. Doi studenți erau menționați în calitate de copreședinți. Unul era Todd Sanderson. Celălalt era Jedediah Drachman.

Mi-a înghețat sângele în vine. Care este diminutivul comun pentru cineva numit Jedediah?

Jed.

Tot nu înțelegeam ce se petrece, dar totul se învârtea în jurul acestei Fresh Start.

— Timpul a expirat, Papi. Era Pierde-Vară. Un alt terminal se va deschide în cincisprezece minute.

Am dat din cap în semn de refuz. Am plătit taxa de închiriere și m-am dus ametit spre mașină. Era mentorul meu cumva implicat în asta? Ce fel de opere caritabile a făcut Fresh Start care să implice tentativa de a mă ucide? Nu știam. Era timpul să merg acasă și, poate, să discut toate astea cu Benedict. Poate are el o idee.

Am pornit mașina lui Benedict și, încă uluit, am luat-o spre vest pe Northern Boulevard. Introdusesem în GPS adresa Cimitirului Franklin, dar, la întoarcere, m-am gândit că pot pur și simplu selecta „destinațiile anterioare”. Eram pe punctul să caut în josul listei adresa lui Benedict din Lanford, Massachusetts, când privirea mi s-a oprit brusc pe prima adresă, locul pe care Benedict îl vizitase cel mai recent. Adresa nu era Lanford, Massachusetts.

Era Kraftboro, Vermont.

Capitolul 26

Lumea s-a clătinat, a intrat în balans, s-a cutremurat și s-a întors pe dos.

M-am holbat la GPS. Adresa completă era afișată sub forma 260 VT-14, Kraftboro, Vermont. Cunoșteam adresa. O introdusesem eu recent în propriul GPS.

Era adresa Coloniei Reîncărcarea Creativă.

Cel mai bun prieten al meu vizitase tabăra în care eu și Natalie stătuserăm cu șase ani în urmă. Vizitase locul în care ea se căsătorise cu Todd. Vizitase locul în care, recent, Jed și banda lui încercaseră să mă omoare.

Timp de câteva secunde, poate mai mult, nu m-am putut mișca. Am stat în mașină. Radioul mașinii mergea, dar nu-mi dădeam seama ce difuza. Aveam impresia că lumea se oprise în loc. A fost nevoie de ceva timp ca realitatea să pătrundă în mintea mea întunecată, iar când a făcut-o, m-a lovit prin surprindere ca un croșeu de stânga.

Eram singur.

Până și cel mai bun prieten al meu m-a mințit – atenție: *încă* mă mințea.

Stai, mi-am spus. Trebuie să existe o explicație rezonabilă.

Cum ar fi? Ce explicație ar putea fi pentru existența acelei adrese în GPS-ul lui Benedict? Ce naiba se petrecea? În cine puteam avea încredere?

Știam răspunsul doar la ultima întrebare: în nimeni.

Sunt băiat mare. Mă consider destul de independent. Dar acolo, în acel moment, m-am simțit atât de mic și atât de înfiorător de singur, ca niciodată.

Am scuturat capul. OK, Jake, vino-ți în fire. Destul cu autocompătimirea. E timpul să acționezi.

Mai întâi am verificat restul adreselor din GPS-ul lui Benedict. Nu era nimic interesant. I-am găsit adresa de acasă, așa că am selectat-o pentru a ajunge acasă. Am pornit la drum. Am tot schimbat posturile de radio, în căutarea acelei melodii perfecte de neatins. Nu am găsit-o. Am fluierat și eu toate melodiile mizerabile care veneau la rând. Nu m-a ajutat. Șantierul de pe Route 95 a scos toți dracii din ce mai rămăsese din psihicul meu.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a călătoriei purtând conversații imaginare cu Benedict. Chiar am repetat cum îl voi aborda, ce îi voi spune, ce ar putea răspunde și cum i-aș riposta.

Am strâns mai tare volanul când am intrat pe stradă. M-am uitat la ceas. Avea un seminar pentru încă o oră, așa că nu era acasă. Bun. Am parcat lângă căsuța de oaspeți și am pornit spre casă. Din nou m-am gândit ce să fac. Adevărul era că aveam nevoie de mai multe informații. Nu eram încă pregătit să-l interoghez. Nu aveam suficiente date. Axioma simplă a lui Francis Bacon, una pe care o evidențiam constant în fața studenților, se aplică în acest caz: cunoașterea înseamnă putere.

Benedict ascundea o cheie de rezervă a casei într-o piatră falsă de lângă pubela de gunoi. V-ați putea întreba de unde știu asta, așa că vă voi spune: suntem cei mai buni prieteni. Nu avem secrete unul față de altul.

O altă voce din cap: Oare totul a fost o minciună? Prietenia noastră nu a fost niciodată adevărată?

M-am gândit la ce îmi șoptise Cookie în pădurea aceea întunecată: *Dacă nu te oprești, ne omori pe toți.*

Cuvintele ei nu aveau intenția să fie o hiperbolă și iată, totuși, riscam „toate” acele vieți într-un fel pe care încă nu-l înțelegeam. Care „toate”? Într-un fel, le-am riscat întotdeauna? Benedict trebuia, nu știu, să stea cu ochii pe mine sau ceva de genul ăsta?

Să nu devenim complet paranoici.

Bine, OK, pas cu pas. Încă exista posibilitatea unei explicații firești pentru existența adresei din Vermont în GPS. Nu eram cel mai inventiv tip. Am obiceiul să văd lucrurile liniar. Poate a împrumutat mașina altcuiva, de exemplu. Poate cineva chiar i-a furat-o. Poate una dintre cuceririle lui nocturne a dorit să viziteze o fermă organică. Poate mă autoamăgeam din nou.

Am introdus cheia în yală. Chiar eram pe punctul de a trece peste această limită? Chiar aveam de gând să-l spionez pe cel mai bun prieten al meu?

Puteți fi siguri de asta.

Am intrat pe ușa din spate. Apartamentul meu ar putea fi descris cu bunăvoință drept unul funcțional. Al lui Benedict semăna cu haremul unui prinț din lumea a treia. În sufragerie avea zeci de fotolii luxoase de tip sac, viu colorate. Pe pereți erau tapiserii pline de viață. În toate colțurile erau statui africane zvelte. Camera era exagerată dintr-o mie de puncte de vedere, dar întotdeauna m-am simțit confortabil aici. Fotoliul mare și galben era favoritul meu. Am urmărit multe meciuri de fotbal în el. M-am jucat mult pe Xbox.

Controlerele Xbox erau așezate pe el acum. M-am uitat atent la ele, deși nu cred că aceste controlere îmi puteau oferi multe informații. M-am întrebat ce căutam. Un indiciu, bănuiesc. Ceva care să-mi spună de ce s-ar fi dus Benedict la acea fermă/tabără/ascunzătoare de răpitori în Kraftboro, Vermont. Ce ar putea fi acel ceva, n-aveam nici cea mai vagă idee.

Am început să caut prin sertare. Mai întâi am căutat în cele din bucătărie. Nimic. Am luat la rând dormitorul de rezervă. Nimic. Am încercat în cămara și biroul din sufragerie. Tot nimic. M-am dus în dormitor și am încercat aici. Nimic. Benedict avea un birou înăuntru pe care era un

calculator. Am verificat sertarele de dedesubt. Nimic.

Am găsit un fișet. Am verificat cartoteca. Erau niște chitanțe obișnuite. Erau niște lucrări studențești. Erau niște orare. Dar ceva cu adevărat personal, nu era – bătaie de tobe, vă rog – nimic.

Absolut nimic.

M-am gândit la asta. Cine nu are nimic personal în casă? Dar apoi, ce ați găsi voi în casa mea? Mai multe decât aici, cu siguranță. Ar fi niște fotografii vechi, câteva scrisori personale, ceva ce mi-ar fi trădat trecutul.

Benedict nu avea nimic din toate acestea. Și ce-i cu asta?

Am continuat să caut. Speram să găsesc ceva care să dovedească ce îl lega pe Benedict de Colonia Reîncărcării Creative, de Vermont sau de ceva concret. Am încercat să mă așez la biroul lui. Benedict e mult mai mic decât mine, așa că nu mi-au încăput genunchii sub birou. M-am aplecat în față și am apăsat o tastă pe calculator. Ecranul s-a aprins. La fel ca majoritatea oamenilor, Benedict nu-și închidea calculatorul. Mi-am dat brusc seama cât de demodată fusese percheziția casei făcută până atunci. Nimeni nu-și mai păstrează secretele în sertare în ziua de azi.

Le păstrăm în calculator.

Am deschis Microsoft Office și am căutat cele mai recente documente. Primul afișat era un document Word intitulat VBM-WXY.doc. Ciudat nume. Am făcut clic pe el.

Fișierul nu s-a deschis. Era protejat de parolă.

Hopa.

Nu avea sens să încerc să ghicesc parola. N-aveam nicio idee. Am încercat să găsesc o altă cale. Nu mi-a venit în minte nimic. Restul fișierelor de sub „Recent” erau recomandări pentru studenți. Două erau pentru colegiile de medicină, două pentru colegiile de drept și una pentru colegiul de afaceri.

Așadar, ce era în documentul protejat de parolă?

N-aveam nicio idee. Am făcut clic pe iconul Poștă electronică, din partea de jos. Și aici se cerea o parolă. M-am uitat pe birou după o bucățică de hârtie cu o parolă – mulți oameni fac asta –, dar nu am găsit nimic. O altă fundătură.

Și apoi?

Am făcut clic pe browser. S-a deschis pagina Yahoo! news. Nu erau multe de aflat de acolo. Am făcut clic pe istoric și, într-un final, am găsit ceva ce se apropia de o comoară. Benedict intrase recent pe pagina de Facebook. Am făcut clic pe link. A apărut profilul unui bărbat numit, credeți sau nu, John Smith. John Smith nu avea nicio fotografie proprie. Nu avea prieteni. Nu avea rapoarte de statusuri. Era menționată adresa New York, NY.

De pe acest calculator se conectase cineva la acest cont de Facebook cu numele de John Smith.

Hm. Am reflectat. Era un cont fals. Știu o mulțime de oameni care au așa ceva. Un prieten folosește un serviciu de descărcat muzică prin Facebook, dezvăluindu-le tuturor prietenilor fiecare melodie pe care o ascultă. Nu i-a plăcut acest lucru, așa că a creat un cont fals ca acesta. Apoi nimeni nu a mai văzut ce cântece îi plac.

Faptul că Benedict avea un cont fals nu însemna nimic. Totuși, ce era mai interesant, atunci când i-am introdus numele în motorul de căutare, era că Benedict Edwards nu avea un cont real de Facebook. Erau doi Benedict Edwards menționați în directorul Facebook. Unul era un muzician din Oklahoma City, iar celălalt era un dansator din Tampa, Florida. Niciunul nu era Benedict Edwards al meu.

Din nou, și ce? O mulțime de oameni nu au conturi de Facebook. Eu mi-am deschis unul, dar nu l-am folosit aproape niciodată. Fotografia mea de profil era fotografia din anuar. Acceptam prieteni poate o dată pe săptămână. Probabil

aveam vreo 50. Inițial mă înregistrasem pentru că oamenii îmi trimiteau linkuri cu fotografii și singura cale de a le putea vedea era să intru în contul de Facebook. Altfel, rețelele de socializare în general mă atrăgeau foarte puțin.

Așadar, poate asta făcuse Benedict. Amândoi figuram pe multe asemenea liste cu adrese de e-mail. Probabil își deschisese contul fals pentru a vedea linkuri pe Facebook.

Când m-am uitat în istoric, teoria aceasta a căzut imediat. Prima listare pe Facebook era a unui bărbat numit Kevin Backus. Am făcut clic pe link. Pentru o clipă, m-am gândit că poate este un alt cont fals al lui Benedict, că acel Kevin Backus era doar un pseudonim online. Dar nu era așa. Kevin Backus era doar un tip greu de definit. În fotografia de profil purta ochelari de soare și poza cu degetul mare ridicat. M-am încruntat când am văzut asta.

Mi-am bătut capul. Kevin Backus. Nici numele, nici chipul lui nu-mi erau familiare.

Am accesat pagina „despre”. Era goală. Nu menționa o adresă, o școală, o ocupație, nimic din toate acestea. Singurul lucru care fusese completat era „într-o relație”. Era, potrivit acestei informații, într-o relație cu o femeie pe nume Marie-Anne Cantin.

Mi-am frecat bărbia. Marie-Ann Cantin. Nici numele ei nu-mi spunea nimic. Așadar, ce căutase Benedict pe pagina lui Kevin Backus? Nu știam, dar bănuiam că era enorm de important. Puteam începe să-l caut pe Google. M-am uitat din nou la numele Marie-Ann Cantin. Era tipărit în albastru, ceea ce însemna că avea și ea un profil. Nu trebuia decât să-i fac clic pe nume.

Ceea ce am și făcut.

Când s-a deschis pagina ei – când am văzut fotografia de profil a lui Marie-Ann Cantin –, i-am recunoscut aproape imediat fața.

Benedict îi ținea poza în portofel.

Of, Doamne. Am înghițit în sec, m-am lăsat pe spate, mi s-a tăiat răsuflarea. Imediat m-am prins. Aproape simțeam durerea lui Benedict. Mi-am pierdut marea iubire a vieții. Benedict, se părea, pățise la fel. Marie-Ann Cantin era, într-adevăr, o femeie uluitoare. Aș descrie-o ca pe o femeie cu pometii ridicați, regală, afro-americană, atât că, atunci când m-am uitat mai de aproape la profilul ei, ultima parte era inexactă.

Nu era afro-americană. Era, ei bine, africană. Marie-Anne Cantin, potrivit paginii ei de Facebook, trăia în Ghana.

Aspectul acela era, cred, interesant, deși nu mă privea direct. Undeva, la un moment dat, Benedict o întâlnise pe femeia aceea. Se îndrăgostise de ea. Suferea din cauza ei. Ce putea avea asta de-a face cu vizita din Kraftboro, Vermont…

Stați așa.

Nu mă îndrăgostisem și eu de o femeie? Și eu sufeream din cauza ei. Și eu fusesem în Kraftboro, Vermont.

Era Kevin Backus exact un Todd Sanderson propriu al lui Benedict?

M-am încruntat. Mi se părea o exagerare. Și greșit. Totuși, așa greșit cum mi se părea, trebuia să investighez acel lucru. Marie-Ann Cantin era singurul fir pe care îl aveam. Am făcut clic pe linkul „despre”. Era impresionant. Studiase economia la Universitatea Oxford și obținuse o licență în drept la Harvard. Era consilier juridic la ONU. Trăia și provenea din Accra, capitala Ghanei. Era, după cum deja știam, „într-o relație” cu Kevin Backus.

Și apoi?

Am făcut clic pe pozele ei, dar erau private. Nu le puteam vedea. Mi-a venit o idee. Am accesat săgeata „înapoi” până am revenit pe pagina lui Kevin Backus. Fotografiile lui nu erau private. Le puteam vedea pe toate. OK, bun. Am început să le

răsfoiesc. Nu știu de ce. Nu știam ce mă așteptam să găsesc.

Kevin Backus își ținea fotografiile în diverse albume. Am început cu cel intitulat simplu „Vremuri fericite”. Erau 20-25 de poze fie cu omul meu Kevin și iubita lui, Marie-Anne, fie doar cu Marie-Anne singură, evident, făcute de Kevin. Păreau fericiți. Atenție. Ea părea fericită. El părea nebun de fericire. Mi-l imaginam pe Benedict stând aici, accesând fotografiile cu femeia pe care o iubea împreună cu tipul ăsta Kevin. Îi vedeam paharul cu whisky în mână. Vedeam cum se întuneca încăperea. Vedeam cum lumina albastră a ecranului se reflectă în ochelarii supradimensionați de Om Furnică ai lui Benedict. Vedeam cum o lacrimă rătăcită i se prelinge pe obraz.

Prea mult?

Rețeaua Facebook are o predilecție pentru a-i tortura pe foștii iubiți menținându-i în prim-plan. Nu mai puteai scăpa de foștii tăi iubiți. Viețile lor erau prezente, pentru a le vedea. Măi, omule, e mizerabil. Așadar, asta făcea Benedict noaptea – se tortura. Firește, nu știam nimic cu certitudine, dar eram destul de sigur că așa se petreceau lucrurile. Mi-am amintit noaptea aceea de beție din bar, felul în care a scos cu grijă bine împăturită fotografie a lui Marie-Anne. Încă auzeam chinul din cuvintele lui pierdute:

— Singura fată pe care o voi iubi vreodată.

Benedict, biet ticălos ce ești.

Biet ticălos poate, dar încă nu aveam idee ce însemnau toate astea și ce legătură aveau cu vizita recentă a lui Benedict în Vermont. Am mai răsfoit câteva albume. Era unul intitulat „Familie”. Kevin avea doi frați și o soră. În câteva fotografii apărea și mama lui. Nu vedeam vreo urmă de tată. Era un album intitulat „Cascada Kintampo” și altul „Parcul Național Mole”. Majoritatea fotografiilor de aici erau imagini cu animale și frumuseți ale naturii.

Ultimul album se numea „Ceremonia de absolvire de la Oxford”. Curios. Acolo studiase economia Marie-Anne. Kevin și Marie-Anne să fi urmat cursurile împreună? Ar putea fi iubiți din facultate? Mă îndoiam. Părea prea mult pentru a fi „într-o relație”, dar, hei, cine știe?

Fotografiile din acest album erau mult mai vechi. Judecând după tunsori, haine și fața lui Kevin, aș spune cu cel puțin cincisprezece, douăzeci de ani înainte. Aș paria că aceste fotografii fuseră făcute înainte de camera digitală. Probabil Kevin le scanase în calculator. Am parcurs căsuțele, fără să mă aștept să văd ceva interesant, când o fotografie din rândul al doilea m-a făcut să stau pe loc.

Mâna îmi tremura. Am înhățat mouse-ul, am reușit să deplasez cursorul astfel încât să ajungă deasupra imaginii și am făcut clic. Fotografia s-a mărit. Era o fotografie de grup. Opt oameni, toți în robe negre de absolvire, stăteau cu niște zâmbete largi pe față. L-am recunoscut pe Kevin Backus. Stătea în partea dreaptă lângă o femeie pe care nu o cunoșteam. Limbajul trupului sugera că formau un cuplu. De fapt, când m-am uitat mai atent, se părea că privesc patru cupluri în ziua de absolvire. Nu puteam fi sigur, evident. Era posibil să fi fost doar aliniați băiat, fată, dar nu credeam că era numai asta.

Privirea mi-a fost imediat atrasă de femeia din stânga. Era Marie-Anne Cantin. Avea un zâmbet mortal, absolut devastator. Era un zâmbet care putea frânge inima unui bărbat. Orice bărbat se putea îndrăgosti pe loc dacă era săgetat de acel zâmbet. Orice bărbat și-ar dori să vadă acel zâmbet în fiecare zi și să fie acela care îi aduce zâmbetul pe față. L-ar vrea doar pentru el.

M-am prins, măi, Benedict. M-am prins de-a binelea.

Marie-Anne se uita iubitor la un bărbat pe care nu l-am recunoscut.

Cel puțin, nu la început.

Și el era african sau afro-american. Avea capul ras. Nu avea păr pe față. Nu purta ochelari. Din acest motiv nu l-am recunoscut la început. De aceea, nici când m-am uitat mai atent, nu eram sigur. Atât că era singurul lucru care avea sens.

Benedict.

Erau doar două probleme. Unu, Benedict nu absolvise Universitatea Oxford. Doi, numele de sub poză nu era Benedict Edwards. Era Jamal W. Langston.

Hm?

Poate nu era Benedict. Poate Jamal W. Langston doar semăna cu Benedict.

M-am încruntat. Da, sigur, cum să nu, avea sens. Și poate Benedict doar întâmplător suferea după o femeie care fusese cândva cu un bărbat care semăna exact cu el.

Teorie tâmpită.

Și atunci ce altă teorie aveam? Cea evidentă: Benedict Edwards era, în realitate, Jamal W. Langston.

Nu pricepeam. Sau poate da. Poate piesele erau, chiar dacă nu asamblate, cel puțin pe aceeași masă. L-am căutat pe Jamal W. Langston pe Google. Primul link era al unui ziar numit *Statesman.* Era, potrivit linkului, „cel mai vechi ziar generalist din Ghana – fondat în 1949”.

Am accesat articolul. Când am văzut ce era – când am citit titlul aproape am țipat în gura mare și, chiar în același timp, câteva piese din puzzle au început să se potrivească.

Era necrologul lui Jamal W. Langston.

Cum era posibil…? Am început să citesc, făcând ochii mari pe măsură ce unele piese din puzzle au început, în sfârșit, să se potrivească în locurile lor.

Din spatele meu, o voce obosită mi-a dat fiori pe șira spinării.

— Omule, aș fi vrut să nu vezi asta.

M-am întors încet spre Benedict. În mână ținea un pistol.

Capitolul 27

Dacă aș fi făcut o clasificare a numeroaselor momente supranaturale pe care le trăisem în ultimele zile, cel mai bun prieten al meu cu un pistol îndreptat spre mine era un moment care ar fi ocupat, pe departe, primul loc în top. Am dat din cap neîncrezător. Cum de nu observasem sau nu simțisem nimic? Ochelarii lui cu ramele alea erau mai mult decât ridicole. Tunsoarea aproape că mă punea pe gânduri în privința sănătății lui mintale sau a continuumului spațiu-timp personal.

Benedict stătea acolo purtând o helancă verde, pantaloni de velur bej și o jachetă de tweed – cu un pistol în mână. O parte din mine își dorea să râdă în hohote. Aveam milioane de întrebări pentru el, dar am început cu aceea pe care am pus-o de nenumărate ori de la început.

— Unde este Natalie?

Dacă a fost surprins de ce am întrebat, fața lui nu a arătat-o.

— Nu știu.

Am făcut semn spre pistolul din mâna lui.

— Ai de gând să mă împuști?

— Am jurat, spuse el. Am făcut o promisiune.

— Să mă împuști?

— Să omor pe oricine mi-ar afla secretul.

— Chiar și pe cel mai bun prieten al tău?

— Chiar și pe el.

Am dat din cap aprobator.

— Te înțeleg, să știi.

— Ce înțelegi?

— Jamal W. Langston, spusei eu, arătând spre ecran. A fost un procuror luptător. A luptat împotriva cartelurilor criminale de droguri din Ghana fără să se îngrijoreze de propria siguranță. Le-a doborât când nimeni altcineva nu putea. Omul a murit ca un erou.

Am așteptat să spună ceva. N-a făcut-o.

— Curajos tip, spusei eu.

— Prost tip, mă corectă Benedict.

— Cartelurile au jurat să se răzbune pe el – și, dacă ar fi să credem articolul, au reușit. Jamal W. Langston a fost ars de viu. Dar, de fapt, nu a fost, nu-i așa?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Nu, Jamal nu a fost ars de viu, spuse Benedict. Dar cartelurile tot s-au răzbunat.

Vălul proverbial mi se ridica de pe ochi. Ba nu, mă simțeam mai degrabă ca o cameră foto care se focalizează. Punctul imperceptibil de la distanță căpăta formă și contur. Pas cu pas – sau, în acest caz, clipă de clipă – focalizarea devenea tot mai clară. Natalie, tabăra, despărțirea noastră bruscă, căsătoria, poliția din New York, fotografia aceea surprinsă de camera de supraveghere, misteriosul e-mail pe care mi l-a trimis, promisiunea pe care m-a obligat să o fac acum șase ani… toate se completau acum.

— Ți-ai înscenat propria moarte pentru a o salva pe această femeie, nu-i așa?

— Pe ea, spuse el, și pe mine, bănuiesc.

— Dar mai ales pe ea.

Nu a răspuns. În schimb, Benedict – sau ar trebui să-i spun Jamal? – s-a îndreptat spre ecranul calculatorului. Avea ochii umezi când și-a întins degetul și a atins ușor fața lui Marie-Anne.

— Cine e? îl întrebai.

— Soția mea.

— Știe ce ai făcut?

— Nu.

— Stai, îi spusei, ametit de această revelație. Chiar și ea crede că ai murit?

Benedict încuviință dând din cap.

— Acestea sunt regulile. E o parte componentă a jurământului pe care l-am făcut. E singura cale de a ne asigura că toată lumea este în siguranță.

Mi l-am imaginat din nou stând aici, privind pagina aceea de Facebook, holbându-se la fotografiile acelea, la statusul ei, la actualizări ale vieții ei – ca aceea referitoare la faptul că este „într-o relație cu un alt bărbat”.

— Cine e Kevin Backus? întrebai eu.

Benedict a schițat ceva ce semăna a zâmbet.

— Kevin e un vechi prieten. Și-a așteptat șansa multă vreme. E în regulă. Nu vreau să fie singură. E un om bun.

Până și tăcerea era dureroasă.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? îl întrebai.

— Nu-i nimic de spus.

— Eu cred că e.

A dat din cap în semn de refuz.

— Deja ți-am spus. Nu știu unde e Natalie. Nu am cunoscut-o niciodată. Nici măcar n-am auzit de numele ei, decât de la tine.

— Îmi vine greu să cred asta.

— Păcat.

Încă avea pistolul în mână.

— Ce te-a făcut să mă suspectezi?

— GPS-ul din mașină. Arăta că ai fost în tabăra din Kraftboro, Vermont.

Făcu o mutră edificatoare.

— Prostul de mine.

— De ce te-ai dus cu mașina acolo?

— Tu de ce crezi?

— Nu știu.

— Încercam să-ți salvez viața. Am intrat în ferma lui Jed imediat după polițiști. Se pare că n-ai avut nevoie de ajutorul meu.

Mi-am amintit acum – mașina aceea care venea pe drum când polițiștii mi-au găsit telefonul îngropat.

— O să mă împuști? îl întrebai.

— Ar fi trebuit s-o asculți pe Cookie.

— N-am putut. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi asta.

— Eu?

Acum în vocea lui era ceva ce aducea a furie.

— Ești nebun? Chiar tu ai spus-o înainte. Am făcut toate astea pentru a o ține în siguranță pe femeia pe care o iubeam. Dar tu? Tu încerci s-o condamni la moarte.

— Ai de gând să mă împuști, da sau nu?

— Trebuie să înțelegi.

— Cred că înțeleg, îi răspunsei. După cum spuneam înainte, tu ai lucrat ca procuror. Ai trimis la închisoare niște răufăcători adevărați. Ei au încercat să se răzbune pe tine.

— Au făcut mai mult decât să încerce, spuse încet, uitându-se din nou la fotografia lui Marie-Anne. Au luat-o. Chiar au… chiar i-au făcut rău.

— O, nu, rostii eu.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— A fost un avertisment. Am reușit s-o aduc înapoi. Dar atunci mi-a fost clar că amândoi va trebui să plecăm.

— Atunci de ce n-ați făcut-o?

— Ne-ar fi găsit. Cartelul din Ghana face contrabandă pentru latino-americani. Tentaculele lor pot ajunge oriunde. Oriunde am merge, ne-ar da de urmă. M-am gândit să înscenez moartea amândurora, dar…

— Dar ce?

— Dar Malcolm a spus că nu vor crede niciodată așa ceva…

Am înghițit în sec.

— Malcolm Hume?

A dat din cap.

— Vezi, Fresh Start avea oameni în zonă. Au aflat de situația mea. Profesorul Hume a fost însărcinat cu paza mea. Totuși, nu s-a ținut de protocol. M-a trimis aici pentru că am crezut că aș putea fi valoros atât ca profesor, cât și ca ajutor pentru alții, în caz de nevoie.

— Vrei să spui pentru cineva ca Natalie?

— Nu știu asta.

— Ba da, știi.

— E foarte compartimentat. Există diverși oameni care se ocupă cu aspecte diverse și membri diverși. Eu am lucrat numai cu Malcolm. Am petrecut ceva timp în centrul acela de pregătire din Vermont, dar până acum câteva zile nu auzisem nimic de Todd Sanderson, de exemplu.

— De aici și prietenia noastră, spusei eu. Făcea parte din activitatea ta? Trebuia să stai cu ochii pe mine?

— Nu. De ce am fi avut nevoie să stăm cu ochii pe tine?

— Din cauza lui Natalie.

— Ți-am spus. Nu am cunoscut-o. Nu știu nimic de cazul ei.

— Dar reprezintă un caz, nu-i așa?

— Nu pricepi. Nu știu.

A scuturat din cap.

— Nimeni nu mi-a spus nimic despre Natalie a ta.

— Dar are sens, nu-i așa? Recunoști?

Nu a răspuns.

— Nu ai numit-o tabără, spusei eu. Ai numit-o centru de pregătire. Genial, sincer. Să o maschezi sub forma unei tabere artistice într-o zonă îndepărtată. Cine ar bănui, nu?

— Am spus deja prea mult, răspunse Benedict. Nu e important.

— Pe naiba nu e. Fresh Start. Ar fi trebuit să ghicesc după nume. Asta fac ei. Le oferă oamenilor care au nevoie un nou început. Un cartel al drogurilor te-a dorit mort. Așa că te-au salvat. Ți-au oferit un nou început. Nu știu ce implică asta – documente false, bănuiesc. Un motiv plauzibil pentru dispariția unei persoane. În cazul tău, un om mort. Sau poate ai plătit un medic legist sau un polițai, nu știu. Poate un fel de pregătire pentru a învăța cum să te porți, să înveți o limbă străină sau un accent nou, poate să te deghizezi cum o faci tu.

Apropo, poți să-ți dai jos ochelarii ăștia stupizi acum?

Aproape că zâmbi.

— Nu pot. Purtam lentile de contact.

Am dat din cap cu neîncredere.

— Așadar, acum șase ani, Natalie este prezentă la acest centru de pregătire. Nu știu încă de ce. Presupun că are legătură cu fotografia aceea pe care ne-a arătat-o poliția din New York. Poate a comis o infracțiune, dar bănuiala mea e că a văzut ceva. Ceva mare.

M-am oprit. Ceva nu se lega aici, dar am forțat.

— Ne-am întâlnit, spusei eu. Ne-am îndrăgostit. Probabil acest lucru nu a plăcut sau, cine știe, era acolo din alt motiv când am început relația. Nu înțeleg foarte bine ce s-a întâmplat exact, dar, dintr-odată, Natalie a trebuit să dispară. Trebuia să dispară repede. Dacă ar fi vrut să mă ia și pe mine, cum ar fi reacționat organizația ta?

— Deloc pozitiv.

— Exact. La fel ca în cazul tău și al lui Marie-Anne.

M-am oprit să mă gândesc puțin; piesele tocmai se așezau la locul lor.

— Dar Natalie mă cunoștea. Știa ce simt în legătură cu ea. Știa că, dacă s-ar fi despărțit simplu de mine, nu aș fi crezut. Știa că, dacă ar fi dispărut brusc, s-ar fi evaporat, aș fi urmărit-o până la capătul pământului. Că nu aș fi abandonat-o niciodată.

Benedict doar mă privea fix, fără să spună un cuvânt.

— Așadar, ce s-a întâmplat mai departe? am continuat. Cred că organizația ta i-ar fi putut înscena moartea, la fel ca în cazul tău, dar nimeni nu ar fi crezut în cazul ei. Dacă tipi precum Danny Zuker și poliția din New York o căutau, aveau nevoie de dovezi solide că murise. Trebuia să-i vadă cadavrul și testul ADN, ei bine, nu știu. Nu ar funcționa. Așa că a înscenat nunta aceea falsă. În

multe privințe a fost perfectă. M-a convins pe mine și, în același timp, și-a convins sora și prietenii apropiați. Mai mulți iepuri dintr-odată. Mi-a spus că Todd era un vechi prieten care, a decis ea recent, era adevărata ei dragoste. Era mult mai plauzibil decât un tip pe care tocmai îl cunoscuse. Dar, când am întrebat-o pe Julie de el, mi-a spus că nu îl întâlnise niciodată pe Todd. S-a gândit doar că e o dragoste fulgerătoare. În orice caz, chiar dacă ni se părea tuturor că e ciudat, ce am fi putut face? Natalie era măritată și dusă.

M-am uitat la el.

— Am dreptate, Benedict? Sau Jamal? Sau cum naiba te-o chema? Sunt măcar pe aproape?

— Nu știu. Nu mint. Nu știu nimic de Natalie.

— O să mă împuști?

Încă avea pistolul în mână.

— Nu, Jake, nu cred.

— De ce nu? Cum rămâne cu jurământul tău prețios?

— Jurământul e real. N-ai idee cât de real e.

S-a căutat în buzunar și a scos o cutiuță. Bunica mea își păstra pastilele într-una identică.

— Toți avem la noi una din astea.

— Ce-i înăuntru? îl întrebai.

A deschis-o. Înăuntru era doar o singură capsulă colorată în negru cu galben.

— Cianură, spuse simplu, cuvântul făcând camera să înghețe. Oricine l-a înhățat pe Todd Sanderson, ei bine, trebuie să-l fi luat prin surprindere, înainte de a avea șansa să și-o îndese în gură.

A făcut un pas spre mine.

— Înțelegi acum, nu? Înțelegi de ce Natalie ți-a cerut să promiți?

Am rămas acolo pe loc, incapabil să mă mișc.

— Dacă o găsești, o omori. Simplu. Dacă organizația e compromisă, vor muri mulți oameni. Oameni buni. Oameni ca Natalie a ta și Marie-

Anne a mea. Oameni ca mine și ca tine. Înțelegi acum? Înțelegi de ce trebuie să renunți?

Înțelegeam. Dar tot eram revoltat.

— Trebuie să existe și o altă soluție.

— Nu există.

— Pur și simplu nu v-ați gândit încă la ea.

— Ba da, îmi spuse, cu cea mai blândă voce pe care am auzit-o vreodată. De mai multe ori decât îți imaginezi. Ani și ani la rând. N-ai nicio idee.

Și-a pus cutia cu capsula la loc în buzunar.

— Știi că ce spun e adevărat, Jake. Ești cel mai bun prieten al meu. Cu excepția unei femei pe care n-o voi mai vedea sau atinge vreodată, ești cea mai importantă persoană din viața mea. Te rog, Jake. Te rog să nu mă obligi să te ucid.

Capitolul 28

Aproape că l-am crezut.

Fiți atenți: chiar l-am crezut o lungă perioadă. La prima vedere, Benedict – a vrut să se asigure că îi voi spune mereu așa, că nu voi face nicio gafă – părea să aibă absolută dreptate. Am fost nevoit să bat în retragere.

Desigur, nu cunoșteam toate detaliile. Nu știam care e toată afacerea cu Fresh Start. Nu știam cu certitudine de ce dispăruse Natalie sau unde se dusese. Adevărul e că nu știam nici dacă e vie. Poliția din New York suspectase că e moartă. Nu știam de ce, dar probabil presupuneau că, dacă tipi ca Danny Zuker și Otto Devereaux te vor mort, cineva ca Natalie nu poate supraviețui și sta ascunsă timp de șase ani.

Erau mai multe lucruri pe care nu le cunoșteam. Nu știam cum funcționează Fresh Start, nu știam nimic de centrul de pregătire care servește și ca tabără sau de Jed sau Cookie, ori de rolul jucat de fiecare în organizație. Nu știam câți oameni au ajutat să dispară sau când au început, deși, potrivit raportului organizației caritabile, totul a pornit acum douăzeci de ani, când Todd Sanderson era student. Probabil puteam construi o casă confortabilă cu ceea ce nu știam. Toate astea nu mai contau. Ce conta, desigur, era că niște vieți erau în pericol. Am înțeles jurământul. Am înțeles că cei care făcuseră astfel de sacrificii și își asumaseră astfel de riscuri ar ucide pentru a se proteja pe ei înșiși și pe cei dragi.

Era și o imensă mângâiere să știu că relația mea cu Natalie nu fusese o minciună, că, se pare, își sacrificase cea mai adevărată iubire pe care a cunoscut-o vreodată pentru a ne salva viețile. Dar cunoașterea acestor lucru și cumplita neputință ce o însoțea îmi sfredeleau inima dintr-o parte într-

alta. Durerea revenise – poate diferită, dar cu mai multă putere.

Cum să-mi amorțesc durerea? Da, ați ghicit. Benedict și cu mine am dat iama în Barul Library. Nu am mai pretins că brațele unor străine ne-ar fi putut ajuta. Știam că doar prieteni precum Jack Daniels și Ketel One puteau înlătura sau, cel puțin, estompa imagini atât de mistuitoare.

Eram destul de adânciți în prietenia noastră cu Jack-Ketel, când am pus o întrebare simplă:

— De ce nu pot fi cu ea?

Benedict nu a răspuns. Devenise brusc fascinat de ceva de pe fundul băuturii sale. Spera să renunț. N-am făcut-o.

— De ce nu aș putea dispărea și eu pentru a trăi doar cu ea?

— D-aia, spuse el.

— D-aia? repetai eu. Ce ești, un plod de cinci ani?

— Ai fi dispus să faci asta, Jake? Să renunți la învățământ, la viața de aici, la tot?

— Da. Evident că da.

Nu aveam nicio ezitare. Benedict s-a holbat din nou la fundul paharului.

— Da, pricep, spuse cu cea mai tristă voce.

— Și? îl întrebai eu.

Benedict a închis ochii.

— Îmi pare rău. Nu poți.

— De ce nu?

— Două motive, spuse el. Unu, nu se face. Pur și simplu așa e protocolul nostru, modul în care compartimentăm. E prea periculos.

— Dar aș putea s-o fac, spusei eu, auzindu-mi tonul rugător care provenea chiar de la mormăiala mea. Au trecut șase ani. Spun că mă mut peste hotare sau…

— Vorbești prea tare.

— Scuze.

— Jake?

— Da?

S-a uitat fix în ochii mei.

— E ultima dată când vorbim despre asta. Despre orice legat de asta. Știu cât de greu e, dar trebuie să-mi promiți că n-o să mai deschizi discuția. Înțelegi?

Nu am răspuns imediat.

— Ai spus că sunt două motive pentru care nu pot fi cu ea.

— Exact.

— Care e al doilea?

Și-a coborât privirea și și-a terminat băutura cu o înghițitură enormă. Și-a ținut alcoolul în gură și i-a făcut semn barmanului să-i mai aducă unul. Barmanul s-a încruntat. Îl ținuserăm ocupat.

— Benedict?

Și-a ridicat paharul și a încercat să scurgă ultimele picături. Apoi a spus:

— Nimeni nu știe unde e Natalie.

Am făcut o mutră perplexă.

— Înțeleg că e un secret…

— Nu doar secret. Continua să se uite nerăbdător la barman. Nimeni nu știe unde e.

— Haide. Cineva trebuie să știe.

A dat din cap dezaprobator.

— Așa merg lucrurile. Asta e calitatea noastră principală. Așa ne menținem oamenii în viață acum. Sau așa sper. Todd a fost torturat. Știi asta, nu? Ar fi putut divulga câte ceva – tabăra din Vermont, unii membri dar nici chiar el nu știe unde merg după ce primesc – a schițat niște ghilimele în aer – „noul început”.

— Dar ei știu cine ești tu.

— Doar Malcolm știe. Eu am fost excepția pentru că am venit din străinătate. Restul? Fresh Start i-a aranjat. Li se asigură toate instrumentele. Apoi, pentru siguranța fiecăruia, pleacă singuri și nu spun nimănui unde au ajuns. La asta m-am referit prin compartimentare. Știm toți suficient – și nu mai mult de atât.

Nimeni nu știa unde se află Natalie. Am încercat să las această explicație să-și facă efectul. Nu și-a făcut. Natalie era în pericol, iar eu nu puteam face nimic. Natalie era acolo singură, iar eu nu puteam fi cu ea.

Apoi Benedict s-a închis în el. Explicase atât cât era posibil. Știam acum acest lucru. Când am părăsit barul și am pornit clătinându-ne către casă, mi-am făcut propria promisiune. Voi face un pas înapoi, voi renunța. Puteam gestiona această durere – o gestionasem sub alte forme timp de șase ani – în schimbul siguranței femeii pe care o iubeam.

Puteam trăi fără Natalie, dar nu puteam trăi dacă făceam ceva ce ar fi pus-o în pericol. Fusesem avertizat în mod repetat. Acum era timpul să ascult.

Eram beat.

Asta mi-am spus când am intrat împleticindu-mă în casa de oaspeți. Asta plănuiam să fac atunci când capul mi-a căzut pe pernă și am închis ochii. Așa credeam când m-am întors pe spate și am văzut tavanul învârtindu-se de prea multă băutură. Am fost sigur că acesta este adevărul până la – conform ceasului digital cu alarmă de pe noptieră – 6:18, când mi-am amintit ceva ce aproape uitasem:

Tatăl lui Natalie.

M-am ridicat în capul oaselor în pat, neînduplecat deodată din cap până în picioare.

Tot nu știam ce s-a întâmplat cu profesorul Aaron Kleiner.

Exista, presupun, o mică șansă ca Julie Pottham să aibă dreptate, ca tatăl ei să fi fugit cu o studentă și apoi să se recăsătorească, dar, dacă așa stăteau lucrurile, Shanta l-ar fi găsit fără probleme. Nu, dispăruse.

La fel cum avea să dispară și fiica acestuia, Natalie, după vreo 20 de ani.

Poate că exista o explicație simplă. Poate că Fresh Start îl ajutase și pe el. Dar nu, Fresh Start fusese creat acum 20 de ani. Era posibil ca dispariția profesorului Kleiner să fi creat precedentul organizației? Malcolm Hume îl cunoștea pe tatăl lui Natalie. De fapt, mama lui Natalie a venit la el când Aaron Kleiner și-a abandonat inițial familia. Așadar, poate că mentorul meu l-a ajutat să dispară și apoi, după ani de zile, a format un grup deghizat într-o organizație caritabilă pentru a-i ajuta și pe alții ca el?

Poate.

Cu excepția faptului că, douăzeci de ani mai târziu, și fiica lui a fost brusc nevoită să dispară? Avea sens?

Nu avea.

Și de ce poliția din New York mi-ar fi arătat o fotografie de acum șase ani, surprinsă de o cameră de supraveghere? Ce legătură avea aceasta cu tatăl lui Natalie? Dar cu Danny Zuker și Otto Devereaux? Ce legătură ar putea fi între ceea ce se petrecea cu Natalie acum și tatăl ei care dispăruse cu 25 de ani înainte?

Bune întrebări.

M-am dat jos din pat și m-am gândit la următoarea mișcare. Dar care era următoarea mișcare? Îi promisesem lui Benedict că voi renunța. Mai mult, în acel moment, înțelegeam într-un mod foarte real, foarte concret, pericolele continuării acestei căutări, nu numai pentru mine, ci și pentru femeia pe care o iubeam. Natalie alesese să dispară. Indiferent dacă o făcuse pentru a se proteja pe sine, pe mine sau pe amândoi, trebuia să-i respect nu numai dorințele, ci și judecata. Își examinase situația dificilă având mai multe informații decât mine, cântărise avantajele și dezavantajele și decisese că trebuie să dispară.

Cine eram eu să stric acest plan?

Așadar, din nou, eram pe punctul de a renunța, eram pe punctul de a accepta să trăiesc cu această frustrare oribilă, deși necesară, când un alt gând m-a lovit atât de tare, încât era aproape să cad. Am rămas perfect liniștit, analizându-l în minte, privindu-l din toate unghiurile posibile. Da, era acolo – ceva ce neglijaserăm cu toții. Ceva ce schimba esența în sine a ceea ce Benedict mă convinsese să fac.

Când am zbughit-o afară, Benedict se îndrepta spre un curs. Mi-a văzut expresia feței și a înghețat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să renunț.

Oftă.

— Am discutat deja despre asta.

— Știu, spusei eu, dar ne-a scăpat ceva.

A privit dintr-o parte în alta, ca și cum îi era teamă că cineva din apropiere ar putea trage cu urechea.

— Jake, ai promis…

— Nu a pornit de la mine.

— Ce?

— Acest nou pericol. Faptul că poliția din New York a pus întrebări. Otto Devereaux și Danny Zuker. Fresh Start sub asediu. Nu au pornit de la mine. Nu eu am declanșat toate acestea încercând s-o găsesc pe Natalie. Nu așa a pornit totul.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Uciderea lui Todd, îi spusei. Asta m-a implicat pe mine. Voi continuați să credeți că eu sunt cel care m-am inserat în grupul vostru. Nu eu sunt. Cineva știa deja. Cineva a aflat de Todd, l-a torturat și l-a ucis. Așa am fost implicat, când am văzut necrologul lui Todd.

— Asta nu schimbă nimic, spuse Benedict.

— Evident că schimbă. Dacă Natalie a fost ascunsă în siguranță undeva, OK, înțeleg. Ar trebui s-o las în pace. Dar nu înțelegi? E în pericol. Cineva știe că nu s-a măritat cu adevărat și că a

dispărut în străinătate. Cineva a mers până într-acolo încât să-l ucidă pe Todd. Cineva o urmărește, iar Natalie nici măcar nu știe asta.

Benedict a început să-și frece bărbia.

— O caută, îi spusei. Nu pot, pur și simplu, să dau înapoi. Nu înțelegi?

A dat din cap în semn de dezaprobare.

— Nu înțeleg. Vocea îi era atât de epuizată, de spartă și istovită. Nu văd ce ai putea face fără să o omori. Ascultă-mă, Jake. Am prins ideea, dar am luat măsuri de apărare. Am protejat grupul. Toată lumea s-a dat la fund până când trece această primejdie.

— Dar Natalie e…

— E în siguranță, atâta timp cât o lași în pace. Dacă nu o lași – dacă suntem toți descoperiți –, asta ar putea însemna moarte nu doar pentru ea, ci și pentru Marie-Anne și pentru mine și pentru mulți, mulți alții. Înțeleg ce spui, dar nu vezi lucrurile limpede. Nu vrei să accepți adevărul. O vrei atât de mult pe Natalie încât răstălmăcești datele în așa fel încât ești gata de acțiune. Nu înțelegi?

Am dat negativ din cap.

— Nu. Chiar nu.

S-a uitat la ceas.

— Uite, trebuie să merg la curs. Să vorbim mai târziu despre asta. Să nu faci nimic până atunci, da?

Am tăcut.

— Promite-mi, Jake.

Am promis. Totuși, de data aceea, mi-am ținut promisiunea aproximativ șase minute, nu șase ani.

Capitolul 29

Am mers la bancă și am scos 4 000 de dolari în numerar. Funcționarul de la ghișeu a fost nevoit să obțină permisiunea casierului șef, care a trebuit, la rândul lui, să-l găsească pe managerul băncii. Am încercat să-mi amintesc când am apelat ultima dată la un funcționar bancar în loc de bancomat, dar nu mi-am putut aminti.

Am oprit la CVS și am cumpărat două telefoane de unică folosință. Știind că polițaii îmi puteau localiza telefonul atunci când era deschis, mi-am închis iPhone-ul și mi l-am pus la loc în buzunar. Când trebuia să dau un telefon, îmi foloseam telefoanele de unică folosință și le țineam închise cât de mult timp posibil. Dacă polițaii puteau localiza acele telefoane, același lucru, mi-am închipuit, putea și un tip ca Danny Zuker. Nu eram sigur, dar nivelul meu de paranoia bătuse, în mod explicabil, toate recordurile.

Probabil nu voi reuși să stau nedetectat mult timp, dar, dacă aș putea sta câteva zile, ar fi tot ce aș avea nevoie.

Dar să încep cu ce e mai important. Benedict a spus că nimeni implicat în Fresh Start nu știa unde se află Natalie. Nu eram atât de sigur. Organizația se născuse la Lanford, la solicitarea, cel puțin parțială, a profesorului Malcolm Hume.

Era timpul să-l caut pe bătrânul meu mentor.

Ultima dată când l-am văzut pe bărbatul al cărui birou îl ocup acum a fost în urmă cu doi ani de zile, la un seminar de științe politice despre abuzurile constituționale. A venit cu avionul din Florida și arăta a fi sănătos și bronzat. Avea dinții șocant de albi. Ca mulți alți pensionari din Florida, părea odihnit, fericit și foarte bătrân. Ne-am simțit bine, dar apoi a apărut o distanță între noi. Malcolm Hume putea să se comporte de așa natură. L-am iubit pe omul ăsta. În afară de tatăl

meu, el a fost cel mai aproape de rolul de model. Dar spusese clar că pensionarea este finalul. Întotdeauna detestase paraziții academici, acei profesori și administratori bătrâni care rămâneau mult timp după data lor de expirare, ca jucătorii de baseball îmbătrâniți care nu pot accepta inevitabilul. Odată ce a plecat din sfintele noastre amfiteatre, nu i-a plăcut să mai revină. Nu a căzut în nostalgie și nu a trăit de pe urma vechilor lauri. Chiar la 80 de ani, Malcolm Hume era un tip optimist. Trecutul era doar atât pentru el. Trecut.

Așadar, în ciuda istoricului nostru comun, pe care îl consideram bogat, nu vorbeam regulat. Partea aceea a vieții se încheiase. Lui Malcolm Hume îi plăceau acum golful, clubul lui de literatură de suspans și grupul de bridge din Florida. Poate și Fresh Start să fi fost ceva pe care l-a lăsat în urmă. Nu știam cum va răspunde la solicitarea mea, dacă îl va tulbura sau nu. Nici nu-mi prea păsa.

Aveam nevoie de răspunsuri.

I-am format numărul din Vero Beach. După cinci țârâituri a răspuns robotul. Vocea puternică a lui Malcolm, hodorogită puțin din cauza vârstei, m-a invitat să las un mesaj. Eram pe punctul să o fac, dar apoi mi-am dat seama că nu am un număr la care să mă sune înapoi, telefonul meu fiind închis aproape tot timpul. Voi încerca mai târziu.

Și acum?

Creierul a început din nou să-mi zbârnâie, oprindu-se, a nu știu câta oară, asupra tatălui lui Natalie. El era cheia aici. Cine, m-am întrebat, ar putea să clarifice cât de cât ce s-a întâmplat cu el? Răspunsul era destul de evident: mama lui Natalie.

M-am gândit să o sun pe Julie Pottham și să o întreb dacă aș putea vorbi cu mama ei, dar apoi mi s-a părut o totală pierdere de timp. M-am îndreptat spre biblioteca locală și m-am înregistrat pentru a utiliza Internetul. Am căutat-o pe Sylvia Avery. Adresa menționată era cea a lui Julie Pottham în

Ramsey, New Jersey. M-am lăsat o clipă pe spate și m-am gândit. Am deschis website-ul Paginilor Aurii și am căutat toate instituțiile pentru persoanele asistate din zona Ramsey. Am găsit trei. Am sunat la fiecare și am cerut să vorbesc cu Sylvia Avery. Toate trei au spus că nu au niciun „rezident” (toate folosiseră acest termen) cu acest nume. M-am întors la calculator și am extins căutarea la districtul Bergen, New Jersey. Am găsit prea multe. Am deschis o hartă și am început să le sun pe cele mai apropiate de Ramsey. La al șaselea apel, operatorul de la azilul Hyde Park a spus:

— Sylvia? Cred că este la cursul de lucru manual cu Louise. Vreți să lăsați un mesaj?

Lucru manual cu Louise. Parcă era un copil într-o tabără de vară.

— Nu, o să sun din nou, mulțumesc. Aveți un program de vizite?

— Preferăm ca vizitatorii să vină între opt dimineața și opt seara.

— Mulțumesc.

Am închis. Am verificat website-ul azilului Hyde Park. Aveau afișat un program zilnic. Era menționat și lucrul manual cu Louise. Potrivit planului de acțiune, urma Clubul de Scrabble, apoi Călătoria în Fotoliu – habar nu aveam ce înseamnă – și Amintiri din Bucătărie. A doua zi urma să fie o ieșire de trei ore la Paramus Park Mall, dar în ziua aceea nu, totul era în interiorul instituției. Bun.

M-am îndreptat spre o firmă de închiriat mașini și am cerut un automobil de dimensiune medie. Am primit un Ford Fusion. Eram nevoit să folosesc un card de credit, dar nu aveam încotro. Era timpul pentru o nouă călătorie – de data aceasta pentru a o vizita pe mama lui Natalie. Când am sosit, nu eram prea îngrijorat că nu era acolo. Rezidenții din aziluri au rareori ieșiri neprogramate. Dacă a ieșit cumva, ar fi o ieșire scurtă. Puteam aștepta. Oricum nu aveam unde să merg în altă parte. Cine știe? Poate că se

întrevedea o altă seară încântătoare cu Mabel la Fair Motel.

Când am ajuns pe Route 95, gândul mi-a zburat imediat la călătoria făcută de mine pe exact acest drum… uau, chiar ieri. Am reflectat. Am tras pe dreapta și mi-am scos iPhone-ul. L-am deschis. Aveam e-mailuri și apeluri telefonice. Am remarcat trei de la Shanta. Le-am ignorat. Am accesat Internetul și am făcut o căutare rapidă pentru Danny Zuker. L-am găsit pe unul celebru care lucra la Hollywood și domina lumea spectacolului. Am încercat să introduc numele și cuvântul *mafiot.* Nimic. Am intrat pe forumul iubitorilor de gangsteri. Nu era nimic de Danny Zuker.

Și acum?

Poate am scris greșit numele. Am încercat Zucker, Zooker și Zoocker. Nimic semnificativ. Ieșirea spre Flushing era aproape. Însemna o abatere, dar nu una groaznică. Am decis să-mi încerc norocul. Am pornit mai departe și am găsit Francis Lewis Boulevard. Mega-pepiniera și magazinul de grădinărit Global Garden, locul în care îl pocnisem pe Edward, era deschis. M-am gândit la pumnii aceia. Mereu m-am mândrit cu faptul că respect regulile și îmi autojustificasem violența de ieri pretinzând că îl salvez pe puștiul acela, dar adevărul era că nu trebuia să-l pocnesc pe Edward în nas. Aveam nevoie de informații. Am încălcat legi pentru a le obține. Era logic pentru oricine de ce făcusem asta. Motivul obținerii acelor informații prin aplicarea unor pumni binemeritați lui Edward era, cu siguranță, irezistibil.

Dar mai important – iar acesta era un lucru ce trebuia să-l explorez când aveam timp – m-am întrebat dacă nu cumva, parțial, am făcut-o bucuros. Chiar a fost nevoie să-l pocnesc pe Edward pentru a obține informațiile? Nu chiar. Existau alte căi. Și, oricât de oribil ar fi doar un

gând trecător despre acest lucru, nu cumva, parțial, moartea lui Otto a fost o plăcere? La cursurile mele, vorbesc adesea despre importanța instinctelor primitive în filosofie și politologie. Credeam că sunt imun? Poate că regulile pe care le prețuiesc nu prea sunt făcute pentru a-i proteja pe alții, ci pentru a ne proteja de noi înșine.

La cursul pe care îl avea despre gândirea politică timpurie, lui Malcolm Hume îi plăcea să exploreze limitele acestea sensibile. Eu am evitat astfel de discuții. Este bine. Este rău.

Așadar, de ce parte a limitei mă aflam acum?

Am parcat lângă intrarea din față, am trecut pe lângă o mare vânzare promoțională la „Plante perene și obiecte ceramice" și am intrat. Magazinul era imens. Mirosul înțepător al mulciului umplea aerul. Am luat-o spre stânga, m-am învârtit printre flori fragede, arbuști, accesorii casnice, mobilă de grădină, pământ, turbă – tot ce era. Ochii mei îi cercetau pe toți cei care purtau salopetă de lucru de culoare verde strălucitor. Mi-a luat aproximativ cinci minute, dar l-am găsit pe puști lucrând, destul de interesant, la raionul de îngrășăminte.

Pe nas avea un bandaj. Avea ochii vineți. Încă mai purta șapca de baseball cu Brooklyn Nets, cu cozorocul în spate. Ajuta un client, încărcând saci cu îngrășăminte într-un cărucior. Clientul îi spunea ceva. Puștiul dădea din cap aprobator. Purta un cercel. Părul care i se întrezărea de sub șapcă părea blond cu șuvițe, probabil ceva de proveniență farmaceutică. Puștiul muncea din greu zâmbind tot timpul, asigurându-se că toate nevoile clienților sunt satisfăcute. Am fost impresionat.

M-am deplasat astfel încât să ajung în spatele lui și am așteptat. Am încercat să găsesc un unghi de abordare astfel încât puștiul să nu poată s-o ia la fugă. Când a terminat cu clientul respectiv, imediat a început să se uite după altcineva pe care l-ar

putea ajuta. M-am apropiat din spate și l-am bătut pe umăr.

S-a întors, cu zâmbetul pregătit.

— Vă pot…?

S-a oprit când mi-a văzut fața. Mă așteptam să o ia la fugă. Nu eram sigur ce voi face. Eram destul de aproape încât să-l prind dacă era nevoie, dar asta ar fi atras atenția într-un mod neindicat. Am stat pregătit și am așteptat să reacționeze.

— Amice! Și-a aruncat brațele de gâtul meu, strângându-mă într-o îmbrățișare.

Nu mă așteptasem la asta, dar m-am lăsat dus de val.

— Mulțumesc, măi omule. Mulțumesc foarte mult.

— Mm, cu plăcere.

— Măi, omule, ești eroul meu, știi asta? Edward e așa un bou. Se leagă de mine pentru că știe că nu sunt așa dur. Mulțam, omule. Mulțam mult.

Am repetat răspunsul dinainte.

— Așadar, care e treaba? m-a întrebat. Nu ești polițai. Știu asta. Atunci ești, nu știu, un supererou sau ceva de genul ăsta?

— Supererou?

— Adică, pierzi timpul și salvezi oameni și alte chestii. Iar apoi întrebi de legăturile lui cu MM? Fața i s-a întunecat brusc. Omule, sper că ai un întreg grup de Răzbunători în spate sau așa ceva dacă ai de gând să te pui cu el.

— Asta am vrut să te întreb, spusei eu.

— Oh?

— Edward lucrează pentru un tip pe nume Danny Zuker, corect?

— Știi asta.

— Cine e Danny Zuker?

— Cel mai bolnav tip. Ar omorî un cățeluș dacă i-ar sta în drum. Nici nu-ți vine să crezi, tipul ăsta e nebun de legat. Îl face pe Edward să se pișe-n pantaloni. Pe bune.

Groaznic.

— Pentru cine lucrează Danny?

Puștiul s-a dat o jumătate de pas în spate.

— Nu știi?

— Nu. De asta sunt aici.

— Pe bune?

— Da.

— Glumeam, amice, că ai fi supererou. Mi-am închipuit, hei, ai văzut că mă bătea de-mi săreau capacele și, nu știu, ești un tip mare și urăști bătăușii și toate alea. N-a fost asta?

— Nu. Am nevoie de informații.

— Sper că una din superputerile tale e că ești antiglonț. Dacă te pui cu tipii ăștia…

— O să fiu atent, îi spusei.

— Nu vreau să fii rănit sau ceva, doar pentru că mi-ai făcut un favor, știi?

— Știu, spusei eu, punându-mi la încercare cel mai bun ton de profesor competent. Doar spune-mi ce știi.

Puștiul a ridicat din umeri.

— Eddie e agentul de pariuri. Asta e tot. Eu rămân în urmă, iar lui îi place să chinuiască oamenii. Dar e mărunt. După cum am spus, lucrează pentru Danny Z. Danny e mare ștab la MM.

— Ce e MM?

— Mi-aș îndoi nasul cu degetul pentru a-ți arăta ce vreau să spun, dar nasul mă omoară de-a binelea.

Am confirmat dând din cap.

— Așadar, Danny Z e cu Mafia? Asta încerci să spui?

— Nu știu dacă ei îi spun așa. Adică, nu am auzit cuvântul acesta decât în filme foarte vechi și mai știu eu ce. Îți pot spune doar că Danny Z lucrează direct pentru șeful MM. Tipul ăla e o legendă.

— Cum îl cheamă?

— Vorbești serios? Nu știi? Cum trăiești aici și nu știi?

— Nu trăiesc aici.

— A!

— Ai de gând să-mi spui?

— Ți-o datorez. Așa că, da. După cum am spus, Danny Z este mâna dreaptă a lui MM.

— Și ce-i MM?

O femeie în vârstă s-a intercalat între noi.

— Bună, Harold.

El i-a oferit un zâmbet larg.

— Bună, doamnă H. Cum v-au mers petuniile?

— Ai avut mare dreptate cu așezarea lor în jardinieră. Ești un geniu al aranjamentelor.

— Mulțumesc.

— Dacă ai timp…

— Lăsați-mă doar să termin cu domnul și vin imediat.

Doamna H a plecat târându-și picioarele. Harold a privit-o, zâmbind tot timpul.

— Harold, spusei eu, încercând să-l întorc la subiect, cine e MM?

— Hai, omule, nu citești ziarele? MM. Danny Z îi raportează direct celui mai barosan și mai rău băiat dintre toți: Maxwell Minor.

Ceva a făcut clic. Probabil m-a trădat fața pentru că Harold a spus:

— Hopa, omule, ești OK?

Pulsul o luase razna. Sângele a început să-mi vâjâie în urechi. Aș fi putut să caut pe iPhone, dar chiar aveam nevoie de un ecran mare.

— Am nevoie de un calculator.

— Patronul nu lasă pe nimeni să folosească Internetul aici. E blocat.

I-am mulțumit și am fugit afară. Minor. Mai auzisem numele ăsta, legat cumva de toată povestea. Am condus ca un nebun spre Northern Boulevard. Am găsit aceeași Cybercraft Internet Café. Același pierde-vară era în spatele ghișeului. Dacă mă recunoștea, n-o arăta. Erau patru terminale libere. Am pus mâna pe unul și am introdus repede adresa ziarelor locale din New

York. Accesând arhivele, am căutat din nou pe cea din 25 mai – ziua de după realizarea fotografiei lui Natalie de către camera de supraveghere. Părea să dureze o veșnicie până să-mi ofere calculatorul rezultatele căutării.

Hai odată, hai…

Iar apoi titlul a apărut brusc:

FILANTROP ÎMPUȘCAT

Archer Minor executat în propriul birou

Am vrut să strig tare „Evrika!”, dar m-am controlat. Minor. Ah, nu putea fi o coincidență. Am făcut clic pe articol și am citit:

> Archer Minor, fiul celebrului șef mafiot Maxwell Minor și avocat pentru drepturile omului, a fost executat azi-noapte în biroul său din blocul-turn de pe Park Avenue, fiind, după câte se pare, victima unui asasinat autorizat de propriul său tată. Cunoscut drept fiul din familia Minor care a dus o viață cinstită, Archer Minor s-a ocupat cu victimele infracțiunilor, mergând atât de departe încât, în ultimele săptămâni, și-a acuzat public tatăl și le-a promis procurorilor că va aduce dovezi despre fărădelegile familiei sale.

Articolul nu avea multe alte detalii. M-am întors la motorul de căutare și m-am uitat după Archer Minor. În săptămâna care a urmat era cel puțin un articol pe zi. Am început să le răsfoiesc căutând un indiciu, o legătură între Archer Minor și Natalie. Un articol publicat la două zile după asasinat mi-a atras atenția:

POLIȚIA DIN NEW YORK
CAUTĂ UN MARTOR

ÎN ASASINAREA LUI MINOR

> O sursă din cadrul poliției din New York a declarat că departamentul caută în acest moment o femeie care ar fi putut asista la asasinarea lui Archer Minor, fiul gangsterului local, transformat în erou. Poliția nu a dorit să comenteze direct. „Verificăm activ multiple piste”, a declarat Anda Olsen, purtătorul de cuvânt al departamentului. „Ne așteptăm să reținem curând un suspect”.

Se potrivea. Sau se potrivea oarecum.

Mi-am amintit fotografia aceea cu Natalie făcută în ceea ce părea a fi holul unei clădiri de birouri. OK, și acum? Să asamblez piesele. Cumva, Natalie fusese acolo în noaptea aceea, în biroul de avocatură al lui Minor. Asta ar explica teama de pe chipul ei. A fugit, sperând că totul va dispărea, dar poliția din New York trebuie să se fi uitat pe înregistrările camerei de supraveghere și să fi descoperit că ea a trecut prin hol.

Mai era ceva important aici, ceva ce îmi scăpa. Am continuat să citesc:

> Când a fost întrebată de mobilul crimei, Olsen a spus: „Credem că Archer Minor a fost ucis pentru că dorea să facă ce trebuie”. Astăzi, primarul Bloomberg l-a numit pe Archer Minor erou. „A desconsiderat numele și istoria familiei pentru a deveni unul dintre marii new-yorkezi. Nu vom uita niciodată munca lui neobosită în sprijinul victimelor și pentru aducerea în fața instanței a celor care comit infracțiuni violente”.
>
> Mulți se întreabă de ce Archer Minor, care pusese recent sub acuzare pe tatăl și celebrul lui sindicat de crimă organizată,

cunoscut drept MM, nu a fost pus sub protecție. „Așa a dorit el”, a spus Olsen. O sursă apropiată de văduva lui Minor a spus că soțul ei muncise întreaga viață pentru a compensa crimele tatălui. „Archer a pornit la drum dorindu-și doar o bună educație și un comportament corect”, a spus sursa, „dar, oricât de rapid ar fi acționat, tot ceea ce a făcut Archer nu a putut fi niciodată suficient pentru a scăpa de această hidoasă umbră”.

Nu s-a întâmplat din lipsă de străduință. Archer Minor a fost un avocat protestatar ai drepturilor victimelor. După ce a absolvit Columbia Law School, a lucrat îndeaproape cu profesioniști din domeniul justiției. A reprezentat victimele infracțiunilor violente, a încercat să obțină pedepse mai mari pentru cei condamnați și compensarea suferinței clienților săi.

Poliția din New York nu dorește să speculeze, dar o speculație răspândită, deși șocantă, este aceea că Maxwell Minor a aranjat asasinarea propriului fiu. Maxwell Minor nu a negat direct acuzația, dar a transmis următorul comunicat: „Familia mea și cu mine suntem devastați de dispariția fiului meu Archer. Cer presei să-mi lase familia să-i deplângă moartea în liniște”.

M-am lins pe buze și am accesat „pagina următoare”. Când am văzut fotografia lui Maxwell Minor, nu am fost câtuși de puțin surprins. Era bărbatul cu mustață subțire de la înmormântarea lui Otto Devereaux. Cercul se închidea acum.

Mi-am dat seama că îmi țineam respirația. M-am lăsat pe spate și am încercat să mă relaxez o

clipă. Mi-am pus mâinile în spatele capului și am închis ochii. Diagrama mea mentală cu cronologii/conexiuni avea tot felul de liniuțe noi pe ea. Natalie fusese acolo în noaptea când s-a săvârșit asasinatul mult trâmbițat împotriva lui Archer Minor. Fusese martoră la crimă, am speculat. La un moment dat, poliția din New York și-a dat seama că Natalie apărea în fotografia camerei de supraveghere. Natalie, temându-se pentru viața ei, decisese să se ascundă.

Aveam să continui verificările, dar era un pariu destul de sigur că nimeni nu fusese condamnat pentru asasinarea lui Archer Minor. Acela era motivul pentru care poliția din New York, după toți acești ani, încă o căuta pe Natalie.

Așadar, ce se întâmplase apoi?

Natalie a luat legătura cu Fresh Start. Cum s-a întâmplat asta? Nu aveam nicio idee. Dar, sincer, cum se putea lua legătura cu Fresh Start? Organizația era cu ochii în patru, presupun. Așa cum s-a întâmplat cu Benedict, născut Jamal. Îi abordau pe cei care simțeau că aveau nevoie și meritau ajutorul lor.

În sfârșit, Natalie a fost trimisă la Colonia Reîncărcării Creative, care era, cel puțin parțial, un paravan pentru organizație. Unul strălucit, aș putea adăuga. Poate că unii dintre participanți erau cu adevărat acolo din motive artistice. Cu siguranță Natalie era capabilă să le facă pe ambele. Vorbesc despre o ascunzătoare la vedere. Probabil că lui Natalie i s-a spus să se ascundă acolo până când vedeau cum se desfășoară cazul Archer Minor. Poate că polițiștii puteau face o arestare fără ea, iar apoi se putea întoarce la viața ei normală. Poate că poliția din New York nu a identificat sau, cel puțin, nu reușise încă să identifice femeia din fotografie. În sfârșit. Speculam, dar probabil eram pe-aproape.

La un moment dat, realitatea și-a ridicat capul urât, zdrobind și ucigând orice speranță de a

rămâne pe loc cu noul ei iubit. Alegerea a devenit clară: dispariția sau moartea.

Așa că a dispărut.

Am mai citit câteva articole despre acest caz, dar nu erau multe noutăți. Archer Minor era portretizat ca un erou enigmatic. Fusese crescut pentru a fi cel mai rău dintre cei răi. Fratele lui mai mare fusese executat în „stil gangsteresc", după cum spuneau ziarele, când Archer era încă la facultate. Apoi Archer ar fi trebuit să preia afacerile familiei. Aproape că îmi aminteau de filmul *Naşul,* cu excepția faptului că fiul bun din acest caz nu cedase niciodată. Archer Minor nu doar că a refuzat categoric să se alăture MM, dar a lucrat neobosit să o doboare.

Din nou m-am întrebat ce a împins-o pe draga mea Natalie să fie în biroul acela de avocatură noaptea târziu. Putea să-i fi fost clientă, m-am gândit, dar asta nu ar explica faptul că era atât de târziu. Poate că îl cunoștea pe Archer Minor, dar nu aveam idee cum. Eram pe punctul de a renunța la pista aceasta, de a-i cataloga vizita drept întâmplătoare, când am citit un necrolog mic, fără culori.

Ce mama…?

Pur și simplu a trebuit să-mi închid ochii, să mi-i frec și abia apoi să citesc necrologul de la început. Pentru că nu era posibil. Chiar atunci când lucrurile păreau să aibă sens – chiar atunci când credeam că fac progrese – am fost din nou pocnit în punctul cel mai slab:

> Archer Minor, 41 de ani, din Manhattan, anterior din Flushing, Queens, New York. Domnul Minor a fost asociat principal al cabinetului de avocatură Pashaian, Dressner și Rosenburgh, aflat în Lock-Horne Building la adresa 245 Park Avenue din New York. Archer a primit multe

distincții și elogii pentru activitatea sa caritabilă. A frecventat cursurile școlii Saint Francis Prep și a absolvit Colegiul Lanford summa cum laude…

Capitolul 30

Am auzit-o pe doamna Dinsmore oftând la telefon.

— Nu erai parcă suspendat?

— Ți-a fost dor de mine. Recunoaște.

Chiar și în mijlocul acestei combinații tot mai complicate de groază și confuzie, doamna Dinsmore mă făcea să mă simt cu picioarele pe pământ. Existau puține constante. Tachinarea doamnei Dinsmore era una dintre ele. Era liniștitor pentru mine să mă țin de varianta mea de ritual, în timp ce restul lumii continua să se învârtă nebunește.

— Probabil că suspendarea include contactarea personalului auxiliar al colegiului, spuse doamna Dinsmore.

— Chiar dacă e doar sex la telefon?

Îi simțeam privirea dezaprobatoare de la o distanță de 160 de mile.

— Ce vrei, glumețule?

— Am nevoie de o mare favoare, îi răspunsei eu.

— Și în schimb?

— Nu ai auzit ce-am spus de sex la telefon?

— Jake?

Nu cred că m-a numit vreodată pe numele mic.

— Da?

Vocea i-a devenit brusc duioasă.

— Ce se întâmplă? Suspendarea nu-ți stă bine. Ești un model de urmat aici.

— E o poveste foarte lungă.

— M-ai întrebat de fiica profesorului Kleiner. Cea de care ești îndrăgostit.

— Da.

— Încă o cauți?

— Da.

— Suspendarea ta are legătură cu asta?

— Are.

Tăcere. Apoi doamna Dinsmore și-a dres glasul.

— Ce-ți trebuie, profesore Fisher?

— Dosarul unui student.

— Din nou?

— Da.

— Ai nevoie de permisiunea studentului, spuse doamna Dinsmore. Ți-am spus data trecută.

— Și, la fel ca data trecută, studentul a murit.

— Oh, spuse ea. Cum se numește?

— Archer Minor.

A fost o pauză.

— L-ai cunoscut? o întrebai.

— Ca student, nu.

— Dar?

— Dar îmi amintesc că am citit în *Lanford News* că a fost ucis acum câțiva ani.

— Acum șase ani, spusei eu.

Am pornit mașina, rămânând cu telefonul la ureche.

— Lasă-mă să văd dacă înțeleg, spuse doamna Dinsmore. O cauți pe Natalie Avery, corect?

— Corect.

— Și, în această căutare, ai avut nevoie să te uiți în dosarele personale nu ale unuia, ci a doi studenți uciși.

Destul de ciudat, nu mă gândisem la asta din această perspectivă.

— Presupun că așa e, spusei eu.

— Dacă nu sunt prea îndrăzneață, parcă n-ar părea chiar o poveste de dragoste.

Am tăcut. Au trecut câteva secunde.

— O să te sun eu înapoi, spuse doamna Dinsmore înainte să închidă.

•

Clădirea azilului Hyde Park semăna cu un hotel Marriott Courtyard.

Unul drăguț, sunt de acord, elegant, cu unul din acele foișoare victoriene în față, dar totul părea izbitor de standardizat, impersonal, prefabricat. Principala clădire avea trei etaje, cu turnulețe false

pe colțuri. Pe un indicator supradimensionat se putea citit: INTRAREA ÎN AZIL. Am urmat drumul, am urcat pe o rampă pentru scaune cu rotile și am deschis ușa.

Femeia de la recepție avea un coc în stil stup de albine, ca o cască, întâlnit ultima dată în 1964, la soția unui senator. Mi-a trântit un zâmbet atât de lemnos, încât aș fi putut bate în el să nu am ghinion.

— Vă pot ajuta?

Am zâmbit și mi-am întins larg brațele. Citisem undeva că acest gest te face să pari mai deschis și mai de încredere, în timp ce brațele încrucișate te fac să pari exact opusul. Nu știam dacă e adevărat. Mă simțeam de parcă aș fi putut să mă reped la cineva să-l duc departe.

— Am venit s-o văd pe Sylvia Avery, spusei eu.

— Sunteți așteptat? întrebă Stup de Albine.

— Nu, nu cred. Pur și simplu eram prin apropiere.

A părut neîncrezătoare. Nu o puteam învinovăți. Mă îndoiesc să fie prea mulți oameni care vin pe neașteptate pe la aziluri.

— Vă deranjează dacă semnați?

— Deloc.

A întors spre mine o imensă carte de oaspeți, genul pe care îl asociez de obicei cu nunțile, înmormântările și hotelurile din filmele vechi și mi-a înmânat o pană mare de scris. M-am semnat. Femeia a întors cartea de oaspeți spre ea.

— Domnul Fisher, spuse, citind numele foarte rar. S-a uitat în sus la mine și a clipit. Vă pot întreba de unde o cunoașteți pe Miss Avery?

— Prin fiica ei Natalie. M-am gândit că va fi o vizită plăcută.

— Sunt sigur că Sylvia va aprecia. Stup de albine a făcut cu mâna spre stânga. Salonul nostru e disponibil și bucuros de oaspeți. E în regulă dacă vă întâlniți acolo?

Bucuros de oaspeți?

— Desigur, răspunsei eu.

Stup de albine s-a ridicat.

— Mă întorc imediat. Faceți-vă comod.

M-am mutat în salonul disponibil și bucuros de oaspeți. Mi-am dat seama care-i treaba. Stup de Albine voia ca întâlnirea să aibă loc într-un spațiu public în caz că nu eram de încredere. Era de înțeles. Paza bună trece primejdia rea și așa mai departe. Canapelele păreau destul de plăcute, la fel imprimeurile lor florale, dar, totuși, nu arătau a ceva care te face să te simți confortabil. Nimic de aici nu arăta așa. Decorul părea acela al unei case model, amenajate perfect pentru a scoate în evidență elementele pozitive, dar mirosul de antiseptic, de detergent industrial și – da, îndrăznesc să spun – de bătrânețe era inconfundabil. O femeie cu un baston și un halat de baie zdrențăros stătea în picioare într-un colț. Vorbea cu zidul, gesticulând frenetic.

Noul meu telefon de unică folosință a început să sune. M-am uitat la numele apelantului, dar dădusem acest număr unei singure persoane: doamna Dinsmore. Era un indicator care interzicea folosirea telefoanelor mobile, dar, așa cum am aflat din propria mea experiență, uneori trăiesc la limită. M-am dus într-un colț, m-am întors cu fața la zid, în stilul bătrânei cu baston, și am șoptit:

— Alo?

— Am dosarul lui Archer Minor, spuse doamna Dinsmore. Vrei să ți-l trimit prin e-mail?

— Ar fi grozav. Îl ai în față?

— Da.

— E ceva neobișnuit la el?

— Nu m-am uitat încă în el. Neobișnuit în ce sens?

— Vrei să arunci o privire?

— Ce să caut?

M-am gândit.

— Ce zici de o legătură între cele două victime? Erau în același dormitor? Au urmat un curs

comun?

— Asta e ușor. Nu. Archer Minor a absolvit înainte ca Todd Sanderson să se înmatriculeze aici. Altceva?

Când am făcut socotelile în cap, am simțit o mână rece în piept. Doamna Dinsmore a spus:

— Mai ești?

Am înghițit în sec.

— Archer Minor era în campus când profesorul Kleiner a fugit?

A urmat o scurtă pauză. Apoi doamna Dinsmore a spus cu o voce pierdută:

— Cred că ar fi fost în anul I s-au II.

— Poți verifica dacă…?

— Sunt cu un pas înaintea ta.

Auzeam cum erau date paginile. M-am uitat în spate. Din partea cealaltă a încăperii, bătrâna cu baston și halat zdrențăros mi-a făcut sugestiv cu ochiul. I-am făcut și eu la fel de sugestiv. De ce nu?

Apoi doamna Dinsmore a spus:

— Jake?

Din nou mi-a folosit numele mic.

— Da?

— Archer Minor era înscris la un curs al profesorului Kleiner numit Cetățenie și Pluralism. De aici reiese că a primit un A.

Stup de Albine s-a întors, împingând-o pe mama lui Natalie într-un scaun cu rotile. Am recunoscut-o pe Sylvia Avery de la nunta de acum șase ani. Anii nu fuseseră blânzi cu ea nici până atunci și, judecând după ceea ce vedeam acum, situația nu se îmbunătățise.

Cu telefonul încă la ureche, am întrebat-o pe doamna Dinsmore:

— Când?

— Când ce?

— Când a urmat Archer Minor acel curs?

— Stai să mă uit. Apoi am auzit un mic icnet al doamnei Dinsmore, dar deja știam răspunsul:

— A fost în semestrul în care profesorul Kleiner a demisionat.

Am încuviințat în gând. De unde și calificativul A. Toată lumea îl primise în semestrul respectiv.

Capul mi s-a învârtit de o mie de ori. Încă amețit, i-am mulțumit doamnei Dinsmore și am închis pe când Stup de Albine mi-o aducea pe Sylvia Avery în scaunul cu rotile. Sperasem că vom fi singuri, dar Stup de Albine a așteptat. Mi-am dres vocea.

— Miss Avery, poate nu vă amintiți de mine…

— Nunta lui Natalie, spuse fără ezitare. Erai tipul îmbufnat pe care l-a părăsit.

M-am uitat spre Stup de Albine. Stup de Albine și-a pus mâna pe umărul Sylviei Avery.

— Ești bine, Sylvia?

— Bineînțeles că sunt bine, se repezi ea. Pleacă și lasă-ne în pace.

Zâmbetul lemnos nici măcar nu s-a clintit, dar, repet, lemnul nu face asta niciodată. Stup de Albine s-a întors la recepție. Ne-a aruncat o privire care parcă spunea *Chiar dacă nu stau cu voi, o să vă urmăresc.*

— Ești prea înalt, îmi spuse Sylvia Avery.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Stai naibii jos odată și nu-mi suci gâtul.

— O, spusei eu. Îmi pare rău.

— Iar îți pare rău. Stai jos, stai odată.

M-am așezat pe canapea. M-a studiat puțin.

— Ce vrei?

Sylvia Avery părea mică și veștejită în scaunul cu rotile, dar totuși cine pare mare și vânjos în ele? I-am răspuns cu o întrebare.

— Ați mai primit vești de la Natalie?

M-a privit cu suspiciune.

— Cine vrea să știe?

— Păi, eu.

— Primesc vederi din când în când. De ce?

— Dar nu ați văzut-o?

— Nu. Dar e OK, E un spirit liber, știi. Când dai drumul unui spirit liber, își ia zborul. Asta trebuie să facă.

— Știți unde a aterizat spiritul liber?

— Nu te privește, dar trăiește în străinătate. Fericită cu Todd. Aștept cu nerăbdare ca ei doi să aibă și niște copii într-o zi.

Și-a mijit puțin ochii.

— Cum spuneai că te cheamă?

— Jake Fisher.

— Ești căsătorit, Jake?

— Nu.

— Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu.

— Ai vreo iubită serioasă?

Nu m-am obosit să răspund.

— Rușine. Sylvia Avery a dat din cap dezaprobator. Un bărbat mare și puternic ca tine. Ar trebui să te însori. Ar trebui să oferi siguranță unei fete. Nu ar trebui să fii singur.

Nu-mi plăcea unde ne ducea conversația asta. Era timpul să-i schimb direcția.

— Miss Avery?

— Da?

— Știți cu ce mă ocup?

M-a măsurat cu privirea.

— Arăți ca un fundaș.

— Sunt profesor universitar.

— O!

Mi-am întors corpul astfel încât să-i văd mai bine reacțiile la ceea ce urma să spun:

— Predau științe politice la Colegiul Lanford.

Din obraji i-a dispărut orice urmă de culoare pe care o mai avea.

— Doamnă Kleiner?

— Nu mă numesc așa.

— Totuși, v-ați numit, nu-i așa? Vi l-ați schimbat după ce soțul dumneavoastră a plecat de la Lanford.

Și-a închis ochii.

— Cine ți-a spus asta?

— E o poveste lungă.

— Natalie a povestit ceva?

— Nu, spusei eu. Niciodată. Nici chiar când am dus-o în campus.

— Bine. Și-a dus la gură mâna tremurândă. Doamne, cum de știi toate astea?

— Trebuie să vorbesc cu fostul dumneavoastră soț.

— Ce? Ochii i s-au mărit de groază. O, nu, nu se poate…

— Ce nu se poate?

Stătea acolo, cu mâna la gură, fără să spună nimic.

Sylvia Avery își strângea ochii închiși ca un copilaș care voia să alunge un monstru. M-am uitat peste umărul ei. Stup de Albine se uita cu o curiozitate nedisimulată. Am forțat un zâmbet la fel de fals ca al ei pentru a-i arăta că totul e în regulă.

Vocea Sylviei Avery era o șoaptă.

— De ce dezgropi povestea asta acum?

— Trebuie să vorbesc cu el.

— A fost acum mult, mult timp. Știi ce a trebuit să fac pentru a trece peste asta? Știi cât de dureros e?

— Nu vreau să rănesc pe nimeni.

— Nu? Atunci oprește-te. De ce naiba trebuie să-l găsești pe omul acela? Știi ce a însemnat fuga lui pentru Natalie?

Am așteptat, sperând să spună mai mult. Și a spus.

— Trebuie să înțelegi. Julie, ei bine, era mică. Abia dacă își amintește de tatăl ei. Dar Natalie? Nu a trecut niciodată peste asta. Ea nu l-a uitat niciodată.

Și-a dus mâna tremurând din nou spre față. Nu era în apele ei. Am mai așteptat puțin, dar era clar că Sylvia Avery se oprise deocamdată din vorbit.

Am încercat să mă țin tare pe poziție.

— Unde este profesorul Kleiner acum?

— California, spuse ea.

— Unde în California?

— Nu știu.

— În zona Los Angeles? San Francisco? San Diego? E un stat mare.

— Am spus, nu știu. Nu ținem legătura.

— Atunci de unde știți că e în California?

Asta a făcut-o să tacă. Am văzut o umbră fugitivă pe fața ei.

— Nu știu, spuse ea. Poate s-a mutat.

O minciună.

— Le-ați spus fetelor că s-a recăsătorit.

— Așa e.

— De unde ați știut?

— Aaron m-a sunat și mi-a spus.

— Credeam că nu vorbiți.

— Nu de multă vreme.

— Cum o cheamă pe soția lui?

A scuturat negativ din cap.

— Nu știu. Și nu ți-aș spune nici dacă aș ști.

— De ce nu? OK, înțeleg că pe fetele dumneavoastră le protejați. Dar de ce nu mi-ați spune mie?

Și-a mișcat ochii de la stânga la dreapta. Am decis să-i trântesc un bluf.

— Am verificat registrele de stare civilă, spusei eu. N-ați divorțat niciodată.

Sylvia Avery a scos un mic geamăt. Stup de Albine nu avea cum să-l fi auzit, dar își ciulea urechile ca un câine care auzea un zgomot pe care nimeni altcineva nu putea să-l audă. I-am oferit lui Stup de Albine același zâmbet cu sensul că „totul e bine”.

— Cum s-a recăsătorit soțul dumneavoastră dacă nu ați divorțat niciodată?

— Va trebui să-l întrebi pe el.

— Ce s-a întâmplat, Miss Avery?

A scuturat negativ din cap.

— Las-o baltă.

— Nu cumva a fugit cu o studentă, așa e?

— Așa e, a fugit, spuse ea.

Acum era rândul ei să pară fermă. Dar nu era. Era prea defensivă, prea artificială.

— Da, Aaron a fugit și m-a părăsit.

— Colegiul Lanford este un campus mic, știți asta, nu?

— Desigur că știu. Am trăit acolo șapte ani. Și ce?

— O studentă care abandonează școala pentru a fugi cu un profesor ar face valuri. Părinții ar fi sunat. Ar fi fost ședințe. Ceva. Am verificat registrele. Nimeni nu a renunțat la școală când soțul dumneavoastră a dispărut. Nicio studentă nu a plecat de la cursuri. Nicio studentă nu a lipsit nejustificat.

Din nou a fost un bluf, dar unul bun. Campusurile mici ca Lanford nu păstrează bine secretele. Dacă o studentă ar fugi cu un profesor, toată lumea, mai ales doamna Dinsmore, i-ar cunoaște numele.

— Poate a fost la Strickland. Colegiul acela de stat mai jos pe stradă. Cred că mergea acolo.

— Nu a fost așa, îi replicai eu.

— Te rog, spuse Miss Avery. Ce încerci să faci?

— Soțul dumneavoastră a dispărut. Iar apoi, după 25 de ani, la fel s-a întâmplat și cu fiica dumneavoastră.

Asta i-a atras atenția.

— Ce?

A scuturat capul de la stânga la dreapta cu prea multă fermitate, amintindu-mi de un copil încăpățânat.

— Ți-am spus. Natalie trăiește în străinătate.

— Nu, doamnă Avery. Nu trăiește acolo. Nu s-a măritat niciodată cu Todd. A fost un șiretlic. Todd era deja căsătorit. Cineva l-a ucis cu o săptămână și ceva în urmă.

Bomba asta a fost prea mult. Capul Sylviei Avery s-a lăsat mai întâi într-o parte, iar apoi în

jos, de parcă gâtul i s-ar fi transformat în cauciuc. În spatele ei, am văzut-o pe Stup de Albine ridicând telefonul. Își ținea ochii pe mine și a început să vorbească cu cineva. Zâmbetul lemnos dispăruse.

— Natalie a fost o fată atât de fericită.

Încă își ținea capul jos, iar bărbia în piept.

— Nu-ți poți imagina. Sau poate că da. Ai iubit-o. Ai văzut cum era cu adevărat, dar asta a fost mult mai târziu. După ce și-a revenit complet.

— De la ce și-a revenit?

— Vezi, când Natalie era mică, Dumnezeule, trăia pentru tatăl ei. Intra pe ușă după cursuri, iar ea alerga la el și țipa de fericire.

Într-un final, Sylvia Avery și-a ridicat capul. Pe chip avea un zâmbet distant, iar în privire avea amintirile acelea vechi.

— Aaron o ridica și o învârtea, iar ea râdea atât de tare…

Clătină din cap.

— La naiba, eram așa de fericiți.

— Ce s-a întâmplat, Miss Avery?

— A fugit.

— De ce?

A scuturat capul.

— Nu contează.

— Ba da, desigur.

— Biata Natalie. Nu a putut uita, iar acum…

— Acum ce?

— Nu înțelegi. N-o să poți înțelege niciodată.

— Atunci faceți-mă să înțeleg.

— De ce? Cine naiba ești tu?

— Sunt omul care o iubește, îi spusei. Sunt omul pe care îl iubește.

Nu a știut cum să reacționeze la asta. Încă își ținea ochii în podea, aproape ca și cum nu mai avea forță să-și ridice nici măcar privirea.

— Când tatăl ei a fugit, Natalie s-a schimbat. S-a închis în ea. Mi-am pierdut fetița. A fost ca și cum Aaron i-a luat fericirea cu el. N-a putut

accepta. De ce s-o abandoneze tatăl ei? Cu ce a greșit? De ce n-o mai iubea?

Mi-am închipuit imaginea, Natalie a mea pe când era o copilă, simțindu-se pierdută și abandonată de propriul tată. Simțeam durerea în piept.

— A avut probleme legate de încredere multă vreme. Nici n-ai idee. I-a respins pe toți, dar, totuși, nu și-a pierdut speranța.

Miss Avery s-a uitat în sus la mine.

— Știi ce înseamnă speranța, Jake?

— Cred că da, îi răspunsei eu.

— E cel mai crud lucru din lume. Moartea e mai bună. Când ești mort, durerea încetează. Dar speranța te înalță mereu tot mai sus, doar pentru a te trânti de pământ. Speranța îți leagănă sufletul în mâinile ei, iar apoi îl zdrobește cu pumnul. La nesfârșit. Nu încetează niciodată. Asta face speranța.

Și-a pus mâinile în poală și m-a privit intens.

— Așa că, vezi, am încercat să-i iau speranța.

Am dat din cap înțelegător.

— Ați încercat s-o faceți pe Natalie să-și uite tatăl, spusei eu.

— Da.

— Spunându-i că a fugit și v-a abandonat pe toate trei.

Ochii au început să i se umezească.

— Am crezut că așa e mai bine. Înțelegi? M-am gândit că asta o va face pe Natalie să-l uite.

— I-ați spus lui Natalie că tatăl ei s-a recăsătorit, spusei eu. I-ați spus că are alți copii. Dar totul a fost o minciună, nu-i așa?

Sylvia Avery n-a vrut să-mi răspundă. Expresia de pe chipul ei s-a înăsprit.

— Miss Avery?

S-a uitat în sus la mine.

— Lasă-mă în pace.

— Trebuie să știu…

— Nu-mi pasă ce trebuie să știi. Vreau să mă lași în pace.

A început să miște scaunul cu rotile. Am pus mâna pe scaun. Acesta s-a oprit brusc. Pătura de pe genunchi i-a căzut pe podea. Când am privit în jos, mi-am luat mâna de pe scaun fără ca ea să-mi ceară asta. Jumătate din picior îi fusese amputat. Și-a tras pătura la loc, mai încet decât ar fi trebuit. A vrut să văd.

— Diabet, îmi spuse. L-am pierdut acum trei ani.

— Îmi pare rău.

— Crede-mă, n-a fost nimic.

M-am întins din nou spre ea, dar m-a lovit peste mână.

— La revedere, Jake. Lasă-mi familia în pace.

A început să miște scaunul cu rotile. Nu mai aveam de ales. Trebuia să apelez la operațiunea nucleară.

— Vă amintiți un student pe nume Archer Minor?

Scaunul i s-a oprit. Gura i s-a lăsat în jos.

— Archer Minor a fost înscris la cursul soțului dumneavoastră la Lanford, spusei eu. Vi-l amintiți?

— Cum…? Buzele i s-au mișcat, dar niciun cuvânt n-a ieșit timp de câteva clipe. Apoi:

— Te rog.

Dacă vocea îi părea doar speriată înainte, acum era de-a dreptul îngrozită.

— Te rog să renunți.

— Știți, Archer Minor e mort. A fost ucis.

— Îi urez călătorie sprâncenată, spuse ea, după care și-a închis strâns gura, de parcă a regretat cuvinte din clipa în care le-a rostit.

— Vă rog să-mi spuneți ce s-a întâmplat.

— Las-o baltă.

— Nu pot.

— Nu înțeleg ce legătura are asta cu tine. Nu-i treaba ta.

A dat din cap aprobator.

— Are sens.

— Ce anume?

— Că Natalie s-a îndrăgostit de tine.

— Cum așa?

— Ești un visător, ca tatăl ei. Nici el nu putea renunța. Unii oameni nu pot. Sunt o femeie în vârstă. Ascultă-mă. E o lume murdară, Jake. Unii oameni o vor în alb și negru. Oamenii aceia plătesc un preț. Soțul meu a fost unul dintre ei. Nu a putut renunța. Iar tu, Jake, mergi pe același drum.

Am auzit ecouri îndepărtate din trecutul ei, de la Malcolm Hume și Eban Trainor, precum și de la Benedict. M-am gândit la propriile mele gânduri recente, la ce am simțit când am lovit cu pumnul și când chiar am ucis un om.

— Ce s-a întâmplat cu Archer Minor? o întrebai.

— Nu te lași. O să sapi până când vor muri toți.

— Va rămâne între noi doi, spusei eu. Nu va ieși din camera asta. Doar spuneți-mi.

— Și dacă spun nu?

— Voi continua să sap. Ce s-a întâmplat cu Archer Minor?

Din nou părea că nu e în apele ei, trăgându-se cu degetele de buză ca și acum s-ar fi gândit profund. M-am îndreptat puțin, încercând să-i întâlnesc privirea.

— Știi cum se spune, că așchia nu sare departe de trunchi?

— Da, îi răspunsei.

— Puștiul a încercat. Archer Minor voia să fie așchia care sare și se rostogolește departe. A vrut să fie bun. A vrut să scape de ceea ce era. Aaron a înțeles asta. A încercat să-l ajute.

Și-a aranjat fără grabă pătura în poală.

— Așadar, ce s-a întâmplat?

— Lui Archer i-a fost greu la Lanford. În liceu, tatăl lui putea pune presiune pe profesori. I-au dat numai calificative A. Nu știu dacă a obținut cu adevărat punctajul acela mare de intrare la

facultate, la CV-ul lui. Nu știu cum a fost admis, dar, în ce privește studiile, băiatului îi era teribil de greu.

S-a oprit din nou.

— Continuați, vă rog.

— Nu are sens, spuse ea.

Apoi mi-am amintit ceva ce îmi spusese doamna Dinsmore când am întrebat-o inițial de profesorul Kleiner.

— A fost un scandal legat de copiat, nu-i așa?

Limbajul trupului ei mi-a spus că am dat marea lovitură.

— Archer Minor a fost implicat? o întrebai.

Nu mi-a răspuns. Nu era nevoie.

— Miss Avery?

— A cumpărat o lucrare de la un student care absolvise cu un an în urmă. Celălalt student primise calificativul A pe ea. Archer doar a rescris-o și a predat-o ca și cum ar fi fost a lui. N-a schimbat niciun cuvânt. Și-a închipuit că Aaron nu avea cum să-și amintească. Dar Aaron își amintește totul.

Cunoșteam regulile școlii. Tipul acesta de copiat însemna exmatriculare automată de la Lanford.

— Soțul dumneavoastră l-a raportat?

— I-am spus să nu o facă. I-am spus să-i acorde lui Archer o a doua șansă. Desigur, nu mi-a păsat de a doua șansă. Pur și simplu am știut.

— Știați că familia lui se va înfuria.

— Aaron l-a raportat oricum.

— Cui?

— Președintelui departamentului.

Mi s-a strâns inima.

— Malcolm Hume?

— Da.

M-am lăsat pe spate.

— Ce a spus Malcolm?

— Voia ca Aaron să renunțe. I-a spus să meargă acasă și să se gândească mai bine.

M-am gândit din nou la situația mea cu Eban Trainor. Îmi spusese ceva similar, nu? Malcolm Hume. Nu ajungi să fii secretar de stat fără compromisuri, fără să închei înțelegeri, fără să negociezi condiții și fără să înțelegi că lumea este gri de la un capăt la altul.

— Sunt foarte obosită, Jake.

— Nu înțeleg ceva.

— Las-o baltă.

— Archer Minor nu a fost niciodată raportat. A absolvit summa cum laude.

— Am început să primim telefoane de amenințare. M-a vizitat un bărbat. A intrat în casă când eram în duș. Când am ieșit, pur și simplu stătea pe pat. Ținea în mână poze cu Natalie și Julie. N-a spus nimic. Doar stătea pe pat și ținea pozele. Apoi s-a ridicat și a plecat. Îți poți imagina cum a fost?

M-am gândit la Danny Zuker, cum a intrat fraudulos și cum stătea pe patul meu.

— I-ați spus soțului?

— Desigur.

— Și?

Nu s-a grăbit să îmi răspundă la asta.

— Cred că, într-un final, a înțeles pericolul. Dar a fost prea târziu.

— Ce-a făcut?

— Aaron a plecat. De dragul nostru.

Am dat din cap, înțelegând acum.

— Dar nu-i puteați spune asta lui Natalie. Nu puteați spune nimănui. Ar fi fost toți în pericol. Așa că le-ați spus că a fugit. Apoi v-ați mutat și v-ați schimbat numele.

— Da, recunoscu ea.

Dar ceva îmi scăpa. Îmi scăpau multe, bănuiam. Era ceva ce nu se potrivea aici, ceva ce mă frământa, dar încă nu înțelegeam ce. Cum, de exemplu, s-a întâlnit Natalie cu Archer Minor după 20 de ani?

— Natalie a crezut că tatăl ei a abandonat-o, spusei eu.

Și-a închis ochii.

— Dar ați spus că ea nu voia să renunțe.

— Nu înceta să mă preseze. Era atât de tristă. N-ar fi trebuit să-i spun niciodată așa ceva. Dar ce opțiune aș fi avut? Tot ce am făcut a fost să-mi protejez fetele. Tu nu înțelegi. Nu înțelegi ce trebuie să facă o mamă uneori. Trebuia să-mi protejez fetele, înțelegi?

— Da, spusei eu.

— Și uite ce s-a întâmplat. Uite ce am făcut.

Și-a acoperit fața cu mâinile și a început să plângă. Bătrâna cu baston și halat de baie zdrențăros a încetat să mai vorbească cu zidul. Stup de Albine arăta de parcă s-ar fi pregătit să intervină.

— Ar fi trebuit să inventez altă poveste. Natalie mă tot presa, vrând să știe ce s-a întâmplat cu tatăl ei. Nu s-a oprit niciodată.

Acum am înțeles.

— Așa că, în cele din urmă, i-ați spus adevărul.

— Îi distrugea viața, nu înțelegi? Să crești și să crezi că tatăl ți-a făcut așa ceva. Avea nevoie de o finalitate. Nu i-am oferit niciodată așa ceva. Așa că, da, în final i-am spus adevărul. I-am spus că tatăl ei o iubește. I-am spus că nu a făcut nimic greșit. I-am spus că nu ar abandona-o niciodată.

Am dat din cap aprobator în timp ce vorbea.

— Așa că i-ați spus de Archer Minor. De aceea a fost acolo în ziua aceea.

N-a spus nimic. Doar plângea. Stup de Albine n-a mai suportat. Pornise spre noi.

— Unde este soțul dumneavoastră acum, Miss Avery?

— Nu știu.

— Dar Natalie? Unde e?

— Nici asta nu știu. Jake?

Stup de Albine era lângă ea.

— Cred că ajunge.

Am ignorat-o.

— Da, Miss Avery?

— Renunță. De dragul nostru. Nu fi ca soțul meu.

Capitolul 31

Când am ajuns la autostradă, mi-am deschis iPhone-ul. Nu credeam că mă urmărește cineva, dar, dacă m-ar urmări, m-ar găsi pe Route 287 în apropiere de Palisades Mall. Nu credeam că i-ar ajuta foarte mult. Am tras pe dreapta. Mai aveam încă două e-mailuri și trei apeluri de la Shanta, unul mai urgent ca altul. În total cinci. În primele două e-mailuri, mă ruga politicos s-o contactez. În următoarele două, cererea era mai insistentă. În ultimul, a aruncat marea momeală:

> Către: Jacob Fisher
> De la: Shanta Newlin
>
> Jake,
>
> Nu mă mai ignora. Am găsit o legătură importantă între Natalie Avery și Todd Sanderson.
>
> Shanta

Hopa. Am luat-o pe podul Tappan Zee și am oprit la prima ieșire. Am închis iPhone-ul și am scos unul dintre telefoanele de unică folosință. Am format numărul Shantei și am așteptat. A răspuns la al doilea țârâit.

— Înțeleg, spuse ea. Ești supărat pe mine.

— Ai dat poliției din New York numărul acela de unică folosință. I-ai ajutat să mă localizeze.

— Recunosc, dar am făcut-o pentru o cauză bună. Ai fi putut fi împușcat sau ridicat pentru că te-ai opus arestării.

— Nu m-am opus arestării. Am fugit de niște țicniți care încercau să mă omoare.

— Îl cunosc pe Mulholland. E un tip de treabă. N-am vrut ca vreun cap înfierbântat să tragă asupra

ta.

— Pentru ce motiv? Nu aveam de ce să fiu suspect.

— Nu contează, Jake. Nu e nevoie să ai încredere în mine. În regulă. Dar trebuie să vorbim.

Am intrat cu mașina în parcare și am oprit motorul.

— Ai spus că ai găsit o legătură între Natalie Avery și Todd Sanderson.

— Mda.

— Care e legătura?

— Îți spun când vorbim. Personal.

Am reflectat.

— Ascultă, Jake, FBI a vrut să te aresteze pentru a te supune unui interogatoriu complet. Le-am spus că mai bine mă ocup eu în locul lor.

— FBI?

— Mda.

— Ce vor de la mine?

— Pur și simplu vino, Jake. E în regulă, ai încredere în mine.

— Sigur.

— Poți vorbi cu mine sau cu FBI, oftă Shanta. Ascultă, dacă îți spun despre ce e vorba, promiți să vii și să vorbești cu mine?

Am reflectat.

— Da.

— Promiți?

— Pe cuvânt. Despre ce e vorba?

— Despre spargeri la bănci, Jake.

•

Noul eu, cel care încălca regulile și trăia la limită, a încălcat o mulțime de legi de circulație pe drumul de întoarcere spre Lanford, Massachusetts. Am încercat să ordonez logic o parte din ce am aflat, să testez diferite teorii și ipoteze, să le resping, să le încerc din nou. Într-o privință, toate se legau; în altă privință, erau elemente care

păreau prea forțate pentru a se potrivi în mod firesc.

Încă îmi lipseau multe piese, inclusiv cea mai importantă: Unde era Natalie?

Acum 25 de ani, profesorul Aaron Kleiner se dusese la președintele departamentului, profesorul Malcolm Hume, pentru că prinsese un student care a plagiat (de fapt, a cumpărat direct) o lucrare. Bătrânul meu mentor îi ceruse răspicat să renunțe – la fel cum îmi ceruse și mie să fac cu profesorul Eban Trainor.

M-am întrebat dacă însuși Archer Minor amenințase familia lui Aaron Kleiner sau fusese cineva angajat de MM? Nu conta. L-au intimidat pe Kleiner până în punctul în care a știut că trebuie să dispară. Am încercat să mă pun în locul lui. Kleiner s-a simțit probabil speriat, încolțit, prins în cursă.

La cine ar merge pentru a cere ajutor?

Din nou, primul gând: Malcolm Hume.

Și, după ani de zile, când fiica lui Kleiner s-a aflat în aceeași situație, speriată, încolțită, prinsă în cursă…

Amprentele bătrânului meu mentor erau pretutindeni. Realmente trebuia să vorbesc cu el. Am format numărul lui Malcolm din Florida și, din nou, nu a răspuns nimeni.

Shanta Newlin trăia într-o casă urbană din cărămidă pe care mama mea ar fi descris-o drept „prețioasă”. Avea jardiniere cu flori căzătoare și ferestre boltite. Totul era perfect simetric. Am urcat drumul de piatră și am sunat la ușă. M-a mirat să văd o fetiță venind la ușă.

— Cine ești? spuse fetița.

— Sunt Jake. Tu cine ești?

Copila avea cinci, poate șase ani. Era pe punctul de a răspunde când Shanta a venit în grabă cu o expresie neliniștită pe chip. Shanta își prinsese părul, dar niște șuvițe îi intrau în ochi. Pe sprâncene avea niște broboane de sudoare.

— Mă ocup eu, Mackenzie, îi spuse Shanta fetiței. Nu ți-am spus să nu deschizi ușa dacă nu e un adult lângă tine?

— Nu.

— Da, cred că ai dreptate. Și-a dres vocea. Să nu deschizi niciodată ușa dacă nu e un adult prin preajmă.

Fetița a arătat spre mine:

— El e prin preajmă. Și e un adult.

Shanta mi-a aruncat o privire exasperată. Am ridicat din umeri. Puștoaica avea dreptate. Shanta m-a invitat să intru și i-a spus lui Mackenzie să se joace în camera ei.

— Pot să ies afară? o întrebă Mackenzie. Vreau să mă dau în leagăn.

Shanta mi-a aruncat o privire. Am ridicat din nou din umeri. Mă perfecționam în ridicatul din umeri.

— Sigur, putem merge toți afară, spuse Shanta cu un zâmbet atât de forțat, încât m-am temut că are nevoie de capse.

Tot nu știam cine e Mackenzie și ce făcea acolo, dar aveam probleme mai mari. Am mers în grădină. Era un set nou-nouț de leagăne din lemn de cedru, cu tot cu cal de lemn, tobogan, un fort acoperit și o ladă cu nisip. Din câte știam, Shanta locuia singură, ceea ce făcea ca toate acestea să fie un lucru curios. Mackenzie a sărit pe calul de lemn.

— Fiica logodnicului meu, spuse Shanta pe post de explicație.

— O!

— Ne căsătorim la toamnă. Se mută el aici.

— Sună bine.

Am urmărit-o pe Mackenzie cum se legăna pe căluț plină de entuziasm. I-a aruncat o privire urâtă Shantei.

— Copilul ăsta mă urăște, spuse Shanta.

— Nu ai citit povești când erai mică? Tu ești mama vitregă cea rea.

— Mulțumesc, m-ai ajutat.

Shanta și-a mutat privirea la mine.

— Uau, arăți groaznic.

— Acum e rândul meu să spun „Ar trebui să-l vezi pe celălalt”?

— Ce-ți faci, Jake?

— Caut persoana pe care o iubesc.

— Vrea să fie găsită?

— Inima nu-și pune întrebări.

— Penisul nu-și pune întrebări, spuse ea. Inima este, de obicei, ceva mai inteligentă.

Destul de adevărat, mi-am spus.

— Ce este cu spargerea de bănci?

Și-a ferit ochii de soare.

— Nerăbdător mai ești!

— N-am chef de jocuri, asta cu siguranță.

— Mi se pare corect. Îți amintești când m-ai rugat prima dată s-o verific pe Natalie Avery?

— Da.

— Când i-am introdus numele în sistem, au venit două rezultate. Primul implica poliția din New York. Era principalul rezultat. Era o persoană de mare importanță pentru ei. Am jurat să păstrez secretul acesta. Tu ești prietenul meu. Vreau să ai încredere în mine. Dar sunt și angajat al sistemului de ordine publică. Nu le pot vorbi prietenilor despre investigațiile în curs. Ai priceput asta, nu?

Am dat din cap cât de încet am putut, mai mult pentru a o determina să continue decât pentru a semnala acordul.

— Pe moment, abia dacă am observat celălalt rezultat, spuse Shanta. Nu erau interesați să o găsească și nici chiar să vorbească cu ea. Era cea mai obișnuită dintre mențiuni.

— Care era aia?

— Ajung la ea într-o secundă. Lasă-mă doar să termin, da?

Am dat din nou încet din cap. Mai întâi ridicatul din umeri, acum semnele cu capul.

— Îți voi face o demonstrație de bună-credință aici, spuse ea. Nu am voie, dar am vorbit cu poliția din New York și mi-au dat permisiunea. Trebuie să înțelegi. Nu încalc niciun secret profesional aici.

— Doar secrete între prieteni, spusei.

— Lovitură sub centură.

— Da, știu.

— Și incorectă. Încercam să te ajut.

— OK, îmi pare rău. Ce s-a întâmplat cu poliția din New York?

M-a lăsat câteva secunde să fierb.

— Poliția din New York crede că Natalie Avery a fost martora unei crime – că, de fapt, a văzut criminalul și îl poate identifica. Poliția din New York mai crede că asasinul este un personaj major al crimei organizate. Pe scurt, Natalie a ta are posibilitatea de a trimite la închisoare unul dintre principalii mafioți din New York.

Am așteptat să continue. Nu a făcut-o.

— Și altceva? întrebai eu.

— Asta e tot ce pot să-ți spun.

Am dat din cap dezaprobator.

— Probabil crezi că sunt un idiot.

— Ce?

— Poliția din New York m-a chestionat. Mi-a arătat o fotografie surprinsă de o cameră de supraveghere și mi-a spus că trebuie să vorbească cu ea. Știam deja toate astea. Mai mult, *tu* știai că eu știam deja toate astea. O demonstrație de bună-credință. Nu te mai preface. Speri să-mi câștigi încrederea spunându-mi ceea ce știu deja.

— Nu e adevărat.

— Cine e victima crimei?

— Nu sunt în măsură să…

— Archer Minor, fiul lui Maxwell Minor. Poliția crede că Maxwell a angajat un ucigaș plătit pentru uciderea propriului fiu.

Părea uluită.

— De unde știi asta?

— Nu a fost greu să-mi dau seama. Spune-mi un lucru.

Shanta a dat din cap în semn de refuz.

— Nu pot.

— Încă îmi datorezi o demonstrație de bună-credință. Poliția din New York știe de ce Natalie a fost acolo în noaptea aceea? Spune-mi doar atât.

Ochii ei s-au mutat înapoi pe setul de leagăne. Mackenzie se dăduse jos de pe cal și se îndrepta spre tobogan.

— Nu știu.

— N-au nicio idee?

— Poliția din New York a examinat amănunțit înregistrările camerelor de supraveghere din clădirea Lock-Horne. Sunt cele mai moderne. În prima filmare pe care au găsit-o, iubita ta alerga pe coridorul de la etajul 22. Erau înregistrări și cu ea în lift, dar cea mai clară poză – cea pe care ți-au arătat-o – era cea în care ieșea din holul de la parter.

— Vreun film cu asasinul?

— Nu pot să-ți spun mai mult.

— După părerea mea, „nu pot sau nu vreau”, dar e un clișeu atât de răsuflat.

S-a încruntat. M-am gândit că se încruntă la ce am spus, dar am văzut că nu era asta. Mackenzie stătea în vârful toboganului.

— Mackenzie, e periculos.

— Fac asta tot timpul, replică fata.

— Nu-mi pasă ce faci tot timpul. Te rog așază-te și dă-te pe tobogan.

S-a așezat. Nu s-a dat pe tobogan.

— Spargerile la bănci? întrebai eu.

Shanta a dat din cap dezaprobator – din nou acest gest nu viza ce am spus eu, ci fetița încăpățânată de pe tobogan.

— Ai auzit ceva despre valul de spargeri la băncile din zona New York?

Mi-am amintit câteva articole pe care le-am citit.

— Spargerile se dau noaptea când băncile sunt închise. Presa îi numește pe spărgători Invizibilii sau ceva de genul acesta.

— Exact.

— Ce legătură are Natalie cu ele?

— Numele ei a apărut în legătură cu una dintre spargeri – și anume cu cea din Canal Street, în centrul Manhattan-ului, de acum două săptămâni. Era considerată mai sigură decât Fort Knox. Hoții au sustras 12 000 în numerar și au spart 400 de casete de valori.

— 12 000 nu pare o avere.

— Nu e. În ciuda a ceea ce vezi în filme, băncile nu depozitează milioane de dolari în trezorerie. Dar casetele acelea de valori pot face o avere. De aici fac banii tipii ăștia. Când bunica mea a murit, mama mea a pus diamantul ei de patru carate într-o casetă de valori pe care urma să mi-o dea într-o zi. Probabil doar inelul acela valorează 40 000 de dolari. Cine știe ce e acolo? Cererea de despăgubire la societatea de asigurări, în cazul unei spargeri anterioare, a fost de 3,7 milioane. Evident că oamenii mint. Dintr-odată, bijuterii scumpe de familie se întâmplă să fie în cutie. Dar înțelegi ideea.

Înțelegeam ideea. Nu îmi prea păsa.

— Și numele lui Natalie a apărut în legătură cu această spargere din Canal Street.

— Da.

— Cum?

— Într-o foarte, foarte mică măsură.

Shanta mi-a arătat cât de mică apropiindu-și degetul mare și cel arătător.

— Efectiv, aproape fără însemnătate. În sine, n-ar fi ceva îngrijorător.

— Dar pentru tine contează.

— Acum da.

— De ce?

— Pentru că o bună parte din ceea ce se învârte în jurul iubirii tale adevărate nu mai are niciun

sens.

N-am putut s-o contrazic.

— Așadar, ce concluzie tragi de aici? întrebă ea.

— De unde de aici? Nu știu ce să spun. Nici măcar nu știu unde e Natalie, cu atât mai puțin ce legătură ar putea avea ea, câtuși de puțin, foarte puțin, cu o spargere la o bancă.

— Tocmai asta spun și eu. N-am crezut că ar avea vreo importanță, până când am început să caut celălalt nume pe care l-ai menționat. Todd Sanderson.

— Nu ți-am cerut să-l cauți.

— Mda, dar l-am căutat oricum. Și la el am găsit două rezultate. Firește, rezultatul principal se referea la faptul că fusese ucis cu o săptămână în urmă.

— Stai, și Todd e legat de aceeași spargere?

— Da. Ai citit vreodată Oscar Wilde?

Am făcut o strâmbătură.

— Da.

— Are un citat minunat: „Să-ți pierzi un părinte poate părea o nenorocire; să ți-i pierzi pe ambii pare o neglijență”.

— Din *Ce înseamnă să fii onest,* comentai eu, pentru că sunt profesor și nu mă pot abține.

— Exact. Unul dintre oamenii de care te-ai interesat apare într-o spargere de bancă? Nimic de mirare aici. Dar doi? Nu poate fi o coincidență.

Și, m-am gândit eu, la aproximativ o săptămână de la spargerea băncii, Todd Sanderson a fost ucis.

— Așadar, și legătura lui Todd cu spargerea băncii a fost foarte, foarte mică?

— Nu, doar mică, aș spune.

— Care a fost aia?

— Mackenzie!

M-am întors spre direcția de unde venea strigătul și am văzut o femeie care semăna cam prea mult cu Shanta Newlin pentru gustul meu. Aceeași înălțime, aparent aceeași greutate, aceeași coafură. Femeia făcuse ochii mari, ca și cum un

avion se prăbușise deodată în grădină. I-am urmărit privirea. Mackenzie stătea întinsă cu spatele pe tobogan.

Shanta se simți stânjenită.

— Îmi pare foarte rău, Candace. I-am spus să se așeze.

— I-ai *spus*? repetă Candace neîncrezătoare.

— Îmi pare rău. O urmăream. Doar vorbeam cu un prieten.

— Și asta e o scuză?

Mackenzie, cu un zâmbet care spunea *Mi-am terminat treaba aici,* s-a așezat, s-a dat pe tobogan și a alergat spre Candace:

— Bună, mami.

Mami. Nicio surpriză aici.

— Să te conduc, îndrăzni Shanta.

— Am ieșit deja, spuse Candace. Putem s-o luăm prin față.

— Stai, Mackenzie a desenat cel mai frumos tablou. E înăuntru. Pun pariu că vrea să-l ia acasă.

Candace și Mackenzie se îndreptau deja spre fața casei.

— Am sute de desene făcute de fata mea, răspunse Candace. Păstrează-l.

Shanta le-a privit pe amândouă dispărând în curtea din față. Obișnuita ei ținută militărească dispăruse.

— Ce naiba fac, Jake?

— Încerci, îi spusei. Trăiești.

Shanta a dat din cap în semn de dezaprobare.

— Nu va merge niciodată.

— Îl iubești?

— Da.

— Va merge. Atât că va fi un haos.

— Cum ai ajuns așa de înțelept?

— Am fost educat la colegiul Lanford, îi spusei, și urmăresc multe talk-show-uri în timpul zilei.

Shanta s-a întors și s-a uitat spre leagăne.

— Todd Sanderson avea o cutie de valori la banca din Canal Street, spuse ea. A fost una dintre

victimele spargerii. Asta-i tot. În aparență, și cu el e ceva de neînțeles.

— Dar, o săptămână mai târziu, e ucis, spusei eu.

— Da.

— Stai, FBI crede că are vreo legătură cu spargerea?

— Nu sunt la curent cu întreaga investigație.

— Dar?

— Nu vedeam ce legătură puteau avea – spargerea băncii din Manhattan și uciderea lui în Palmetto Bluff.

— Dar acum?

— Ei bine, a apărut și numele lui Natalie.

— Într-o măsură foarte, foarte mică.

— Da.

— Cât de mică?

— După o astfel de spargere, FBI face un inventar complet. Vreau să spun, complet. Așadar, când casetele de valori sunt aruncate în aer, majoritatea oamenilor au tot felul de documente importante în ele. Acțiuni și obligațiuni, împuterniciri, contracte de casă, toate astea. Multe dintre ele ajung pe podea, evident. De ce ar vrea hoții documente? Așadar, FBI le parcurge pe toate și le cataloghează. Așadar, de exemplu, un tip păstrează contractul mașinii fratelui său. Numele fratelui apare pe listă.

Încercam să țin pasul cu ce spunea.

— Lasă-mă să văd dacă înțeleg. Numele lui Natalie apărea pe unul dintre documentele din cutia de valori?

— Da.

— Dar ea nu avea o cutie de valori proprie?

— Nu, a fost găsit într-o cutie care îi aparținea lui Todd Sanderson.

— Așadar, ce era? Ce document era?

Shanta s-a întors și m-a privit în ochi.

— Ultima ei dorință și testamentul.

Capitolul 32

FBI, a spus Shanta, dorea să afle ce știu despre toate acelea. I-am spus adevărul. Nu știam nimic. Am întrebat-o pe Shanta ce spuneau ultima dorință și testamentul. Era destul de simplu: voia ca toate bunurile ei să fie împărțite în mod egal între mamă și soră. De asemenea, ceruse să fie incinerată și, destul de interesant, voia ca cenușa ei să fie împrăștiată în pădurea care domină campusul colegiului Lanford.

Am reflectat asupra acestor două lucruri, ultima dorință și testamentul. M-am gândit unde au fost găsite. Nu aveam încă răspunsul, dar aveam impresia că mă învârt pe deasupra lui.

Când mă pregăteam să plec, Shanta mă întrebă:

— Ești sigur că n-ai nicio idee despre asta?

— Sunt sigur, îi răspunsei.

Dar atunci mi-a trecut prin gând că probabil am. Pur și simplu nu am vrut să-mi împărtășesc gândurile cu Shanta și FBI. Aveam încredere în ea atât cât puteam avea în cineva care mi-a spus în mod deschis că este loială în primul rând legii. Să-i spun de Fresh Start, de exemplu, ar fi fost o catastrofă. Dar, mai important – și aici era cheia –, Natalie nu avusese încredere în organele de aplicare a legii.

De ce?

Era ceva ce nu remarcasem până atunci. Natalie ar fi putut avea încredere în polițiști, ar fi putut depune mărturie și ar fi intrat într-un program de protecție a martorilor sau așa ceva. Dar nu a făcut-o. De ce? Ce anume a împiedicat-o să facă asta? Și, dacă nu avea încredere în polițiști, de ce naiba să am eu?

Mi-am scos din nou telefonul mobil și am încercat numărul lui Malcolm Hume din Florida. Din nou nu a răspuns nimeni. Destul. M-am grăbit spre Clark House. Doamna Dinsmore tocmai se

așeza la birou. S-a uitat în sus spre mine prin ochelarii pentru citit de forma unei semiluni.

— Nu ar trebui să fii aici.

Nu m-am obosit să mă apăr sau să fac glume. I-am spus că am încercat să-l găsesc pe Malcolm Hume.

— Nu e în Vero Beach, spuse ea.

— Știi unde e?

— Da.

— Îmi poți spune?

Și-a făcut un timp de lucru cu niște documente și a prins ceva cu o agrafă.

— Stă la cabana lui de lângă lacul Canet.

Fusesem invitat cu mulți ani în urmă la o excursie de pescuit, dar nu m-am dus. Urăsc pescuitul. Nu-l înțeleg, dar, pe de altă parte, nu am fost niciodată adeptul activităților de relaxare sau de tip Zen. Nu reușesc să mă deconectez. Mai degrabă, aș numi asta relaxare. Prefer să-mi țin mintea trează. Dar mi-am amintit că proprietatea respectivă aparținea de generații familiei Hume. El glumea spunând că îi place să se simtă ca un intrus, că asta făcea ca ea să fie mai mult un loc de vacanță.

Sau un ascunziș perfect.

— Nu știam că și-a păstrat casa, spusei eu.

— Merge de câteva ori pe an. Îi place izolarea.

— Nu știam.

— Nu a spus nimănui.

— Ți-a spus ție.

— Ei, spuse doamna Dinsmore, de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Nu-i place să fie cu cineva acolo. Are nevoie să fie singur pentru a putea scrie și pescui în liniște și pace.

— Mda, spusei eu. Să scape de viața palpitantă și aglomerată a comunității închise din Vero Beach.

— Nostim.

— Mersi.

— Ești în concediu plătit, spuse ea. Așa că poate ar trebui, ă, să pleci.

— Doamnă Dinsmore?

S-a uitat în sus la mine.

— Cunoști toată povestea de care m-am interesat recent?

— Vrei să spui studenții uciși și profesorii dispăruți?

— Da.

— Ce e cu ei?

— Trebuie să-mi dai adresa casei de pe malul lacului. Trebuie să vorbesc personal cu profesorul Hume.

Capitolul 33

Viața unui profesor universitar, în special a unuia care trăiește într-un campus mic, este destul de liniștită. Ești în lumea fantastică a așa-zisului învățământ superior. Te simți bine acolo. Ai foarte puține motive să pleci. Aveam o mașină, dar probabil o conduceam doar o dată pe săptămână. Mergeam pe jos la toate cursurile. Mergeam pe jos în Lanford la magazinele, locurile, cinematografele, restaurantele mele favorite și așa mai departe. Făceam sport în sala modernă a școlii. Era o lume izolată, nu doar pentru studenți, ci și pentru cei care își câștigau existența în astfel de locuri.

Ai tendința să trăiești în globul cu zăpadă al comunității academice a științelor umaniste.

Desigur, îți schimbă starea de spirit, dar, la nivel pur fizic, probabil am călătorit mai mult în ultima săptămână și ceva, de când am văzut necrologul lui Todd Sanderson, decât am făcut-o în cei șase ani anteriori la un loc. Poate fi o exagerare, dar nu una foarte mare. Confruntările violente, combinate cu constrângerea de a sta ore întregi în aceste călătorii cu mașina sau avionul, mi-au secătuit energia. Desigur, adrenalina m-a menținut la cote înalte, dar am învățat pe pielea mea că resursa aceasta nu e nelimitată.

Când am părăsit Route 202 și am început să urc spre zona rurală de la granița dintre Massachusetts și New Hampshire, a început să-mi amorțească spatele. M-am oprit la Lee's Hot Dog Stand pentru a mă dezmorți puțin. O reclamă de pe fațadă promova sandvișul cu eglefin. Mi-am luat, în schimb, un hotdog, cartofi prăjiți și o Coca-Cola. Totul avea un gust minunat și, pentru o clipă, mergând spre această cabană îndepărtată, m-am gândit la noțiunea de ultimă masă a condamnatului la moarte. Nu prea eram într-o stare de spirit

pozitivă. Am mâncat cu o foame de lup, mi-am cumpărat și am înfulecat un alt hotdog și m-am întors la mașină. Mă simțeam ciudat de revigorat.

Am trecut de Otter River State Forest. Eram la doar vreo zece minute de casa lui Malcolm Hume. Nu aveam numărul lui de mobil – nici nu știu dacă are unul –, dar, oricum, nu l-aș fi sunat. Voiam doar să apar și să lămuresc lucrurile. Nu voiam să-i acord profesorului Hume timp să se pregătească. Voiam răspunsuri și bănuiam că bătrânul meu mentor le avea.

Chiar nu aveam nevoie să știu tot. Știam destul. Doar trebuia să mă asigur că Natalie era în siguranță, că înțelegea că pe urmele ei sunt niște oameni foarte răi și, dacă era posibil, voiam să văd dacă puteam fugi împreună cu ea. Da, auzisem de regulile și jurămintele și altele asemenea de la Fresh Start, dar inima nu știe de reguli și jurăminte.

Trebuia să existe o cale.

Aproape că mi-a scăpat micul indicator pentru Attal Drive. Am luat-o la stânga pe drumul de pământ și am început să urc muntele. Când am ajuns în vârf, lacul Canet se întindea în vale, neclintit ca o oglindă. Oamenii folosesc cuvântul *imaculat,* dar cuvântul acesta a fost ridicat la un nou nivel de puritate când am văzut apa. Am oprit mașina și am coborât. Aerul avea acea prospețime care îți spune că până și o singură respirație poate hrăni plămânii. Tăcerea și pacea erau aproape copleșitoare. Știam că, dacă aș striga, strigătul meu ar avea ecou, ar continua să aibă ecou și nu ar dispărea niciodată cu totul. Strigătul ar trăi în aceste păduri, devenind tot mai slab, dar nestingându-se niciodată, alăturându-se altor sunete trecute care, cumva, încă răsunau în murmurul acela înfundat al naturii mărețe.

M-am uitat după o casă pe lac. Nu era niciuna. Se vedeau două docuri. În fiecare dintre ele erau legate niște canoe. Nimic altceva. M-am întors la

mașină și am condus spre stânga. Drumul de pământ nu era atât de bine bătătorit aici. Mașina se hurduca pe terenul accidentat, testând amortizoarele și găsindu-le necorespunzătoare. Eram bucuros că îmi luasem asigurare la închiriere, ceea ce era un lucru bizar la care să mă gândesc în astfel de momente, dar mintea are căile ei. Mi-am amintit că profesorul Hume avea un SUV 4x4, o mașină nu tocmai standard pentru cei din domeniul științelor umaniste. Acum am înțeles de ce.

Sus în față am văzut două SUV-uri parcate unul lângă altul. Am oprit mașina lângă ele și am coborât. Nu am putut să nu observ că pe drum erau mai multe urme de anvelope de camionete. Fie Malcolm se deplasase încoace și încolo în mod repetat, fie avea vizitatori.

Nu știam ce să înțeleg din asta.

Când m-am uitat în vârful dealului și am văzut micuța căsuță cu ferestre întunecate, am simțit cum ochii încep să-mi lăcrimeze.

De data asta nu era nicio lumină matinală blândă. Nu era nici nuanța roz a începutului de zi. Soarele apunea în spatele ei, aruncând umbre lungi, transformând ceea ce păruse gol și abandonat în ceva mai întunecat și mai amenințător.

Era căsuța din tabloul lui Natalie.

Am început să urc dealul spre ușa din față. Cărarea avea ceva de vis, aproape ceva din *Alice în Țara Minunilor,* de parcă aș fi ieșit din lumea reală și aș fi intrat în tabloul lui Natalie. Am ajuns la ușă. Nu avea nicio sonerie. Când am bătut, sunetul a spart tăcerea ca un foc de armă.

Am așteptat, dar nu am auzit niciun sunet de răspuns.

Am bătut din nou. Tot nimic. M-am gândit la următoarea mișcare. Puteam merge până la lac pentru a vedea dacă Malcolm era acolo, dar tăcerea pe care o remarcasem înainte părea să-mi

spună că nu era nimeni acolo. Mai era și problema tuturor acelor urme de anvelope.

Am pus mâna pe clanță. Am apăsat. Nu numai că ușa nu era încuiată, dar, după câte vedeam acum, nu avea nicio încuietoare – nici ușa și nici clanța nu aveau o gaură în care se putea introduce o cheie. Am împins ușa și am intrat. Camera era întunecată. Am aprins lumina.

Nimeni.

— Profesore Hume?

După ce am absolvit, a insistat să-i spun Malcolm. Niciodată nu am putut.

Am verificat bucătăria. Era goală. Era doar un dormitor. M-am îndreptat spre el, mergând tiptil pe podea, din cine știe ce motiv ciudat.

Când am intrat în dormitor, inima mi-a stat în loc.

O, nu…

Malcolm Hume era pe pat, întins pe spate, cu o spumă uscată pe față. Avea gura pe jumătate deschisă, iar fața schimonosită într-un ultim țipăt înghețat de agonie.

Mi s-au muiat picioarele. M-am sprijinit de perete. M-au năpădit amintirile, aproape doborându-mă: primul curs ținut de el în anul I (Hobbes, Locke și Rousseau), prima dată când l-am întâlnit în biroul pe care acum îl numeam al meu (am discutat despre descrierea legii și violenței în literatură), timpul dedicat tezei mele de doctorat (tema: statul de drept), felul în care m-a îmbrățișat ca un urs, cu lacrimi în ochi, în ziua în care am absolvit.

O voce din spatele meu a spus:

— N-ai putut renunța.

M-am întors și l-am văzut pe Jed îndreptând un pistol spre mine.

— N-am făcut eu asta, îi spusei.

— Știu. Și-a făcut-o singur. Jed m-a privit fix. Cianură.

Acum mi-am amintit de cutiuța de pilule a lui Benedict. Toți membrii Fresh Start, spusese el, au una.

— Ți-am spus toți să renunți.

Am clătinat din cap, încercând să mă țin tare, încercând să-i spun acelei părți din mine care nu voia decât să se prăbușească și să plângă că va fi timp și pentru așa ceva mai târziu.

— Totul a început înainte să mă implic eu. Nu știam nimic de toate astea până să văd necrologul lui Todd Sanderson.

Brusc, Jed a părut epuizat.

— Nu contează. Te-am rugat toți să te oprești, într-o mie de moduri diferite. N-ai vrut. Nu contează dacă ești vinovat sau nevinovat. Știi despre noi. Am făcut un jurământ.

— Să mă omorâți.

— În acest caz, da. Jed s-a uitat din nou spre pat. Dacă Malcolm a putut să-și facă singur asta, nu ar trebui să pot și eu să te omor?

Dar nu a tras. Jed nu mai avea chef să mă omoare. Se vedea. A avut când credea că eu sunt cel care l-a omorât pe Todd, dar ideea de a mă omorî doar pentru a-mi închide gura era apăsătoare. În cele din urmă, s-a uitat din nou la cadavru.

— Malcolm te-a iubit, spuse Jed. Te-a iubit ca pe un fiu. N-ar fi vrut…

Vocea i s-a stins. Pistolul a căzut alături.

Am făcut un pas timid spre el.

— Jed?

S-a întors spre mine.

— Cred că știu cum l-au găsit pe Todd oamenii lui Maxwell Minor.

— Cum?

— Mai întâi trebuie să te întreb ceva, spusei eu. Fresh Start a început cu Todd Sanderson, cu Malcolm Hume sau, ei bine, cu tine?

— Ce legătură are?

— Doar… ai încredere în mine o clipă, da?

— Fresh Start a început cu Todd, spuse Jed. Tatăl lui a fost acuzat de o crimă îngrozitoare.

— Pedofilie, spusei eu.

— Da.

— Tatăl lui a sfârșit prin a se sinucide, spusei din nou.

— Nu-ți imaginezi ce a însemnat asta pentru Todd. I-am fost coleg de cameră și cel mai bun prieten în colegiu. L-am văzut prăbușindu-se. A blestemat nedreptatea întregii situații. Ne-am întrebat cum ar fi fost dacă tatăl lui ar fi putut pleca măcar. Dar, desigur, chiar dacă ar fi făcut-o, acuzațiile de genul ăsta te urmăresc. Nu poți să scapi niciodată de ele.

— Cu excepția unui nou început, spusei eu.

— Exact. Mi-am dat seama că sunt oameni care au nevoie să fie salvați și că singura modalitate de a-i salva e să le oferim o nouă viață. Și profesorul Hume a înțeles. În viața lui era o persoană căreia i-ar fi prins bine un nou început.

Am reflectat. M-am întrebat dacă „persoana” aceea ar fi putut fi profesorul Aaron Kleiner.

— Așa că ne-am unit forțele, continuă Jed. Am format acest grup sub masca unei organizații caritabile legale. Tatăl meu era șerif federal. Ascundea oameni prin intermediul programelor de protecție a martorilor. Știam toate regulile. Am moștenit ferma aceea de familie de la bunicul meu. Am transformat-o într-o tabără. Am învățat oamenii cum să se comporte când își schimbă identitatea. Dacă îți plac jocurile, de exemplu, nu te duci în Vegas sau la pistele de curse. Am lucrat cu ei psihologic pentru a-i face să înțeleagă că dispariția este o formă de sinucidere și reînnoire – ucizi o ființă pentru a crea o alta. Am creat identități noi fără cusur. Am folosit dezinformarea pentru a-i conduce pe urmăritorii lor pe o pistă greșită. Am adăugat deghizări și tatuaje pentru a abate atenția. În anumite situații, Todd făcea

operații estetice pentru a schimba înfățișarea unui subiect.

— Și după? îl întrebai. Unde duceați oamenii pe care îi salvați?

Jed îmi zâmbi.

— Asta e toată frumusețea. Nu îi duceam nicăieri.

— Nu înțeleg.

— O tot cauți pe Natalie, dar nu asculți. Nimeni dintre noi nu știe unde e. Așa merg lucrurile. Nu-ți puteam spune nici dacă voiam. Le oferim toate instrumentele și, la un moment dat, îi lăsăm într-o gară și n-avem nicio idee unde ajung. În felul ăsta îi ținem în siguranță.

Am încercat să înțeleg ce spune, ideea că nu era absolut nicio șansă s-o găsesc, nicio șansă să fim vreodată împreună. Pur și simplu era prea copleșitor să mă gândesc că toate acestea au fost zadarnice de la bun început.

— La un moment dat, îi spusei, Natalie a venit să vă ceară ajutorul.

Din nou, Jed s-a uitat în jos spre pat.

— A venit la Malcolm.

— De unde îl cunoștea? întrebai eu.

— Nu știu.

Dar eu știam. Mama lui Natalie i-a spus fiicei sale despre scandalul de plagiat al lui Archer Minor și despre cum fusese obligat tatăl ei să dispară. Încerca să-și găsească tatăl, așa că, în mod firesc, Malcolm Hume era unul dintre primii oameni pe care îi vizitase. Malcolm a ajutat-o, fiica dragului său coleg care fusese obligat să dispară. Malcolm fusese cel care îl ajutase pe tatăl ei să fugă de familia lui Archer Minor? Nu știu. Bănuiam că, probabil, o făcuse. În orice caz, Aaron Kleiner fusese motivul pentru care Malcolm intrase în Fresh Start. Fiica acestuia era o persoană de care a avut grijă imediat și pe care a luat-o sub protecția lui.

— Natalie a venit la voi pentru că a fost martoră la o crimă, spusei eu.

— Nu orice crimă. Uciderea lui Archer Minor.

Am dat din cap aprobator.

— Așadar, a fost martoră la crimă. Așa că se duce la Malcolm. Malcolm o aduce în tabăra voastră.

— Mai întâi a adus-o aici.

Desigur, tabloul. Locul acesta a inspirat-o.

Jed zâmbea.

— Ce-i?

— Nu înțelegi, nu?

— Ce să înțeleg?

— Malcolm a ținut mult la tine, spuse el. Îți repet. Te-a iubit ca pe un fiu.

— Nu înțeleg.

— Acum șase ani, când aveai nevoie de ajutor la scrierea dizertației, Malcolm Hume a fost cel care ți-a sugerat tabăra din Vermont, nu-i așa?

Am simțit cum mă ia cu frig.

— Da, și?

— Fresh Start nu suntem doar noi trei, evident. Avem un personal dedicat. Ai întâlnit-o pe Cookie și pe alții. Nu sunt mulți, din motive evidente. Trebuie să avem încredere totală unii în alții. La un moment dat, Malcolm s-a gândit că ai putea fi o achiziție pentru organizație.

— Eu?

— De aceea a sugerat să mergi în tabără. Spera să-ți arate ce face Fresh Start și să ni te alături.

Nu știam ce să spun, așa că am mers pe varianta evidentă:

— Și de ce n-a făcut-o?

— Și-a dat seama că nu te-ai potrivi.

— Nu înțeleg.

— Lucrăm într-o lume întunecată, Jake. Unele lucruri pe care le facem sunt ilegale. Ne stabilim propriile reguli. Noi decidem cine merită și cine nu. Limita dintre nevinovăție și vină nu este atât de evidentă pentru noi.

Am dat din cap, înțelegând acum. Alb-negru – și cenușiu.

— Profesorul Eban Trainor.

— A încălcat o regulă. Tu ai vrut să-l pedepsești. Nu ai văzut circumstanțele atenuante.

M-am gândit la felul în care Malcolm îl apărase pe Eban Trainor după petrecerea la care doi studenți fuseseră duși în grabă la spital cu intoxicație alcoolică. Acum am văzut adevărul. Apărarea lui Trainor de către profesorul Hume fusese, într-o anumită măsură, un test – unul pe care, în viziunea lui Malcolm, îl picasem. Totuși, avea dreptate. Cred în supremația legii. Dacă o iei pe panta alunecoasă, iei cu tine tot ce ne face civilizați.

Cel puțin, așa crezusem până acum o săptămână.

— Jake?

— Da?

— Chiar știi cum l-a găsit familia Minor pe Todd Sanderson?

— Cred că da, răspunsei. Ții ceva documente despre Fresh Start, nu?

— Doar în cloud. Și trebuie să fim doi din trei – Todd, Malcolm sau eu – pentru a le accesa.

A clipit, și-a întors privirea, a clipit din nou.

— Tocmai mi-am dat seama. Sunt singurul rămas. Documentele sunt dispărute pentru totdeauna.

— Dar trebuie să păstrați și ceva fizic, nu?

— Cum ar fi? întrebă el.

— Cum ar fi ultimele lor dorințe și testamentele.

— Ei bine, da, dar sunt păstrate într-un loc în care nimeni nu le poate găsi.

— Cum ar fi o cutie de valori în Canal Street?

Jed a rămas cu gura căscată.

— De unde poți ști tu așa ceva?

— A avut loc o spargere. Cineva a ajuns la cutiile de valori. Nu pot spune ce s-a întâmplat exact, dar Natalie era încă o prioritate uriașă

pentru familia Minor. Găsirea ei putea însemna bani grei. Așa că, presupun eu, cineva – hoții, un polițai corupt, în fine – i-a recunoscut numele. A raportat familiei Minor. Familia Minor a văzut că acea cutie a fost retrasă de un tip pe nume Todd Sanderson care locuia în Palmetto Bluff, Carolina de Sud.

— Dumnezeule, spuse Jed. Așa că i-au făcut o vizită.

— Da.

— Todd a fost torturat, spuse Jed.

— Știu.

— L-au făcut să vorbească. Un om poate suporta o anumită durere. Dar Todd nu știa unde e Natalie sau altcineva. Vezi? Nu le-a putut spune decât ce știa.

— Cum ar fi despre tine și despre tabăra din Vermont, spusei eu.

Jed a încuviințat.

— De aceea a trebuit s-o închidem. De aceea a trebuit să fugim și să pretindem că acolo nu e decât o fermă. Înțelegi?

— Da, îi spusei.

S-a uitat din nou la trupul lui Malcolm.

— Trebuie să-l îngropăm, Jake. Tu și cu mine. Aici, în locul acesta pe care l-a iubit.

Atunci mi-am dat seama de alt lucru care m-a făcut să încremenesc de spaimă. Jed a văzut-o pe fața mea.

— Ce-i?

— Todd nu a apucat să ia pastila cu cianură.

— Probabil l-au surprins.

— Da, și dacă l-au torturat și a spus numele tău, se înțelege de la sine că a spus și numele lui Malcolm. Probabil au trimis oameni în Vero Beach. Dar Malcolm era deja plecat. Venise aici, în cabana asta. Casa era goală. Dar tipii ăștia nu renunță ușor. Tocmai găsiseră primul indiciu în șase ani – nu aveau de gând să renunțe. Au pus întrebări și au analizat bazele de date personale.

Chiar dacă terenul era încă pe numele răposatei lui soții, nu le-ar fi fost greu să-l găsească.

M-am gândit la toate urmele de anvelope de afară.

— E mort, spusei eu, uitându-mă spre pat. A ales să se sinucidă și, judecând după gradul de descompunere, a făcut-o de puțin timp. De ce?

— O, Doamne.

Acum a înțeles și Jed.

— Pentru că oamenii lui Minor l-au găsit.

Când a spus aceste cuvinte, am auzit niște mașini oprindu-se. Era atât de limpede acum.

Oamenii lui Minor fuseseră deja acolo. Malcolm Hume îi văzuse venind și rezolvase singur problema.

Dar oare ce au făcut ei mai apoi?

Au întins o capcană. Au lăsat pe cineva să supravegheze casa în caz că mai apare cineva.

Jed și cu mine ne-am repezit la fereastră când cele două mașini negre s-au oprit. Ușile s-au deschis. Au ieșit cinci bărbați cu pistoale.

Unul dintre ei era Danny Zuker.

Capitolul 34

Bărbații au mers tiptil și s-au împrăștiat.

Jed și-a băgat mâna în buzunar și a scos o cutie de pilule.

A deschis-o și mi-a răsturnat în palmă pilula din interior.

— N-o vreau, spusei eu.

— Am pistolul. Încerc să-i rețin. Tu încerci să găsești o cale de scăpare. Dar, dacă nu poți…

De afară l-am auzit pe Danny strigând:

— Aveți doar o ieșire din asta! țipă el. Ieșiți cu mâinile sus!

Ne-am culcat amândoi la pământ.

— Îl crezi? mă întrebă Jed.

— Nu.

— Nici eu. Nici vorbă să ne lase să ieșim vii de aici. Așa că tot ce facem acum e să le acordăm timp să se organizeze.

A început să se ridice.

— Găsește o cale de scăpare în spate, Jake. Eu îi țin ocupați.

— Cum?

— Pleacă odată!

Pe neașteptate, Jed a spart un geam și a început să tragă. În câteva secunde, focuri de răspuns au mitraliat fațada casei și au doborât restul ferestrei. Peste mine au căzut cioburi de sticlă.

— Pleacă! îmi strigă Jed.

Nu aveam niciun motiv să mi se spună a treia oară. M-am târât militărește spre ușa din spate. Era, știam, singura mea șansă. Jed a început să tragă orbește, cu spatele la zid. Am intrat în bucătărie, continuând să merg pe brânci pe linoleum. Am ajuns la ușa din spate.

L-am auzit pe Jed slobozind un strigăt de victorie:

— L-am atins pe unul!

Grozav. Mai erau patru. Alte focuri. Acum mai puternice. Pereții au început să cedeze; gloanțele slăbiseră lemnul și acum îl ciuruiau. De unde eram, l-am văzut pe Jed atins o dată, apoi de două ori. Am pornit-o înapoi spre el.

— Nu! a țipat la mine.

— Jed…

— Să nu îndrăznești! Ieși afară acum!

Am vrut să-l ajut, dar știam cât de nesăbuit aș fi fost. Nu l-ar fi ajutat cu nimic. Ar fi fost sinucidere curată. Jed a reușit să rămână în picioare. S-a îndreptat spre ușa din față.

— OK! strigă el. Mă predau!

Jed avea pistolul în mână. S-a uitat în urmă la mine, mi-a făcut cu ochiul și a schițat un gest să plec.

Am aruncat o privire pe fereastra din spate, pregătindu-mă s-o sparg. Casa era lângă o zonă împădurită. Puteam să merg în pădure și să sper că o să se termine cu bine. Nu aveam un alt plan. Cel puțin, nimic care să mă ajute pe moment. Mi-am scos iPhone-ul și l-am deschis. Avea semnal. Am format 911 și m-am uitat pe fereastră.

Unul dintre bărbați era în spate, în partea stângă, acoperind ușa. La naiba.

— 911, ce urgență aveți?

Am spus rapid că se trăgea cu arma și că erau cel puțin doi oameni răniți. I-am dat adresa și am așezat telefonul jos, fără să-l închid. Din spatele meu, l-am auzit pe Danny Zuker strigând:

— OK, aruncă pistolul mai întâi!

Mi s-a părut că văd un zâmbet pe fața lui Jed. Sângera. Nu știam cât de grav era rănit, dacă rănile erau fatale sau nu, dar Jed știa. Jed știa că viața i se încheiase indiferent ce-ar fi făcut și, astfel, părea să încerce un ciudat sentiment de liniște.

Jed a deschis ușa și, pur și simplu, a început să tragă. Am auzit un alt bărbat țipând de durere – poate că un alt glonț își atinsese ținta –, iar apoi am auzit bubuitul sec al focului automat sfredelind

carnea. Din poziția mea strategică, am văzut corpul lui Jed prăvălindu-se pe spate, cu brațele bălăbănindu-se pe deasupra capului ca într-un dans macabru. S-a prăbușit în casă. Următoarele gloanțe care l-au nimerit i-au zdruncinat trupul inert.

Se terminase. Pentru el și, probabil, pentru mine.

Chiar dacă Jed reușise să-i omoare pe doi dintre ei, trei erau încă vii și înarmați. Ce șanse aveam? Le-am calculat în câteva nanosecunde. Aproape zero. De fapt, aveam o șansă. Să trag de timp. Să trag de timp până la sosirea poliției. M-am gândit cât de departe eram, m-am gândit la cursa aceea pe drumul de țară, la faptul că nu văzusem nicio clădire de tip guvernamental pe o rază de câteva mile.

Cavaleria nu va ajunge la timp.

Totuși, clanul Minor poate că mă vrea viu.

Eram ultima lor șansă de a obține informații despre Natalie. În cazul ăsta, puteam dansa puțin step.

Se apropiau de casă. M-am uitat după un ascunziș.

Să trag de timp. Pur și simplu, să trag de timp.

Dar nu aveam unde să mă duc. M-am ridicat și m-am uitat pe fereastra din spate. Bărbatul era acolo, așteptându-mă. Am alergat prin bucătărie înapoi în dormitor. Malcolm nu se mișcase, dar nici nu mă așteptasem să o facă.

Am auzit cum cineva intră în casă.

Am deschis geamul de la dormitor. Lucrul pe care mă bazam în acel moment – și, într-adevăr, era singura mea șansă – era ca bărbatul din spate să fie cu ochii pe ușă. Fereastra de la dormitor era pe latura din dreapta. Din locul în care stătea tipul ăla când l-am zărit din bucătărie nu avea cum să vadă această fereastră.

Din camera principală l-am auzit pe Danny Zuker spunând:

— Profesore Fisher? Știm că ești aici. O să fie mai rău pentru tine dacă ne faci să așteptăm.

Fereastra a scârțâit când am deschis-o. Zuker și un alt bandit au alergat în direcția sunetului. I-am văzut când am sărit pe fereastră și am început să alerg spre pădure.

Din spate a început să se tragă masiv.

S-a terminat cu supraviețuirea mea. Nu știam dacă era imaginația mea sau aievea, dar puteam jura că am auzit gloanțe zburând pe lângă mine. Am continuat să alerg. Nu m-am întors. Doar am ținut-o tot…

Cineva m-a placat dintr-o parte.

Trebuie să fi fost tipul care era afară, în spate. M-a lovit din stânga, aruncându-ne pe amândoi la pământ. Mi-am pregătit un pumn și i l-am livrat puternic în față. S-a dus pe spate. M-am pregătit să-i mai livrez unul. Din nou la țintă. S-a muiat.

Dar era prea târziu.

Danny Zuker și celălalt bandit erau deasupra noastră. Amândoi cu armele țintite spre mine.

— Pot să te las în viață, spuse Zuker simplu. Doar spune-mi unde e.

— Nu știu.

— Atunci n-ai nicio valoare pentru mine.

Se terminase. Bărbatul care mă placase și-a scuturat capul. S-a ridicat și și-a înhățat pistolul. Iată-mă acolo, culcat pe spate, înconjurat de trei bărbați, toți cu pistoale. Nu puteam face nimic. Nu se auzeau sirene îndepărtate care să-mi vină în ajutor. Un bărbat stătea în stânga mea, celălalt – cel pe care îl doborâsem – stătea în dreapta.

M-am uitat în sus la Danny Zuker, care era o idee mai în spate. Mi-am spus repede ultima rugăciune:

— Tu l-ai omorât pe Archer Minor, nu-i așa?

Asta l-a luat pe nepregătite. I se putea citi confuzia pe față.

— Ce?

— Cineva trebuia să-l potolească, spusei eu, iar Maxwell Minor nu și-ar fi ucis niciodată propriul copil.

— Ești nebun.

Ceilalți doi bărbați au schimbat priviri.

— Din ce alt motiv ai încerca atât de mult s-o găsești? întrebai eu. Au trecut șase ani. Știi că nu ar depune niciodată mărturie.

Danny Zuker a dat din cap în semn de dezaprobare. Pe chipul lui era ceva asemănător cu tristețea.

— Habar n-ai, nu-i așa?

Și-a ridicat pistolul, aproape în silă. Îmi jucasem ultima carte. Nu voiam să mor așa, lungit pe pământ între ei. M-am ridicat, întrebându-mă care va fi ultima mea mișcare când îmi va veni rândul.

A fost un singur foc de armă. Capul bărbatului din stânga mea a explodat ca o roșie strivită de un bocanc greu.

Ceilalți ne-am întors spre sunetul focului de armă. Eu mi-am revenit cel mai repede. Lăsându-mi din nou creierul reptilian să preia comanda, m-am aruncat direct asupra bărbatului pe care îl pocnisem deja. Era cel mai aproape de mine și trebuia să fie slăbit de lovitura mea anterioară.

Îi puteam lua pistolul.

Dar bărbatul a reacționat cu o viteză mai mare decât anticipasem. Și creierul lui reptilian era la treabă, presupun. A făcut un pas în spate și a țintit arma spre mine. Eram prea departe pentru a ajunge la timp la el.

Iar în acea clipă, capul i-a explodat într-o altă ploaie purpurie.

Sângele m-a stropit pe față. Danny Zuker nu a ezitat. A sărit în spatele meu, folosindu-mă ca pe un scut. Și-a încolăcit brațul în jurul gâtului meu și mi-a pus pistolul la tâmplă.

— Nu mișca, îmi șopti.

Nu m-am mișcat. Acum era tăcere. A rămas lipit de mine, trăgându-mă după el spre casă pentru a se

proteja.

— Arată-te! strigă Zuker. Arată-te sau îi zbor creierii!

S-a auzit un foșnet. Zuker mi-a smucit capul la dreapta, asigurându-se că trupul meu îl acoperea pe al lui. M-a întors și mai mult la dreapta – înspre direcția de unde venise foșnetul. M-am uitat spre luminiș.

Inima mi-a stat în loc.

Coborând dealul, cu arma încă în mână, îndreptată spre noi, era Natalie.

Capitolul 35

Danny Zuker a vorbit primul:

— Măi, măi, ia uite cine-i aici!

Corpul îmi paralizase la vederea ei. Ochii ni s-au întâlnit – ai lui Natalie și ai mei – și lumea a explodat într-o mie de feluri diferite. A fost una dintre cele mai puternice experiențe din viața mea, acel simplu act de a mă uita în ochii albaștri ai femeii pe care o iubeam și, deși aveam un pistol la tâmplă, mă simțeam ciudat de recunoscător. Dacă Danny Zuker ar apăsa pe trăgaci, așa să fie. În acel unic moment am fost mai viu decât oricând în ultimii șase ani. Dacă ar fi fost să mor atunci – și nu, nu voiam, de fapt, mai mult decât orice voiam să trăiesc și să fiu cu această femeie –, aș fi murit ca un om mai complet, cu o viață mai plină decât dacă aș fi murit cu câteva clipe mai devreme.

Cu arma încă îndreptată spre noi, Natalie spuse:

— Lasă-l în pace.

În tot acest timp nu și-a luat ochii de la mine.

— Nu prea cred, iubito, spuse Zuker.

— Lasă-l să plece și mă poți avea pe mine.

Am strigat:

— Nu!

Zuker și-a mutat gura armei pe latura gâtului meu.

— Taci!

Apoi i-a spus lui Natalie.

— De ce aș avea încredere în tine?

— Dacă mi-ar fi păsat mai mult de mine decât de el, spuse ea, nu m-aș fi arătat.

Natalie nu mă slăbea din ochi. Am vrut să protestez. Sub nicio formă nu aș fi permis acest schimb, dar ceva din privirea ei îmi spunea să stau liniștit, cel puțin deocamdată. M-am gândit. Aproape îmi ordona să mă supun, să las lucrurile să se desfășoare așa cum voia ea.

Poate, m-am gândit, nu era singură. Poate erau și alții. Poate avea un plan.

— Bine atunci, spuse Zuker, încă ascunzându-se după trupul meu. Pune-ți arma jos și îl las să plece.

— Nu prea cred, răspunse ea.

— O?

— Îl ducem la mașină. Îl pui pe scaunul șoferului. În clipa în care pleacă, pun arma jos.

Zuker părea să cântărească această propunere.

— Îl pun în mașină. Tu îți lași arma și el pornește.

Natalie a dat din cap aprobator, încă uitându-se direct la mine, aproape ordonându-mi să mă supun.

— S-a făcut, spuse ea.

Am pornit spre casă. Natalie a păstrat distanța, stând la aproape 30 de metri în spatele nostru. M-am întrebat dacă oare Cookie, Benedict sau vreun alt membru al grupului Fresh Start era în apropiere. Poate așteptau la mașină, înarmați, pregătiți să-l elimine pe Zuker cu un singur glonț.

Când am ajuns la mașină, Zuker a ales un asemenea unghi încât să fie în continuare protejat de vehicul și de corpul meu.

— Deschide ușa! îmi spuse.

Am ezitat.

Și-a apăsat pistolul pe gâtul meu.

— Deschide ușa!

M-am uitat în urmă la Natalie. Mi-a oferit un zâmbet plin de încredere care mi-a ajuns la inimă și a zdrobit-o ca pe o coajă de ou. Când m-am strecurat pe scaunul șoferului, am înțeles deodată, cu o groază tot mai mare, ce făcea de fapt.

Nu plănuise să ne salveze pe amândoi.

Nu mai erau alți membri din Fresh Start care să intervină. Nimeni nu se ascundea, așteptând să se năpustească. Natalie îmi ținuse atenția ocupată, îmi oferise această speranță în ochii ei pentru ca eu să nu ripostez, să nu fac sacrificiul pe care ea avea de gând să-l facă pentru mine.

La naiba!

Motorul mașinii a pornit. Natalie a început să coboare arma. Aveam o secundă la dispoziție, nu mai mult, să acționez. Era sinucidere curată. Știam. Știam că nu era posibil să scăpăm amândoi vii de acolo. Așa gândise ea. Unul dintre noi trebuia să moară. În cele din urmă, Jed, Benedict și Cookie avuseseră dreptate. Stricasem totul. Urmasem cu încăpățânare un fel de mantra lăuntrică de genul „dragostea învinge totul", iar acum eram acolo, exact unde am fost avertizat că vom ajunge, cu Natalie înfruntând moartea.

Nu puteam permite să se întâmple așa ceva.

Odată ce m-am urcat în mașină, Natalie s-a oprit din mers și și-a îndreptat atenția spre Danny Zuker. Zuker, înțelegând că e rândul lui, și-a îndepărtat pistolul de gâtul meu. Și-a schimbat mâinile, astfel încât pistolul să fie destul de departe de mine, așa așezat cum eram, încât să nu fac cine știe ce mișcare prostească.

— E rândul tău, spuse Zuker.

Natalie și-a așezat pistolul pe pământ.

Era timpul. În ultimele secunde îmi planificasem mișcarea exactă, calculul exact, elementul surpriză, totul. Nu am ezitat. Zuker avea timp, eram destul de sigur, să tragă un foc de armă spre mine. Nu conta. Trebuia să se apere. Dacă o făcea trăgând în mine, i-ar fi oferit lui Natalie timpul necesar fie pentru a fugi, fie, mai probabil, pentru a-și ridica pistolul de jos și a trage.

Nu aveam de ales. Nu aveam de gând să pornesc mașina, asta era clar.

Fără să bănuiască, mi-am ridicat rapid mâna stângă. Nu cred că se aștepta la acel gest. Zuker își închipuise că, dacă aș face ceva, m-aș repezi la armă. L-am prins de păr și l-am tras spre mine. După cum anticipasem, Danny și-a întors arma spre mine.

Cu mâna stângă i-am tras fața spre mine. Se aștepta ca mâna mea dreaptă să se ducă spre armă.

Nu s-a dus.

În schimb, folosindu-mă de mâna dreaptă, i-am îndesat în gură pilula de cianură pe care mi-o dăduse Jed. Când a înțeles ce am făcut, ochii i s-au mărit de groază. Această revelație – că avea cianură în gură și că, dacă nu o scotea, era un om mort – l-a făcut să ezite. A încercat s-o scuipe, dar mâna mea era acolo. M-a mușcat puternic, făcându-mă să urlu, dar mâna mea a rămas pe poziție. În același timp a tras cu arma spre capul meu.

M-am ferit.

Glonțul mi-a atins umărul. Altă durere cumplită.

Danny a început să aibă convulsii, ochind pentru a mai trage o dată. Dar nu a mai apucat. Primul glonț al lui Natalie l-a nimerit în ceafă. A mai tras două, dar nu mai era nevoie.

Am căzut pe spate, cu mâna pe umărul care îmi zvâcnea, încercând să opresc sângele. Am așteptat-o să vină la mine.

Dar n-a venit. A rămas acolo unde era.

Nu văzusem niciodată ceva mai frumos și mai copleșitor decât expresia de pe chipul ei. O lacrimă îi aluneca pe obraz. Doar a clătinat încet din cap.

— Natalie?

— Trebuie să plec, spuse ea.

Am făcut ochii mari.

— Nu.

În sfârșit, acum se auzeau sirenele. Pierdeam sânge și simțeam că leșin. Nimic nu conta.

— Lasă-mă să vin cu tine. Te rog.

Natalie s-a înfiorat. Lacrimile au început să-i curgă șiroaie.

— Nu pot să mai trăiesc dacă ți se întâmplă ceva. Înțelegi? De asta am fugit prima dată. Pot trăi știindu-te cu inima sfâșiată. Dar nu pot să trăiesc știind că ești mort.

— Eu nu sunt viu fără tine.

Sirenele se apropiau.

— Trebuie să plec, spuse ea, printre lacrimi.

— Nu…

— Te voi iubi mereu, Jake. Mereu.

— Atunci fii cu mine.

Îmi auzeam implorarea din glas.

— Nu pot. Știi asta. Să nu mă urmărești. Să nu mă cauți. Ține-ți promisiunea de data asta.

Am dat din caz dezaprobator.

— Nicio șansă, îi spusei eu.

S-a întors și a început să urce dealul.

— Natalie! strigai eu după ea.

Dar femeia pe care o iubeam se îndepărta ieșind din viața mea. Din nou.

Capitolul 36

DUPĂ UN AN

Un student din spatele sălii a ridicat mâna:

— Profesore Weiss?

— Da, Kennedy, îi răspund eu.

Așa mă numesc acum. Paul Weiss. Predau la o mare universitate din New Mexico. Nu-i pot spune numele din rațiuni de securitate. Cu toate cadavrele de pe lac, autoritățile și-au dat seama că cel mai bine ar fi să mă înscrie într-un program de protecție a martorilor. Așa că, iată-mă, în vest. Altitudinea mă irită uneori, dar, în general, îmi place aici. Asta m-a surprins. Întotdeauna m-am gândit că voi fi un tip de pe Coasta de Est, dar viața înseamnă și adaptare, bănuiesc.

Desigur, îmi lipsește Lanford. Îmi lipsește vechea mea viață. Benedict și cu mine încă ținem legătura, deși nu ar trebui. Folosim o cutie de poștă electronică și nu apăsăm niciodată butonul „Send”. Am creat un cont de e-mail la AOL (de școală veche). Ne scriem mesaje și le lăsăm, pur și simplu, în dosarul „Draft”. Periodic intrăm și le verificăm.

Vestea cea mare din viața lui Benedict este că acel cartel de droguri care îl urmărea nu mai există. Au fost eliminați într-un fel de luptă pentru supremație cu alte carteluri. Pe scurt, e liber, în sfârșit, să se întoarcă la Marie-Anne, dar, când i-a verificat ultima dată starea pe Facebook, se schimbase din „într-o relație” în „căsătorită”. Erau fotografii de la nunta ei cu Kevin pe ambele lor pagini de Facebook.

Îl presez să-i spună adevărul oricum. El spune că nu o va face. Spune că nu vrea să creeze un haos în viața ei.

Dar viața e haotică, i-am spus.

Gândire profundă, nu?

Restul pieselor de puzzle s-au potrivit, într-un final. A durat ceva. Unul dintre bandiții lui Minor, pe care Jed îi împușcase, a supraviețuit. Mărturia lui a confirmat ceea ce bănuisem. Spărgătorii de bănci cunoscuți drept Invizibilii au jefuit banca din Canal Street. În cutia lui Todd Sanderson erau atât ultime dorințe, cât și testamente și pașapoarte. Invizibilii luaseră pașapoartele, închipuindu-și că puteau fi vândute pe piața neagră. Unul dintre ei a recunoscut numele lui Natalie – clanul Minor încă o căuta activ, chiar și după șase ani – și le-a spus. Cutia era pe numele Todd Sanderson, așa încât Danny Zuker și Otto Devereaux i-au făcut o vizită.

Știți unde s-a ajuns apoi. Sau știți cea mai mare parte.

Dar multe lucruri nu s-au potrivit. Remarcasem unul legat de Danny Zuker, chiar înainte să moară: de ce era clanul Minor atât de disperat s-o găsească pe Natalie? Spusese destul de clar că nu o să depună mărturie. De ce să agiți apele, de ce s-o scoți din bârlog când rezultatul final putea fi ca ea să alerge la poliție? La un moment dat, presupusesem că, în realitate, Danny Zuker se afla în spatele întregii afaceri, că el îl ucisese pe Archer Minor și dorea să se asigure că singura persoană care îi putea dezvălui lui Maxwell Minor acel lucru era moartă. Dar nici asta nu se prea potrivea, mai ales când am văzut confuzia de pe fața lui după ce l-am acuzat de crima respectivă.

Habar n-ai, nu-i așa?

Așa spusese Danny Zuker. Avusese dreptate. Dar am început încet-încet să potrivesc piesele, mai ales când mi-am pus cu mare mirare principala întrebare rămasă, incidentul care declanșase totul:

Unde era tatăl lui Natalie?

Am aflat răspunsul la această întrebare cu aproape un an în urmă. Cu două zile înainte să mă trimită în New Mexico, am vizitat-o din nou pe mama lui Natalie la Hyde Park Assisted Living. Am folosit o deghizare ieftină. (Acum deghizarea

mea e mai simplă: mi-am ras capul. Gata cu buclele profesorale și nesupuse ale tinereții mele. Scăfârlia mea strălucește. Dacă aș purta un cercel de aur, m-ați confunda cu Mr. Clean).

— Am nevoie de adevăr acum, i-am spus Sylviei Avery.

— Ți l-am spus.

Am văzut oameni care aveau nevoie de noi identități și care trebuia să dispară pentru că fuseseră acuzați de pedofilie, deranjaseră membrii unui cartel de droguri, fuseseră bătuți groaznic de soți brutali sau fuseseră martorii unei lovituri mafiote. Dar nu înțelegeam de ce un om implicat într-un scandal de plagiat la universitate trebuia să dispară pe viață – mai ales după ce Archer Minor murise.

— Tatăl lui Natalie nu a fugit niciodată, nu-i așa?

Nu a răspuns.

— A fost ucis, spusei eu.

Sylvia Avery părea prea slabă pentru a mai protesta. Stătea acolo, nemișcată ca o stâncă.

— I-ați spus lui Natalie că tatăl ei nu ar abandona-o niciodată.

— Nu ar abandona-o, spuse ea. O iubea atât de mult. O iubea și pe Julie. Și pe mine. Aaron era un om atât de bun.

— Prea bun, spusei eu. Întotdeauna vedea lucrurile în alb și negru.

— Da.

— Când v-am spus că Archer Minor e mort, ați spus: „Călătorie sprâncenată”. El a fost cel care v-a ucis soțul?

Și-a lăsat capul în jos.

— Nimeni nu vă mai poate face rău acum, niciuneia dintre voi, îi spusei, ceea ce era doar parțial adevărat. Archer Minor v-a ucis soțul sau cineva trimis de tatăl lui?

Iar atunci a mărturisit:

— Archer Minor însuși.

Am dat din cap. Așa crezusem și eu.

— A venit la noi acasă cu o armă, spuse Sylvia. A cerut ca Aaron să-i dea hârtiile care dovedeau că plagiase. Vezi, chiar voia să scape de umbra tatălui său și, dacă se auzea că plagiase…

— Ar fi fost exact ca tatăl lui.

— Da. L-am rugat pe Aaron să-l asculte. N-a vrut. Credea că e o cacialma. Așa că Archer și-a lipit arma de capul lui Aaron și…

Miss Avery a închis ochii.

— A zâmbit când a făcut-o. Asta îmi amintesc cel mai clar. Archer Minor zâmbea. Mi-a spus să-i dau hârtiile sau urmez la rând. I le-am dat, firește. Apoi au venit doi oameni. Oameni care lucrau pentru tatăl lui. Au luat trupul lui Aaron. Apoi unul dintre oameni m-a pus să stau jos. Mi-a spus că, dacă o să povestesc cuiva despre asta, o să le facă lucruri oribile fetelor mele. Nu se vor limita să le omoare, a spus. Mai întâi o să le facă lucruri oribile. A tot repetat asta. Mi-a zis să spun că Aaron a fugit. Așa am făcut. Am întreținut minciuna în toți acești ani pentru a-mi proteja fetele. Înțelegi, nu-i așa?

— Da, spusei eu trist.

— Am fost nevoită să-l fac pe bietul meu Aaron să pară tipul rău. Așa încât fetele lui să nu întrebe niciodată de el.

— Dar cu Natalie nu a mers.

— A tot insistat.

— Și, cum ați spus, minciuna a îndurerat-o. Ideea că tatăl ei a abandonat-o.

— E oribil ca o fată să creadă așa ceva. Ar fi trebui să vin cu altă soluție. Dar care?

— Așa că a insistat și a tot insistat, spusei eu.

— Nu voia să renunțe. S-a întors la Lanford și a vorbit cu profesorul Hume.

— Dar nici Hume nu știa.

— Nu. Dar ea a tot pus întrebări.

— Iar asta i-ar fi putut aduce necazuri.

— Da.

— Așa că ați decis să-i spuneți adevărul. Tatăl ei nu a fugit cu o studentă. Nu a fugit pentru că se temea de clanul Minor. În cele din urmă, i-ați spus întreaga poveste – că Archer Minor îi omorâse tatăl cu sânge rece și zâmbind.

Sylvia nu a confirmat. Nu era nevoie. Atunci mi-am luat la revedere și am plecat.

Așadar, acum știam de ce Natalie era în blocul-turn la ora aceea târzie din noapte. Acum știam de ce Natalie se dusese să-l viziteze pe Archer Minor când nu era nimeni în preajmă. Acum știam de ce Maxwell Minor nu a încetat niciodată s-o caute pe Natalie. Nu îl îngrijora mărturia ei.

Este un tată care dorea să răzbune uciderea fiului său.

Nu sunt sigur de asta. Nu știu dacă Natalie l-a împușcat pe Archer Minor cu un zâmbet pe față, dacă arma s-a descărcat accidental sau dacă Archer Minor a proferat amenințări atunci când ea l-a înfruntat sau dacă a fost legitimă apărare. Nici măcar n-am întrebat.

Înainte mi-ar fi păsat. Acum nu îmi mai pasă.

Cursul s-a încheiat. Am început să traversez curtea. Cerul din Santa Fe este de un albastru fără egal. Mi-am ferit ochii de lumină și am continuat să merg.

În acea zi, cu un an în urmă, cu glonțul încă în umăr, am privit-o pe Natalie cum începe să se îndepărteze. Am strigat „Nicio șansă” când mi-a cerut să îi promit că nu o voi urmări. Nu a vrut să mă asculte sau să se oprească. Așa că am coborât din mașină. Durerea din umăr era nimic pe lângă durerea provocată de faptul că mă părăsea din nou. Am alergat spre ea. Am cuprins-o cu brațele, chiar și cu cel care mă durea din cauza rănii provocate de glonț, și am tras-o spre mine. Am închis amândoi ochii. Nu i-am dat drumul, întrebându-mă dacă am mai trăit vreodată un asemenea sentiment de mulțumire. A început să plângă. Am tras-o și mai aproape. Și-a lăsat capul pe pieptul meu.

Pentru o clipă, a încercat să se desprindă. Dar doar pentru o clipă. Știa că, de data aceasta, nu îi voi da drumul.

Indiferent ce ar fi făcut sau nu ar fi făcut.

Tot nu i-aș fi dat drumul.

În fața mea, o frumoasă femeie pe nume Diana Weiss poartă o verighetă care se potrivește cu a mea. În această zi superbă, a hotărât să-și predea cursul de artă afară. Merge de la student la student, comentându-le lucrările, oferindu-le îndrumare.

Știe că știu, deși nu am vorbit niciodată despre asta. M-am întrebat dacă acesta a fost unul dintre motivele pentru care a plecat prima dată, dacă a simțit că nu aș putea suporta adevărul despre ce făcuse. Poate că atunci nu aș fi putut.

Dar acum pot.

Diana Weiss se uită la mine când mă apropii. Zâmbetul ei face soarele de rușine. Astăzi, frumoasa mea soție strălucește mai mult decât de obicei. Poate gândesc așa pentru că sunt subiectiv. Sau poate cred asta fiindcă e însărcinată în șapte luni cu copilul nostru.

Cursul se încheie. Studenții mai întârzie înainte să se îndepărteze încet. Când, în sfârșit, suntem singuri, îmi ia mâna, se uită în ochii mei și spune „Te iubesc”.

— Și eu te iubesc, îi spun eu.

Îmi zâmbește. Cenușiul nu are nicio șansă în fața acestui zâmbet. Se topește într-o minunată ploaie de culori strălucitoare.

virtual-project.eu

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Table of Contents

Capitolul 1 2
Capitolul 2 9
Capitolul 3 21
Capitolul 4 29
Capitolul 5 37
Capitolul 6 45
Capitolul 7 49
Capitolul 8 57
Capitolul 9 66
Capitolul 10 73
Capitolul 11 78
Capitolul 12 90
Capitolul 13 97
Capitolul 14 110
Capitolul 15 121
Capitolul 16 133
Capitolul 17 142
Capitolul 18 147
Capitolul 19 151
Capitolul 20 156
Capitolul 21 164
Capitolul 22 181
Capitolul 23 197
Capitolul 24 205
Capitolul 25 216
Capitolul 26 230
Capitolul 27 241

Capitolul 28 249
Capitolul 29 256
Capitolul 30 270
Capitolul 31 288
Capitolul 32 299
Capitolul 33 302
Capitolul 34 313
Capitolul 35 319
Capitolul 36 324